

the (E)pic stealer

K.T. Quinn

the (E)pic stealer

Katherine Theresa Quinn

*In the shadows I lurk, with a grin on my face,
A master of theft, with an elegant grace.
From Mona Lisa's smile to Salvador Mundi's gaze,
I've stolen the greats in my stealthy ways.*

*With a flick of my brush and following traces,
I steal masterpieces from the most esteemed places.
No alarm can detect me, no guard can catch a sight,
I'm the phantom of art in the cover of night.*

*I'm an (e)pic stealer, bold and proud,
In my hands, these treasures are safe with no doubt.
With each stroke of my brush and each stolen frame,
I secure my legacy in the hall of fame.*

1

„Idioti, když jdeme na akci a už musíme být vidět, tak nenosíme žádný cetky, prstýnky, hodinky nic, podle čeho by nás potom mohli poznat. Tetování a všechno, musí být zakrytý a oblíkáme se do věcí, ve kterých normálně nechodíme. Rozumíte mi? To platí i pro boty. Žádný stupidní riskování,“ prskal Jack.

Všichni mlčky poslouchali s hlavami skloněnými a s pohledem k jeho botám. Byli jako vojáci v řadě a on jako generál, který podél nich procházel tam a zpátky. Jack zhluboka vydechl a podíval se na jednoho ze svých lidí.

„Protože pak to dopadá takhle,“ řekl tiše, vytáhl z pouzdra svou devítku a namířil s ní na jeho hlavu. „Ty znáš pravidla, Chucku. Není v tom nic osobního, ale nehodlám čekat až ty tvoje zatracené hodinky za tisíc dolarů pojebou všechno, co jsme dokázali,“ prohlásil. Chuck přikývl a znovu svěsil hlavu. Jack zase vydechl. Zjevně neměl radost z toho, že přijde o dalšího člověka, ale jinak to nešlo.

Všichni ostatní se na svého vůdce podívali, jako by ho chtěli snad přemlouvat, nebo se přesvědčit, že se nad ním slituje, ale kdepak Jack, musel být přísný. Zvlášť při jeho profesi.

„Na,“ řekl, jeho zbraň jen cvakla jak spustil palec na kohoutek a podal jí muži stojícímu po jeho boku. Ten si jí od něj mlčky vzal a potom bez jakýchkoli výčitek Chucka střelil do hlavy. Nejradši by ho to nechal udělat samotného, tím by se i možná vyřešil okruh podezřelých a byla by šance, že by to bylo připsáno sebevraždě, ale nemohl riskovat, že by hlaveň namířil na něj.

„Oh, to je hnus!“ vztekal se další muž po jejich levici, který schytl plnou nálož krve a mozku svého již bývalého kolegy přímo do obličeje. Jack zírající na mrtvého muže natáhl ruku pro svou zbraň, a když mu jí ten střelec podal, vrátil jí zpátky za opasek.

„Nefňukej, Maxi a běž se umejt,“ syknul na něj a otočil se jako by odcházel jen od předraženého zboží v obchodě. „Jdu k sobě. Někam ho zašijte a neříkejte mi kam,“ dodal suše a odešel pryč.

Tady v téhle soukromé firmě měl svou kancelář a svůj tajný ateliér, kde pracoval na svých nezákonných kšeftech spolu s bandou jím pečlivě vybraných zlodějíčků. Nicméně měl ještě další ateliér kousek od muzea a galerie, kde momentálně pracuje jako průvodce, občasný údržbář a restaurátor slavných uměleckých děl.

V tom mu akorát vibroval v kapse telefon. Vytáhl ho a prstem přešel po displeji. „Haló? Gabby, to jsi ty? Ne, Jaka si teď vzít nemůžu, jsem v práci,“ řekl. Za ním se linul klapot jeho značkových bot po kamenné podlaze.

„Jak to jako myslíš, že nejsem dobrej táta? Jasně, že jsem. Minulej měsíc jsem ho vzal do Disneylandu, ne snad? Bylo to drahý a hrozně se mu tam líbilo. Byli jsme všude, kam chtěl a koupil jsem mu všechno, o co si řekl,“ připomněl a zastavil se, jako by už dál nezvládal dělat dvě aktivity najednou. I když šlo jen o chůzi a hádku.

„...Ne ty mě poslouchej!! To, že nemám čas neznamená, že ho nemám rád,“ pokračoval. „To mi přece neuděláš, Gabriello. Je to moje dítě,“ ječel na ní do telefonu.

„Šéfe?“ zakuňkal jeho podřízený. Jack se na něj otočil s výrazem, že ho zavraždí, jestli na něj bude teď mluvit. „Počkej, nezavěšuj! Gabby... Do hajzlu!“ vztekal se, když si uvědomil, že už mu to vytípla a dal si telefon do zadní kapsy u džín. A pak se podíval na Benjamina.

„Co je?“ vyjel na něj.

„Ten předražený specialista přes zabezpečení, kterého jste si najal na zabezpečení toho obřího trezoru chce dvojnásobek peněz za to, že bude mlčet,“ zmínil a Jack protočil panenkami.

„Zloději mizerní. Vyděrači odporní. Vyříd' mu, že jestli je mu ta nekřesťanská suma málo, že to koupí rovnou mezi oči mým platinovým glockem a že jestli cekne, tak zrovna tak. A ubezpeč ho, že si ho najdu,“ dodal a zalezl do své kanceláře.

Přibouchl za sebou dveře a oddechl si. Potom si sedl ke stolu, vyndal z kapsy mobil a zkusil zavolat zase té ženě. Ta mu ale telefon už nezvedala, přesně jak předpokládal. Tak se rozhodl, že jí napíše zprávu, že by rád mluvil se synem, a tak mu během pár minut i volala.

„Haló, Gabby? Poslouchej mě prosím...“ začal, ale vytrhnul ho z toho hlas synka.

„Tati?“ ozval se Jake.

„Jaku,“ zašeptal a pousmál se. Byl tak rád, že ho slyší. Několik dní s ním nemluvil a zdálo se mu to jako měsíce.

„Tati, kdy za mnou přijedeš? Máma říká, že pojedeme na prázdniny někam pryč i se strejdou Lucasem. Máma sice slíbila, že se mi tam bude líbit, ale já nechci jet pryč se strejdou Lucasem a s mámou. Já chci být s tebou,“ řekl sklesle.

„Já bych taky byl moc rád s tebou, kámo, ale teď mám moc práce a... víš co? Měl bys poslouchat mámu, ona ví vždycky všechno nejlíp. A když říká, že to bude fajn, tak to bude určitě fajn. A strejda Lucas to je kdo?“ tahal z něj nenápadně.

„Nový přítel mámy, teď u nás bydlí,“ vyzradil a Jack nakrčil čelo.

„Vážně? Mohl bys mi dát na chvíli mámu k telefonu?“ zeptal se a Jake hned podal sluchátko mámě. Najednou se ozval prudký výdech, který zněl otráveně. Gabriella se svým bývalým mužem zřejmě mluvit nechtěla.

„Co chceš, Jacku? Myslela jsem, že jsme si všechno řekli a že chceš mluvit se synem. Já to pochopila, řekls, že nemáš čas, tak holt nemáš čas,“ začala, ale Jack jí přerušil.

„Kdo je Lucas, Gabriello?“ procedil jeho jméno skrze zuby. Nešlo si nevšimnout, že se mu to zjištění, že má jeho ex manželka nového partnera nelíbí.

„Můj přítel. Ne, že by ti po tom něco bylo, ale...“ hájila se, ale Jack jí přerušil.

„To mi teda je, bydlí u tebe a žije s mým synem. Chci vědět co je to za chlapa! A navíc nechci, aby mě nahrazoval. Ne s Jakem,“ vztekal se.

„Neměl jsi nás zanedbávat!“ sykla na něj. Jack protočil očima.

„A už je to zase tady. Já jsem nikoho nezanedbával. Vydělával jsem. Líbilo se ti válet se v milionech, dokud jsi mě neoškubala jako kohouta a pak sis našla bohatší náhradu,“ hájil se Jack.

„O tomhle se spolu už nebudeme bavit. Víš moc dobře jak to bylo. A žádnou náhradu jsem si nehledala. Jen jsem už nechtěla žít s kriminálníkem, jsi pro Jaka nebezpečný i ta tvoje zlodějská parta,“ dodala a Jack se zasmál.

„Jake není s nikým ve větším bezpečí než se mnou, Gabriello. Nikdy bych neohrozil svého syna a kdokoli by se jenom pokusil mu zkrivit vlas na hlavě, zabil bych ho,“ objasnil.

„Chceš ještě něco nebo jsi na mě chtěl jenom chrlit ty svoje žárlivé scény a výmluvy?“ zeptala se.

„Já nežárlím! Já jen... je to můj syn, ne jeho! A je logický, že chci vědět co je zač,“ řekl a Gabriella se zasmála.

„Je to čestný muž. Má normální práci a na rozdíl od tebe i normální koníčky. Dělá realitního makléře a keramiku,“ objasnila a Jack vyprsknul smíchy.

„Keramiku? A luští křížovky a hraje bingo, ne? Navíc od kdy je tohle normální koníček? Proboha, Gabby. Vždyť se s ním zblázníš nudou. Ok to je tvoje věc, ale nenechám si od něj kazit dítě. Aby z něj jednou nebylo něco podobného. Třeba baleťák,“ zasmál se.

„Hm, ať je co chce, ale chraň bůh, aby byl jako ty!“ sykla.

„No dovol, já jsem náhodou... jo to chraň bůh,“ zašeptal sklesle, když si uvědomil čím se vlastně živí.

„Jestli to je všechno už půjdu. Pokud chceš být, než odjedeme přes víkend s Jakem, vyzvedni ho zítra ve tři ze školy, jinak s ním bude Lucas,“ dodala a to Jacka donutilo vstát ze židle.

„Jasně, aby z něj udělal hráče binga. No to ani náhodou, já si to nějak zařídím. Ve tři jsem tam!“ dodal a Gabriella se pousmála. Tohle se zdálo jako spolehlivá metoda, jak ho k něčemu přimět.

„Paráda. Tak buď hodný, Jacku, a neslibuj mu věci, co nemůžeš splnit, pak je smutný,“ řekla a zavěsila.

„Mami, podívej co jsem namaloval tátovi k narozeninám,“ řekl Jake a podal jí do ruky obrázek, na kterém byla Mona Lisa malovaná vodovkami. Gabriella si překvapením zakryla rukou ústa.

„No panečku. To snad není ani možný,“ zašeptala si pro sebe.

„Líbí se ti?“ vyzvídal.

„Líbí a nejen to, Jaku, to je naprostá senzace. Tohle by stálo za to někomu ukázat. Já ani nevěděla, že umíš malovat. Nikdy jsi ani nechtěl. A kde jsi viděl ten obrázek?“ zeptala se.

„Ukážu ho tátovi. A viděl jsem ho u něj v ateliéru. Říkal, že to je Mona Lisa a že jí maloval Leonardo da Vinci,“ objasnil. Gabriella položila obrázek na stůl poblíž a objala synka.

„Ty jsi tak strašně šikovný,“ usmívala se na něj dojatě. Potom bylo chvíli ticho.

„Mami, musím jet s váma? Víš, já bych byl radši s tátou,“ oznámil jí a ona si povzdechla a posadila se na křeslo. Potom si chlapce stáhla k sobě na klín a sčesávajíc mu vlásky z čela ho políbila na tvář.

„To záleží jen na tom, jestli bude mít táta čas a on má teď moc práce, ale když mu to vyjde a vyzvedne tě zítra ze školy, tak spolu budete celý víkend a můžeš ho přemluvit, aby si tě nechal o prázdninách u sebe,“ usmála se na něj a Jake se na ní překvapeně podíval.

„Na celý prázdniny?“ ujišťoval se. Gabby přikývla.

„Ano, ale to ještě není vůbec jistý, Jaku. Víš přece jak má tatínek málo času,“ vysvětlovala a on si smutně povzdechl.

„Jasně, mami. Ale neboj, já tátu přemluví. A když uvidí co jsem mu namaloval, tak si mě určitě nechá,“ křenil se. Gabriella vstala z křesla a zamyslela se.

„Jaku, musíme ten obrázek dát do desek,“ zmínila a šla nějaké najít. Jake přikývl a nejspíše se na mámu podíval.

„Mami, myslíš, že bude mít radost?“ zeptal se.

„To si piš,“ odpověděla a Jake se pousmál. „Velkou radost, že jsi celý po něm,“ zašeptala si pro sebe, podala mu nějaké desky a zase se usadila do křesla.

Bylo už něco kolem šesté večer, a touhle dobou byli většinou všichni už doma. Ovšem až na inspektorku Amber Ruanovou, která své práci zasvětila skoro celý svůj život. Neměla žádného partnera ani děti, takže si to mohla dovolit.

Akorát se prokousávala případem mrtvého saxofonisty, který byl obzvlášť zapeklitý a taky podivný, že nedával vůbec žádný smysl. „Amber, mohla bych už jít domů? Mám s manželem výročí,“ zeptala se její kolegyně, zatímco klepala na dveře jejího kanclu. Byly si blízke a taky nejlepší kamarádky.

„Jasně, užij si večer. Beztak nám ta mrtvola už nikam neuteče,“ pousmála se a Luna se taky začulila.

„Jo a abych nezapomněla, koukala jsem se ještě jednou na oblečení té oběti a našla jsem na rohu trička barvu a...“ začala a Amber se hned zvedla a mířila si to za ní, aby jí to Luna mohla ukázat.

„Barvu? A už jsi zkoumala složení té barvy?“ vyzvíдалa a Luna přikývla. Natáhla se k oběti ležící na kovovém stole a ukázala Amber ušpiněné tričko.

„Nejdřív jsem si myslela, že je to krev, ale pak jsem zjistila, že je to olejová barva z lněného oleje a s celkem dostatečným množstvím terpentýnu. Je to tmavě hnědá barva a pochází zřejmě z nějakého rohu obrazu.

Koukala jsem, jestli by barva neodpovídala nějakému vystavenému v galerii. Náš umělec klidně mohl navštívit před smrtí galerii. Přidávala se nová díla, a tak je to víc než možné. Doporučuju ti se tam jít dneska večer podívat a prozkoumat to,“ řekla a Amber se zamyslela.

„Jak by se mu ale dostala taková barva z obrazu na tričko? Vždyť ta barva je suchá, není možné, aby se na něj jen tak obtiskla. Nehledě na to, že k těm obrazům

se nesmí nikdo ani přiblížit a kdyby se u nich někdo vyskytoval, všimli by si toho,“ zmínila a Luna jen pokrčila rameny.

„To nevím, ale aby se ta barva obtiskla, nebo smazala, musel by mít tu látku namočenou v nějakém ředidle. Ale toho by si v galerii někdo dávno všiml, že je nějaký slavný portrét umazaný ředidlem. Ale byl trochu cítit ředidlem, že?“ zmínila a Amber se zamyslela.

„Hm, je to celý nějaký divný. Stejně se tam půjdu podívat. Konec konců říkála jsi, že se přidávala nová díla před tím, než zemřel a on byl umělec. Sice spíš muzikant, ale proč by se mu nelíbily i obrazy?“ zmínila a přičichla si k rohu trička oběti. Luna se na ní křenila, když si všimla, jak se kření Amber.

„Voní to jako ředidlo. Proč by ale někdo chodil do galerie s mokrým rohem trička od ředidla a umazával barvu z obrazů?“ zeptala se a Luna zase pokrčila rameny.

„Možná to byl vandal, a tak ho zabil ten, kdo se to dozvěděl. Nebo majitel obrazu. A tak je možný, že to je právě náš vrah,“ nadnesla nakonec Luna.

„Možná. Tak či tak, půjdu se teda podívat do té galerie. Třeba se tam seznámím s nějakým umělcem, co by mi doporučil něco novýho do obýváku,“ zaculila se a odešla si pro věci, aby mohla vyrazit.

Zatímco Amber plánovala návštěvu té galerie, tam se zrovna odehrávala oslava výstavy nové umělkyně. Párty byla v plném proudu. U obrazů a dvou malých sošek postávala sympatická, mladá blondýnka a usmívala se od ucha k uchu na všechny, kteří se u ní zastavili a vzali si od ní brožuru, nebo požádali o podpis či vysvětlení díla.

Hned za její zdí slávy byly další vystavené obrazy a sošky, u kterých zrovna nikdo nebyl. Alespoň ne z hostů. Spíš jen údržba. Taková, která se jednou za čas prostě dělá. Kontroluje se, zda vlivem podmínek v galerii umění netrpí. Zda není dílo padělané a má neporušenou ochrannou známku, nebo jestli je jednoduše vše v pořádku.

Kolem slavného obrazu jistého George Marhela, na kterém byly barevné čáry sbíhající se do jednoho místa, takže to tvořilo jakýsi tunel, který pozorovatele vtáhne dovnitř, a který měl momentálně hodnotu několika milionů, se motali dva muži. Jedním z nich byl Jack. V ruce nesl štafle a mířil si to sebevědomě k dílu.

„Kamery ve druhém sektoru?“ zeptal se polohlasem svého kolegy, když dorazil ke zdi a stavěl si štafle.

„Zapnuté, nařízené na mrtvý bod, kde čeká Swift. A smyčka pro Douga je taky nastavená, šéfe,“ zašeptal a Jack jen přikývl, vylezl na štafle a sundal obraz dolů. Jako údržbář v galerii pracoval dlouhé měsíce. Vlastně to byla jeho vlastní agentura, najímající jen zloděje umění pod jeho vedením.

V tomto konkrétním komplexu muzea a galerie měl Jack ještě dalšího kumpána u hlídačů. Ten vždycky buď rozptýlil ty, kteří neměli nic vidět a o ničem vědět, nebo řešil „poruchy“ kamer. A nebo při obchůzkách drobně zanedbával svou práci. To všechno za neuvěřitelné balíky peněz, kterými si je Jack všechny získal.

„Proč zrovna makáme na tomhle, šéfe?“ zeptal se ho Max – ten, který byl dopoledne potřísněný krví a mozkiem svého bývalého kolegy Charlse Vigy.

„Nějaký blázen ho zničil kusem trička. Umazal mu podpis. Viděl jsem to, když jsem zíral na reálný kamery, zatímco Doug měl jen smyčku,“ objasnil, zatímco natukával do číselníku kód na odkódování.

„Stejně pořád nechápu proč jste si vybral zrovna tenhle, šéfe,“ zmínil suše.

„Pak ti to vysvětlím. Teď sklapni a jdi pomalu na místo. A kdyby někde někdo byl, zaveď ho k surrealismu a vyptávej se na cokoli, je mi to jedno. Hlavně ho zdrž,“ syknul na něj Jack a opatrně sundával obraz z háků.

„Jasně, šéfe,“ usmál se a mířil si to ke dveřím. Jack i s obrazem o velikosti metr na metr lezl dolů, a jako by šlo jen o běžnou údržbu, odešel na domluvenou lokaci. Během několika minut si to zase mířil s obrazem zpátky a umisťoval ho na jeho místo. Nicméně už s pouhou jeho kopií, kterou měl připravenou několik dní dopředu. Ještě před tím, než se stala ta nehoda s tím umazaným rohem originálu, kvůli kterému se hodně nadřel, aby si toho nikdo nevšiml.

„Hotovo?“ zeptal se ho Max. Jack jen srovnal obraz, aby visel rovně, zapnul alarm a zatímco lezl dolů ze štaflí se usmíval.

„Hotovo, žádný ušmudlaný roh. Myslím, že jsem to celkem napravil. Nikdo nebude mít nejmenší podezření, že to není on,“ procedil, zírající na své mistrovské dílo.

„Tak jdeme tohle musíme zapít,“ řekl.

„Hm, to určitě, ale nejdřív se převlíknou z těchhle příšerných a potupných šatů a pak půjdu sledovat jak lidi obdivují moje díla,“ zmínil a společně odešli chodbou do šatny se převléknout.

Amber se zatím dostala do galerie jak měla v plánu. Zírala na obrázky cestou k té milé blondýnce, která měla dnes svůj velký den a zastavila se u jejího obrazu. „Dobrý den, jste tady jako umělkyně, která sbírá inspiraci, nebo jen jako milovnice umění a obdivovatelka?“ zeptala se jí.

„Ani jedno. Jsem tady pracovně. Amber Ruanová, inspektorka FBI. Vyšetřuju vraždu,“ řekla a ukázala jí svůj odznak. Blondýnka vytřeštila oči.

„Proboha. Tady?“ zeptala se.

„To nejspíš ne, ale jsou nějaké stopy, které mě sem zavedly. Nicméně, nebudu vám kazit večer. Vaše první vernisáž?“ zeptala se a blondýnka jen nesměle přikývla. „Gratuluju. Jsou vážně moc hezké,“ zmínila Amber, ukazujíc na obraz po její levici.

„To je gravidní chobotnice, která se za úplňku mění v člověka,“ prohlásila z ničeho nic a Amber se snažila potlačit smích.

„Opravdu? To je... to je vskutku originální. Nejspíš bych to v tom nepoznala. Myslela bych si, že je to mrtvá velryba na pláži při úplňku, ale když jste to objasnila, už to trochu vidím,“ opáčila.

„Jmenuje se to *Matka v mořském lůně*. A to, že není na první pohled poznat o co jde, je úmysl,“ uvedla to na pravou míru.

„To je myslím dobře. Odpusťte, jsem trochu na jiný druh umění, než na chapadla trčící z pochvy ženy. Tedy chobotnice, která je matkou sebe sama. Nicméně, je to moc hezké, ale kdybych nevěděla co to přesně je, nejspíš by se mi to zdálo ještě kouzelnější,“ culila se rozpačitě Amber.

„To chápu. Třeba by se vám mohla líbit moje druhá malba. Je to... víte co? Jsou to jen takové čáry a jmenuje se to *První den na světle*,“ řekla a Amber se pousmála.

„To je opravdu nádherný kousek. Možná bych si i uměla představit ho mít na stěně v pracovně,“ zmínila a blondýnka se na ní usmála.

„Dám vám brožuru. Kdybyste měla zájem, dejte mi vědět,“ dodala a podala jí do ruky malý bloček z křídového papíru.

„Děkuju. A teď když jsme to probraly, mohla bych se vás zeptat na pár otázek?“ zeptala se a blondýnka přikývla.

Jack s Maxem se už prodírali davem nadšených umělců. Zastavili se přímo před obrazem gravidní chobotnice a mlčky zírali na mladou umělkyni a na Asiátku stojící naproti ní.

„Jen ať si užije tu slávu, kdy se na její obrazy dívají lidi. Pak tam budou viset vaše repliky, Mistře,“ šeptal mu do ucha Max. Jack zavrtěl hlavou.

„To nevím, nejsou zase tak dobrý, abych je přemalovával. Ale ta zbouchnutá chobotnice je docela masterpiece,“ zašeptal.

„Šéfe?“ oslovil ho. Jack se na něj otočil a nasupeně se na něj podíval.

„No? Kolikrát ti mám říkat, že mě mezi lidma máš oslovovat nějak normálně a tykat mi?“ zeptal se.

„Omlouvám se, Eathane,“ usmál se a Jack mu úsměv oplatil. Viditelně měl hodně věcí pod palcem.

„Na co ses mě chtěl zeptat, Maxi?“ syknul na něj ještě.

„Proč sis vybral zrovna ten obraz od George Marhela?“ připomněl mu, že mu vlastně slíbil, že mu to později vysvětlí a Jack přikývl jako, že už si vzpomněl. Pak si od kolemjdoucí hostesky vzal skleničku šampusu, ještě jednou sjel Amber očima a podíval se na Maxe.

„Nechtěl jsem, aby se tu ochomýtal někdo cizí a řešil se ušmudlanej roh. A už vůbec ne u mého obrazu, kterej jsem se rozhodl... převzít. Tenhle byznys je celkem náročná věda a já chci, aby šlo všechno hladce jako po drátkách,“ objasnil a zírajíc na Amber, která se tvářila jako by byla v říši divů, se napil šampaňského. Max si toho všiml.

„Líbí se vám?“ zeptal se ho.

„Ti,“ opravil ho Jack, aniž by řešil otázku.

„Ti,“ opravil se Max. „Líbí se ti?“ zeptal se znovu a Jack se pousmál.

„Ještě jsem žádnou Asiátku na plátně neměl a vypadá dobře, ale to není ten důvod proč na ní koukám. Je tu úplně náhodou. Zajímá mě, co tady takovej člověk jako ona dělá. Zcela zjevně se vůbec o umění nezajímá ani se na nic nepodívala. Podrž

to," řekl a vrazil Maxovi do ruky prázdnou skleničku. Potom přistoupil k Amber a rovnou na ní promluvil.

„Dobrý večer, neruším vás?“ zeptal se jí mile a věnoval jí jeden ze svých kouzelných úsměvů. Amber se na něj překvapeně podívala.

„Ne, vůbec ne. Vlastně jsem ráda, že na mě někdo promluvil. Připadala jsem si tu trochu jako na Marsu,“ odpověděla a úsměv mu oplátila.

„Proto jsem si vás taky všiml, přiznávám. Zdá se mi trochu ztracená,“ řekl a ona přikývla.

„To tak trochu i jsem,“ odpověděla a zahihňala se.

„Tak proč jste tady, jestli se můžu zeptat. Sem chodí většinou umělci nebo zbohatlíci, co mají zájem o koupi nějakých děl,“ zmínil s úsměvem ve tváři.

„Vyšetřuju vraždu. A když už máte takový přehled o tom, co se tu děje, pak byste mi mohl taky odpovědět na pár otázek,“ navrhla a Jack ztuhl. To poslední co potřeboval byla inspektorka čmuchající kolem umění a nějaká pitomá vražda v jeho rajónu.

„Vraždu?“ zopakoval a zatvářil se velice znepokojeně, což rozhodně nebylo předstírané.

„Ano,“ odpověděla.

„Smím vidět váš odznak?“ zeptal se, ona přikývla a vytáhla z kabelky placku i s identifikační kartou.

„Jsem Amber Ruanová, a i když jsem malá a viditelně ze mě nejde hrůza, umím být celkem drsná. A taky mám zbraň,“ prohlásila a Jack se zakřenil.

„O tom nepochybuju, já už se vás celkem bojím, a to jsem nic neprovedl. Jen jsem chtěl, abyste se mi představila,“ zmínil a Amber se na něj usmála. Zdál se jí velmi přitažlivý.

„Hm, to se vám splnilo. Jde o to, že oběť byla zřejmě nějak zapletená s nějakým umělcem a s obrazem. Nevím ještě se kterým a nevím ani proč, ale brzy to zjistím. A pokud mi pomůžete, budu mít i čas vás třeba pozvat na skleničku,“ navrhla a Jack se pousmál.

„Jste přímočará, inspektorko. Mám to chápat jako, že se mnou flirtujete? Vždyť ještě ani neznáte mé jméno. Byla jste moc zapálená do práce. Ale když se zeptáte, možná vám ho i řeknu,“ zaculil se a ona zrudla.

„Trapas, teď nevím co mám říct. Možná jste mě zaskočil mnohem víc než já vás,“ řekla.

„Jsem Eathan Rivers,“ představil se a podal jí ruku. Amber se mu podívala do očí. Měl je modré až šedivé. Měly barvu kožichu ljáčka. I hřívu měl jako ljáček. Ne tedy, že by měl tak dlouhé vlasy, ale byly tmavé skoro černé.

„Omlouvám se, nevím co mě to popadlo. Nejspíš mi jen připadáte milý, toť vše,“ uvedla na pravou míru a on přikývl.

„To máme vzájemné. Klidně s vámi někam zajdu. I vám odpovím na vaše otázky ohledně zločinu, o kterém ale nic nevím. Takže vám nejspíš ani moc nepomůžu, ale kdybyste měla zájem o prohlídku galerie, můžu vám dát soukromý okruh zdarma.

Pracuju tady jako průvodce i údržbář. Stejně tak v muzeu vedle," řekl a ona se pousmála.

"Teda, to je celkem lákavá nabídka, Eathane. Toho nejspíš musím využít, když jsem narazila právě na průvodce. A myslím si, že byste zrovna vy mohl i něco vědět, když se tu pohybujete často a jste tady jako ryba ve vodě," nadhodila a Jack přikývl.

"Tak začneme v levém křídle, kde máme surrealismus a u toho mě můžete zpovídat jak se vám líbí," usmál se a naznačil Maxovi, aby vypadnul. Zřejmě nechtěl riskovat, aby čmuchala kolem jeho lidí. Amber souhlasila a následovala Jacka do chodby vedoucí do velkého sálu, kde už visely převážně jeho obrazy.

"Tohle je *Plynoucí čas* od Tima Normana," zmínil ukazujíc na obraz, na kterém byly rozteklé kapesní hodinky. "Je trochu podobný tomu, který namaloval Salvador Dali," komentoval, zatímco si ho Amber překvapeně prohlížela.

"Já si říkala, že je mi to povědomé. Ale spíš než plynoucí čas mi to připadá jako roztékající se cibulačky," zmínila suše a Jack se zasmál.

"Vy nemáte ráda umění, co?" zeptal se.

"To ne. Jen mu spíš asi tolik nerozumím. Teda tohle zrovna chápu, plynoucí čas je jasná věc. Je to teda spíš takový až moc doslovný, ale chápu to. Ale tu gravidní chobotnici už moc nepobírám. To na mě bylo moc ujetý," komentovala a Jack přikývl a zaculil se.

"Ano, umění je hodně nespecifická záležitost. Taky často vyjadřuje něco, co nejde jen tak slovy vysvětlit. A tím bývají pocity rozlítaných umělců. Právě to rozšifrují až ti ostatní umělci, kteří se cítí dost podobně. Jak se říká, vrána k vráně sedá a my jsme dost infantilní vrány," vysvětlil. "A faktem je, že ta chobotnice je opravdu ujetá, ale mě se to líbí. Evokuje ve mně pocit, že jsem ještě nezažil všechno," řekl a Amber se zastavila.

"Chtěl byste zkusit být gravidní chobotnice?" divila se a Jack vyprsknul smíchy.

"Ne, Amber. Tak jsem to nemyslel. Ale to je jedno. Do našeho světa jen tak rychle neproniknete. Chce to jiný typ myšlení, touhu poznávat nové věci a taky kapku fantazie," zmínil a ona přikývla.

"Teď mi na něco odpovězte, vy Eathane. Nevšiml jste si tady něčeho podezřelého minulý týden ve středu? Jedná se o muže s dlouhými hnědými vlasy v culíku a s tričkem nasáklým ředidlem," zeptala se a Jack zavrtěl hlavou, ačkoli věděl, že tam někdo takový byl.

"Promiňte, inspektorko, ale proč že se na to ptáte?" vyzvídal.

"Nezlobte se, ale během vyšetřování vám nemůžu říkat nic konkrétního. Jen to, že hledáme vraha. Ten muž je naší obětí," objasnila a Jack přikývl.

"Hm, chápu. Toho muže jsem nejspíš viděl. Ale ne tady v galerii," řekl najednou. Pravděpodobně jí chtěl pomoci dopadnout vraha, ale chtěl jí za každou cenu držet mimo galerii a jeho padělaný obraz s onou umazanou signaturou. Amber nastražila uši a podívala se mu zase do těch jeho přitažlivých očí.

„Víte, kdybych viděl chlapa s ředidlem na tričku vlézt do galerie nebo muzea plných vzácných obrazů, trochu bych se jako zodpovědná osoba o ta díla bál,“ pronesl a Amber mu dala za pravdu.

„Tak vám moc děkuju a kdybyste si třeba na něco vzpomněl, ozvěte se mi,“ řekla a podala mu do ruky svou vizitku. Jack si jí prohlédl a pak se podíval Amber do očí.

„Jistě, určitě,“ usmál se a společně se zase rozešli směrem dál do haly. Amber se zastavila u obrazu, který vypadal jako fotografie. Jeden z těch, které taky Jack překreslil. Takže se vlastně dívala na jeho dílo, i když bylo ukradené. Už to nebyl surrealismus, ale realismus. Na obrazu byly vojáci v uniformách a v rukách drželi nějakou vymyšlenou vlajku.

„Tedy tohle už dokážu ocenit,“ prohlásila. Její ústa byla pomalu dokořán.

„Co myslíte?“ zeptal se překvapeně.

„Že někdo dokáže namalovat něco, co vypadá jako fotografie. To je neuvěřitelný. To je fakt nádhera. A tenhle? To je moderní umění v realismu a to mě fascinuje asi nejvíc. Víte, nějaké čáry nakreslit zvládnou taky a pojmenovat to nějak ujetě taky není nic těžkého, ale namalovat něco, co vidíme reálnýma očima a ještě reálněji, to je pro mě umění,“ objasnila a Jack se pousmál.

„Myslím, že vám rozumím. A souhlasím. Malování reality je vcelku náročné. Taky jsem to párkrát zkoušel. Vlastně jsou některá má díla tady vystavená. Nicméně, většina umělců by s vámi nesouhlasila,“ opáčil a mlčky si prohlížel Amber, jak si prohlíží jeho padělky.

„Vy taky malujete?“ zeptala se překvapeně a otočila se na něj. Jacka její náhlý oční kontakt lehce vykojil.

„No, ne takhle dobře,“ odpověděl stručně. Amber se na něj podívala a snažila se zanalyzovat jeho podivnou suchou reakci.

„Ale. Nebuďte tak skromný. Pochlubte se. Prosím,“ naléhala.

„Moje díla nejsou mezi těmi slavnými. Visí dole ve vestibulu, tak až půjdete domů, můžete si je prohlédnout,“ řekl a ona přikývla a věnovala mu svůj upřímný úsměv.

„Moc ráda,“ odpověděla. Byl to celkem dlouhý večer, ale Amber to rychle uteklo, protože se cítila s Jackem příjemně. A Jack se rozhodl, že se s Amber sblíží, protože by mu to mohlo usnadnit práci. Navíc si všiml, jak po něm kouká a zdálo se mu, že to nebude tak těžké tu mladou Asiatku okouzlit.

Amber akorát vcházela do své kanceláře a cestou popíjela černou kávu, kterou nesla z kuchyňky. „Dobré ráno, tak co jsi вчера zjistila?“ zeptala se jí Luna. Občas byla zapálená do práce až příliš. Amber si sedla ke stolu a položila hrnek vedle klávesnice.

„Nic moc. Seznámila jsem se s jedním fešákem v galerii. Řekl mi, že naší oběť nejspíš potkal. Ale ne v galerii. Určitě to není něco jiného, Luno? Ten fešák tam pracuje, a kdyby tam byl chlap s ředidlem a umazal nějaký obraz, zřejmě by si toho všiml. A soudě podle toho, jak se zdál, tak by mi to nejspíš i řekl,“ objasnila a Luna přikývla.

„To máš možná pravdu, ale co když v tom ten tvůj fešák jede? Pak by ti to určitě neřekl,“ zmínila a Amber se zasmála a zavrtěla nad paranoiou své kolegyně hlavou.

„Ne, to je hloupost. To by byla až příliš velká náhoda, aby to byla pravda. Navíc myslím, že se celkem vyznám v lidech a tenhle byl... moc fajn,“ dodala a Luna se zasmála a přisedla si.

Amber se na ní jen mlčky podívala. „Tak povídej,“ naléhala, načež Amber se zakřenila a zavrtěla hlavou.

„Není o čem. Jen mě provedl galerií, odpověděl mi na pár otázek, poslouchal moje trapný připomínky a neznalecký posudky k umění a pak mě doprovodil k autu,“ odpověděla a Luna se na ní celkem otráveně podívala. „Co je?“ zeptala se Amber.

„Co je? Doprovodil tě k autu? Mělas mu říct, že žádný nemáš, ty amatérko. Takhle žádnýho chlapa nesbalíš. Mohl tě místo na parkoviště doprovodit až domů a kdo ví, třeba i do postele,“ zmínila a Amber se zasmála.

„Třeba příště, vím kde pracuje,“ mrkla na ní a Luna přikývla.

„Hm, a co za typ fešáka to je? Rozvedený taťka co má čas na posilku? Nebo bohatěj sportovec, co utrácí za obrazy? Ne počkat, už vím! Fyzicky atraktivní umělec s čistou duší a s velkým srdcem jako byl Jack z Titanicu,“ pokračovala. Amber se zasmála a zavrtěla nad ní hlavou.

„Ani jedno. Vždyť jsem říkala, že pracuje v galerii. Teda vlastně jo. Je taky umělec. Namaloval pár obrazů. A to mi připomíná, že jsem se na ně zapomněla podívat, takže mám možná záminku, proč ho zase navštívit,“ procedila s pokoutným úsměvem ve tváři.

„Takže se ti líbí hodně soudě podle toho, jak zasněně se culíš,“ křenila se Luna. Amber nasadila poker face.

„Běž si řezat do mrtvol a nech mě pracovat!“ sykla a začala něco ťukat do klávesnice. Luna už jí tedy dál neprovokovala, ale věděla svoje.

Jack se matlal v ateliéru s tím obrazem, který včera nahradil svým padělkem. Nicméně ten pravý, který měl teď v rukách měl poničený roh od ředidla a to musel opravit.

Byl k nerozeznání od originálu. Jack moc dobře věděl, jak barvy správně upravit, aby vypadaly staře, či naopak nově. Dalo by se říct, že byl opravdovým mistrem ve svém oboru a to nejen v tom zlodějském. On byl naprosto geniálním malířem. Bohužel se vydal spíš na dráhu zločince.

Podíval se na hodiny visící nad dveřmi a povzdechl si, když si všiml, že ukazují za pět dvě. Ve tři měl vyzvednout syna ze školy a on měl pořád ještě tolik práce. „Do hajzlu!“ zaprskal a o krok ustoupil od obrazu George Marhela. Prohlédl si roh, který doupravil a pousmál se. Zdálo se, že byl se svou prací spokojený. Potom si na sebe navlékl černé tričko a sáhl po klíčkách od auta.

Měl sice trochu barvy na kůži, ale to ho nijak neznepekovojovalo. Byl takhle zvyklý malovat. Vždycky bez trička. Občas na sobě měl i zástěru, ale vzhledem k tomu, že se jednalo o malý růžek, tak to asi tolik neřešil.

„Elliotte, jedu pro Jaka. Přesně za 4 hodiny bude ten obraz suchý. Zajisti ho, přetáhni na něj falešný plátno krajinky a odvez ke mně domů. Ručíš mi za to životem. Ty Karime, pojedeš s ním. Kdyby se něco zvtlo, budeš hrát majitele nového obrazu. Elliotte, kdo ti ten obraz prodal?“ zeptal se ho.

„To nevím, koupil jsem ho na černém trhu,“ odpověděl.

„Výborně. Nikdo nic neví, je to strašně složitý a nic nedává smysl. Hlavně mě nikdo nezná. Ani neví, jak se jmenuju. V té galerii jste nikdy ani jeden nebyl. Takže všechno je v cajku,“ usmál se.

„Ale šéfe, vy jste na záznamech s tím obrazem. Odnášíte ho,“ začal Max. Jack protočil panenkami.

„Ano, a taky se s ním vracím o tři minuty později zpátky. Ten záznam je strašně důležitý, proto jsme ho vytvořili. Musí být vidět, že když s ním manipuluju při běžné údržbě, že ho hned na to taky vracím zpátky,“ objasnil.

„Ale to je spousta času ho vyměnit,“ zmínil.

„Hm, ale to nemá šanci nikdo poznat. I kdybych ty dva kousky dal vedle sebe, nikdo nepozná, který je originál. Hlavně já běžně odnáším obrazy a za tři minuty je vracím zpátky, takže by to nikoho ani nenapadlo. Jsem jedním z mála, kdo na ně má povolení sahat a starat se o ně. Jednou za čas se musí ošetřit takovým speciálním přípravkem. To je moje práce údržbáře.

Proto jsme vytvořili ještě předtím ten záznam, jak to dělám. Na tom záznamu je ale kopie obrazu. Kdyby se to zvtlo, pak by porovnávali kopii s kopií a nikdy by je nenapadlo, že to není originál,“ odpověděl a zakřenil se jak geniální plán to vlastně byl.

„Když ale někdo najde tenhle obraz schovaný pod krajinkou, tak jim dojde, že to je originál,“ handrkoval se s ním. Jack protočil zase očima.

„Možná, ale absolutní jistotu mít nebudou. Nicméně to je teď úplně irrelevantní, Maxi. Ale dobře, proč to teda neuděláme okatý, nemáme se přece čeho bát. Originál

to být přece nemůže, žádný podezřelý akce nebyly hlášený. Takže ho jen zabalte a odvezte tak, jak je. Ochranou známku už jsem zabezpečil. O to se už nemusíte dál starat," dodal, podíval se na hodinky a vyrazil.

Max s Karimem si jen vyměnili pohledy. „Je dneska trochu mrzutej a řekl bych, že neopatrnej," procedil Elliot.

„Má toho moc a ještě má mít na víkend kluka," odpověděl Max.

„Hm, jdeme makat, nerad bych skončil jako Chuck," zmínil Karim a šel si po svých.

Jake seděl na betonovém květináči před školou a čekal na tátu. Jack trčel v zácpě a nervózně tůkal prsty do volantu. „Do hajzlu!" vztekal se a dvěma kliky vytočil číslo svojí ex manželky.

„Ahoj, Jacku. Voláš mi abys mi řekl, že nestíháš Jaka vyzvednout?" zeptala se otráveně.

„Ne, vůbec ne. Stíhám. A vyzvednu ho. Jsem na cestě. Jen jsem v koloně. Tak hlavně žádný ukvapený závěry. Už jsem i vymyslel, kam ho vezmu a co budeme dělat. Chtěl jsem ti to dát vědět, aby sis zase nemyslela, že jsem se na něj vykašlal," objasnil.

„Dobře, tak ho hlavně nezklam. Ahoj," řekla a chystala se zavěsit.

„Gabby," zašeptal zírající na značku auta na volantu.

„Co je?" sykla na něj.

„Promiň," řekl.

„Za co?" zeptala se.

„Za to, že jsem byl hroznej manžel. Ale chci, abys věděla, že jsem skvělej táta a že Jaka miluju. A tebe taky miluju, i když už sis našla jinýho," procedil. Gabriella si povzdychla. Na chvíli bylo ticho.

„Jsem ráda, že Jaka miluješ. A to, jaký jsi táta mu můžeš ukazovat pořád. Ale nemysli si, že to na mě nějak zapůsobí. Já už jsem s tebou skončila!" objasnila, ale nezněla moc přesvědčivě. Jack se pousmál.

„Vážně?" zakřenil se.

„Užijte si víkend a... všechno nejlepší. Jake pro tebe má fakt úchvatný dárek," zmínila.

„Dobře, díky. Jo a Gabby?" zašeptal.

„Ano?" ozvala se zase lehce otráveně.

„Chybíš mi," řekl a pak bylo zase to dlouhé ticho, protože ona nevěděla, co by na to měla jako sakra říct.

„Už musím jít. Tak ahoj," zakuňkala a zavěsila.

„Pa," dodal tiše a popojel tak o půl metru dopředu, když se před ním konečně udělalo místo.

Akorát když dorazil ke škole a parkoval auto, mu volala Amber. „Haló?" ozval se, protože netušil co je to za číslo.

„Dobrý den, Eathane. Tady inspektorka Amber Ruanová. Včera jsme se seznámili v galerii,“ řekla a Jack se zakřenil.

„Zdravím, Amber. Copak potřebujete?“ zeptal se.

„Doufám, že vás neruším, ale vzpomněla jsem si, že jsem se včera zapomněla podívat na ty vaše obrazy, o kterých jste mi říkal a jsem zvědavá, a tak mě napadlo, jestli byste mi je nechtěl ukázat třeba dneska večer?“ navrhl. Jack se lehce pousmál a zavrtěl nad ní hlavou.

„To zní fajn, ale já bohužel dneska nemůžu. Mám přes víkend syna. Ale klidně si můžeme vyrazit někdy jindy,“ řekl a Amber ztuhla. Tvářila se jako by se zrovna dozvěděla, že snědla slimáka.

„Co je?“ vyzvídala Luna, která stála vedle ní.

„Má dítě,“ zašeptala šokovaně. Luna jen mlčky pokrčila rameny.

„Amber, jste tam?“ culil se, zatímco si bral telefon k uchu a zamykal auto.

„Ano, nějak to vypadlo. Jistě, tak mi dejte vědět až se vám to bude hodit, nashle,“ řekla a vytípla to. Jack se zase pousmál a zavrtěl nad ní hlavou. A pak se podíval na svého syna, který na něj už čekal přes dvacet minut.

„Jaku!“ zavolal na něj a běžel mu naproti. Jake vyskočil jako čertík z krabičky a utíkal za tátou.

„Tati!“ radoval se a skočil mu do náruče. Už několik týdnů ho neviděl a hrozně mu chyběl.

„Ty jsi ale kus chlapa. Čím tě ta máma krmí, že tolik rosteš?“ culil se a líbal ho na tvář.

„Já už jsem se bál, že nepřijedeš,“ zmínil, zatímco ho objímal.

„Já vím, promiň. Moc mě to mrzí. Vyrázil jsem včas, ale byla hrozná kolona. Ale vynahradím ti to, koupím ti zmrzku, chceš?“ navrhnul a Jake přikývl. „Tak pojď,“ pobídl ho, vzal mu batoh a společně šli do cukrárny.

Amber seděla na stole u svého počítače a v ruce pořád svírala mobil. „Má syna,“ řekla znovu, jako by jí to pomáhalo si to uvědomit a podívala se na Lunu, která to měla podle ní vhodně okomentovat.

„No a? Určitě bude roztomilej. Vždyť máš děti ráda,“ zmínila.

„Ale to není to, co mě žere,“ komentovala.

„Myslíš jako, že je ženatej? Ne, to nebude. Jinak by s tebou takhle neflirtoval,“ utěšovala ji. Amber se na ní podívala jako na idiota.

„Myslíš? Navíc, nebalil mě. Spíš se nechal balit. Bože, jsem trapná. Co mě to napadlo si ho nárokovat? Navíc si už nikdy nevrznu,“ fňukala.

„Říkal přece, že má kluka na víkend, ne? To si myslím, že samo o sobě svědčí o tom, že je rozvedenej. Nebo alespoň single,“ objasnila a Amber přikývla.

„Asi máš pravdu. Jsem hrozná. Nechápu proč se tak chovám, vždycky jsem úplně v pohodě, ale když se mi někdo líbí, úplně zmagořím a jsem jako pubertáčka,“ komentovala a Luna vyprskla smíchy.

„No nic, jdu pracovat. Ale nevzdávej to,“ mrkla na ní a odešla zpátky na pitevnu. Amber popadla vstupní kartu, klíčky od auta a mobil a vypravila se zpátky do galerie.

Elliot akorát s Karimem nesl zabalený obraz George Marhela do auta, a když ho dávali na sedačku, Karim si všiml fleku v pravém dolním rohu obtisknutým na papíře.

„Do psí prdele, Eliote! Jak dlouho jsi čekal, než jsi ten obraz zabalil? Čekal jsi čtyři hodiny jak chtěl?“ zeptal se ho a Elliot si přikryl pusou rukou. Karim začal bušit pěstmi do střechy auta.

„Vystřelí nám mozky z hlav jako Chuckovi jestli se to dozví,“ fňukal.

„On se to nedozví. Bude si myslet, že se to vlivem podmínek nějak vysralo. Bude to dávat za vinu sobě a opraví to. Přebalíme to do jinýho papíru a tohohle se zbavíme pak,“ vymyslel Elliot.

„Tohle nevyjde, je po nás!“ řekl Karim a sedl si na místo spolujezdce. „Jak myslíš, že je velkej idiot?“ pokračoval. „Odvezeme mu tam ten pojebanej obraz a mizíme,“ prohlásil, ale Elliot zavrtěl hlavou.

„Přiznáme se, on to opraví a bude to v cajku. Možná bude běsnit, ale přejde ho to. Navíc o tom smazaným podpisu nikdo ani neví. Nikdo nebude mít ani nejmenší tušení, že to je originál. Víš, že nerad zabíjí. Dělá to jenom, když se prozradíme. Tohle zvládneme,“ chlácholil ho Elliot.

„Tak mu to teda zavolej když jsi takovej hrdina,“ řekl Karim a podával mu mobil do ruky. Elliot si ho vzal a vytočil Jackovo číslo.

„No?“ ozval se Jack téměř okamžitě, protože zrovna držel mobil v ruce.

„Š-šéfe, m-máme p-problém. Ten obraz nebyl suchej nebo co a...“ začal koktat, ale Jack mu do toho skočil.

„Cože? Jak jako nebyl suchej? Po čtyřech hodinách teda měl bejt suchej, jsem si tím jistej,“ prskal. Jake na tátu koukal trochu vyděšeně. „Promiň, kámo. Vydrž chvíličku,“ usmál se na něj a vzdálil se od něj na pár metrů. Pak se otočil směrem od lidí.

„Co se stalo?“ zeptal se už relativně klidně.

„Ten papír se obtisknul na to plátno,“ přiznal Elliot. Jack se začal vztekat a zuřivě kopal do obrubníku.

„Kdo to balil?“ zeptal se, když se trochu zklidnil.

„Já, pane,“ odpověděl Elliot.

„Odvezte ten obraz ke mně domů jak bylo v plánu. Ted' tam nikdo není a já přijedu s Jakem až po osmý. Opravím to pak v klidu doma v ateliéru až na to budu mít čas,“ řekl a vytípl jim to. Hned smazal číslo volajícího ze seznamu historie hovorů a to stejné udělal i Elliot.

„Je to dobrý, nezabije nás,“ usmíval se spokojeně Elliot.

„No, já nevím,“ zmínil rozpačitě Karim a vyrazili tedy k Jackovi domů.

Jack vzal Jaka na pouť na autodrom a koupil mu párek v rohlíku. Akorát si sedli na lavičku u stánku. „Máma říkala, že máš pro mě nějaký dárek,“ nakousnul a Jake přikývl.

„Mám ho v batohu. Potom ti ho dám,“ řekl a usmál se. Jack mu úsměv opětoval.

„A co to je?“ vyzvídál.

„Budeš brzo starej,“ opáčilo jeho dítě. Jack se zakřenil.

„To už jsem, tak už je to jedno. Klidně mi to řekni,“ pokračoval, ale Jake zavrtěl hlavou.

„Nechci, abys byl starší. Pak bys dřív umřel. Dám ti to doma,“ prohlásil a Jack vyprsknul smíchy.

„Ty si myslíš, že když mi to řekneš, že umřu? Nicméně je to od tebe milý, že mě máš tak rád,“ křenil se, ale Jake se tvářil naprosto seriózně. „Dobře, vydržím to až domů,“ dodal a už se nesmál. Pak se na něj ještě otočil.

„A když se budu vyptávat na mámu, taky zestárnu a umřu?“ zeptal se a Jake zavrtěl hlavou.

„To ne. To je v pohodě. Máma se taky na tebe vyptává. Kdyby to fungovalo, už by jí bylo tak sto osmdesát,“ prozradil a Jack se pousmál. Těšilo ho, že na něj Gabby pořád myslí.

„Vážně? Až tak moc?“ zeptal se a Jake přikývl.

„Možná i víc, já nevím. Pořád se na tebe ptá,“ vyžvanil a zakousnul se do hotdogu.

„A co dělá máma teda? A co o mě říká?“ tahal z něj nenápadně.

„Má se dobře, chodí pořád někam se strejdu Lucasem. A říká často, že jsi vůl,“ objasnil.

„Aha. No, tak myslím, že mi to asi stačí,“ zašeptal sklesle a připravoval se, že vstane z lavice.

„Ale taky jí moc chybíš. Víš, že pořád ještě nosí prstýnek?“ řekl a Jack se na něj překvapeně podíval.

„Tenhle?“ zeptal se a ukázal mu svůj, který měl taky na prstě. Jake přikývl.

„Myslím si, že tě pořád miluje. Tati, já bych si přál abyste se k sobě vrátili,“ pokračoval, ale Jack ho přerušil.

„To nejde, Jaku. Máma si už našla strejdu Lucase a já to s tvojí mámou moc neumím, víš? Ona mě má možná ráda, ale štve jí jakej jsem,“ vysvětlil.

„Tak se změň, ne?“ prohlásil a podíval se na tátu jako na amatéra a Jack se smutně pousmál.

„To nejde. Ne, že bych nechtěl, ale jsou věci, který se jen tak nedají změnit,“ řekl tiše.

Amber akorát vstoupila do galerie a první co uviděla byly Jackovo obrazy, kterým se chtěla vyhnout, aby jí je mohl ukázat až budou spolu, ale neubránila se zvědavosti. „No páni, to je ale nádhera,“ zašeptala si pro sebe. Možná, že nakonec nebyla škoda,

že visely ve vestibulu, protože právě naopak byly všem na očích a byl to takový výborný předkrm.

Potom šla blíž ke sloupci obrazů, který byl vlevo od dveří. Nejdřív se podívala na ten nahoře. Byl jako fotka. Ruch města. Taxíky a světla v nočním deštivém městě. Taky to bylo na místě, kde se nachází galerie, takže tam byla zvěčněná. Pod tím obrazem byly další tři a úplně stejné. Akorát ve dne, na podzim a v zimě. „Fascinující, jak si dokážeš hrát se světlem, Eathane,“ zmínila uchváceně.

„Hej, to je ta vyšetřovatelka,“ drknul do kolegy Max.

„Jaká vyšetřovatelka?“ divil se.

„Ta co tady čmuchala včera kolem obrazů,“ objasnil a hned k Amber přiskočil, aby si s případným problémem poradil. „Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal se jí Max, zatímco ten druhý, který tam byl s ním se raději zdekoval.

„Ne děkuju, já jsem v pořádku. Jen jsem si prohlížela ty obrazy a jsou nádherné,“ odpověděla.

„Jo, mistr Eathan. Ten co vás tu včera prováдел... je fakt třída,“ prohlásil a Amber přikývla.

„To tedy ano,“ usmála se a podívala se na něj. Byl takový malý, nehledě na to, že se jmenoval Max. Taky jí připomínal jejího bratrance Adama.

„On tady ale bohužel dneska není,“ řekl a podíval se jí nesměle do očí.

„Jasně, já vím. Nejsem tady kvůli němu. Přišla jsem se ještě jednou podívat na obrazy. Víte, jsem tu zase pracovně. Včera jsem se nechala rozptýlit Eathanem, a tak to musím dneska dohnat,“ objasnila a Max přikývl. „Moc hezky o všem mluví. Zřejmě to je opravdu odborník přes umění. Víte, imponuje mi, že toho tolik umí,“ usmívala se.

„Ano, to on je. Jestli chcete, klidně mu můžu něco vyřídit,“ nabídnul.

„To nejspíš nebude třeba. Jak už jsem řekla, nejsem tu kvůli němu. Taky nechci, aby získal pocit, že ho nějak stalkuju,“ zaculila se a Max se taky zasmál.

„Líbí se vám, že?“ prohlásil a tím jí úplně odzbrojil. „Nebojte, já mu to neřeknu. Ale měla byste vědět, že on to pozná,“ dodal a odešel. Amber zírala jako puk. Taky jí to lehce znervóznilo. „Že bych byla až tak průhledná?“ zašeptala si pro sebe a pokračovala v práci.

Byla neděle 8 večer a Amber seděla kde jinde, než v kanceláři u počítače. Na stole před klávesnicí měla položený papír, složku oběti, nějaké fotky a lámala si hlavu nad svým případem.

„Už bys měla jít domů, Amber,“ řekl její parťák Christopher a pokládal před ní hrnek s teplým čajem. Amber se na něj podívala a usmála se. „Děkuju,“ řekla a rovnou se napila. Chris si sedl vedle na židli a hlasitě vydechl. Amber se na něj znovu podívala, aby zanalyzovala jeho momentální chování.

„Co se děje?“ zeptala se. Chris se jí zadíval do očí. Měla je tmavě hnědé, ve tmě skoro černé jako vlasy.

„Na tom případu nedává nic smysl. Ten mrtvý ležel několik hodin v ulici, kudy chodili lidi a nikdo ho neokradl. Měl v peněžence docela balík. Takže mi něco říká, že na tom místě, kde jsme ho našli neležel celou tu dobu. Vždyť jde o celkem rušný místo plný zlodějů. Tak by ohlášili mnohem dřív nalezení mrtvoly,“ zmínil a Amber přikývla.

„Ale jedno víme jistě, vrah nešel po penězích. Chtěl se ho jen zbavit. A musel ho někde schovávat, než ho nechal tam, kde jsme ho našli. Ale proč by to dělal? A jak s tím sakra souvisí ta galerie?“ uvažovala nahlas. Chris pokrčil rameny.

„To tričko od ředidla,“ připomněl a Amber se na něj otočila.

„To taky zrovna moc nechápu. Vzala jsem v potaz, že se oběť chystala do galerie nejspíš něco umazat. Možná šlo o nějaký konflikt, závist, nebo osobní pomstu. Ale nepodařilo se mu to, protože do té galerie ani nedorazil. To znamená, že vrah musel vědět, že se tam chystá jít a poničit mu jeho dílo. Dá se tedy předpokládat, že vrahem bude nějaký umělec, jehož obrazy visí v galerii,“ řekla a Chris se zakřenil.

„To jsme se teda hnuli z místa, Amber. Takových umělců je tam tisíce. Nehledě na to, že se mu to nepovedlo a žádný obraz nebyl poničený, takže jsme zase na začátku,“ objasnil a Amber zase jen přikývla.

„Nepovedlo, ale skončil s tričkem od barvy, takže proto říkám, že na tom případu nedává nic smysl,“ dodala a podívala se na hodinky. „Propána, měla bych jít domů. Nespala jsem dva dny,“ zmínila a zvedla se ze židle.

„Nechceš odvézt domů?“ nabídl, ale zavrtěla hlavou.

„Nepotřebuju, ale díky,“ usmála se na něj, vypnula počítač, popadla kabelku a mířila si to k autu. Chris jí jen pozoroval dokud nezašla za roh a potom se taky šel sbalit a vyrazil k sobě.

Jack akorát vezl synka domů. Celý se utápěl v myšlenkách na práci a možná i na svou bývalou ženu. Jake nic neříkal a spíš usínal v autě. Když dorazili před dům, Gabriella vyšla ven už jen noční košilce a županu. Zřejmě je už nějakou dobu vyhlížela z okna.

„Vstávej, kámo. Jsme doma,“ budil ho opatrně. Jake otevřel oči a protáhl se. Potom mlčky vylezl z auta a bral si od Jacka batoh, který mu podával.

„Vezeš ho pozdě. Zítra jde do školy,“ upozornila ho káravě Gabriella, zatímco stála na zápraží s překříženýma rukama na prsou.

„Promiň. Chtěl jsem si ho užít co nejvíc to šlo. Hlavně už jsou skoro prázdniny, tak tolik nevyšiluj. O nic nepříjde,“ prohlásil a ona na něj hodila vražedný pohled, políbila synka do vlasů a nechala ho se rozloučit s otcem, než ho zahнала dovnitř.

„Když ti tolik chybí, můžeš si ho přes prázdniny vzít na starost, mě to nevadí. Aspoň si s Lucasem užijeme chvíli klidu,“ zmínila.

„To nejde, Gabby. Nemůžu ho mít na dva měsíce u sebe,“ řekl sklesle a zamyslel se. „I když...“ zašeptal a pousmál se.

„Co?“ sykla na něj.

„Zkusím to vymyslet, ale dneska to ještě vědět nebudu. Ozvu se ti v týdnu,“ řekl a ona přikývla. Pak na sebe chvilku jen mlčky civěli. „A Lucas je doma?“ vyzvídal, ale Gabriella zavrtěla hlavou.

„Není, je v práci. Měl by se vrátit až ve středu večer,“ odpověděla klidně. Jack na to celkem dlouho nijak nereagoval, jen postával naproti ní u dveří a díval se na ní zamilovaně. Na to, jak se choulí do županu. Na její dlouhé nohy a na její růžové rty, které už přes rok nepolíbil a teď se mu o nich i zdá.

„Hm a pro koho ses takhle vyfikla? Snad ne pro mě,“ škádlil ji. Gabriella ztuhla. Imponovalo jí, že v ní dokázal číst jako v otevřené knize, ale občas jí to spíš nepříjemně zaskočilo.

„Nejsem vyfiknutá. Obvyčejný oblečení na spaní,“ procedila a on přikývl.

„No dobře, když myslíš,“ dodal a pak bylo dlouho ticho.

„A jak jste se měli?“ zeptala se, aby prolomila ledy.

„Fajn. Moc fajn,“ odpověděl Jack a usmál se. Potom se zase podíval na její rty a povzdychl si.

„Tak to je paráda. A dárek? Líbil se ti?“ vyzvíдалa. On přikývl a usmál se, když si na to vzpomněl.

„Jo, bomba. Vůbec jsem nevěděl, že má takovej talent,“ zubil se.

„Já taky ne. To má po tobě. Aspoň něco pozitivního,“ procedila ironicky. Jack vydechl a zoufale se na ní podíval.

„Ale no tak, Gabby. Milovalas mě. Co se stalo, že jsi mě začala tak nenávidět?“ zeptal se. Ona se mu podívala do očí.

„Není to tak, že tě nenávidím, ale jsi darebák a patříš za mříže. A to hlídání co smím a nesmím říct mě stojí hodně úsilí. Ze začátku to bylo fajn... to dobrodružství a tak, ale když jsem otěhotněla, došlo mi, že je to pro nás s Jakem moc nebezpečný a ty ses toho nikdy nechtěl vzdát. Ani kvůli němu. A já nechci věčně trnout hrůzou, že tě zavrou. Navíc já... my potřebujeme už něco víc, Jacku,“ vysvětlila.

„Jako co? Pana keramiku a hráče binga?“ zeptal se naprosto seriózně, aniž by potlačil žárlivost v hlase. Ona na to nereagovala. Pak se nadechla, že něco řekne, ale on k ní udělal krok blíž a jemně jí pohladil prstem po tváři. Gabriella zazmatkovala, ale ani se nehnula. Jen mu mlčky koukala do očí.

„Ty moc dobře víš, že on není to, co chceš. A já to taky vím. Víم přesně co chceš,“ šeptal, zatímco se k ní pomalinku přibližoval svými rty. „Dej nám ještě šanci. Já ti přísahám, že všechno bude v pořádku. Jste pro mě na prvním místě a přísahám ti, že mě nikdy nikdo nedostane. Nikdo ti mě nevezme, jsem jenom tvůj a napořád,“ pokračoval a ona mu jen mlčky zírala do očí zcela uchvácená jeho šarmem a volbou slov.

„Já tě pořád miluju, Gabby. Hrozně moc,“ zašeptal a konečně jí políbil. Ani nebyl překvapený, že mu to dovolila. Vždycky byl její slabostí a on toho nikdy nevyužíval. Dělal věci tak, jak chtěla. Kromě jeho povolání, ale tentokrát jednal čistě podle sebe. Nicméně tušil, že Gabriella chce to samé, jinak by si to nedovolil. Hlavně ona by ho ani nenechala, kdyby nechtěla.

Jen, co se jejich rty střetly, Gabriella mu skočila do náruče a hladově ho líbala. Dokonce ho i v zápalu vášně vtáhla do domu. Jasně, že se takhle vyfikla jen kvůli němu. Vždyť věděla moc dobře co na něj platí a taky, že dorazí pozdě večer.

Chvilí to vypadalo jako žhavá scénka z filmu pro dospělé, ale po chvilce toho vroucného muchlování ho od sebe odstrčila a zoufale na něj zírala. „Já nemůžu, jsem s Lucasem. Chce mě požádat o ruku,“ zmínila momentálně hrozně nešťastně, jako by to byla největší tragédie v jejím životě a Jack se polekal.

„Cože? To... to mi nemůžeš udělat,“ prohlásil zoufale a udělal pár kroků kolem dokola s prsty ve vlasech, aby se z toho vzpamatoval. Potom se na ní zase úplně nešťastně podíval. „Kašli na něj, Gabby. Prosím,“ škemral. Gabriella měla stejný výraz v obličeji a i přes to, jak moc jí to bylo líto řekla:

„Nemůžu,“ zašeptala sklesle a podívala se na něj.

„A na mě jo? My spolu máme dítě. To je mnohem víc,“ připomněl a ona přikývla.

„Já vím, ale...“ začala, ale přerušil jí.

„Ale co? Miluješ ho?“ zeptal se a ona se slzami v očích přikývla. Jack vydechl a podíval se na ní. Na to, jak se choulí do celkem sexy župánku. „Ach bože... a mě? Nevěřím, že se na to ptám, ale musím to vědět. Miluješ mě ještě, Gabby?“ zeptal se. Gabriella otevřela pusku a on jí zarazil. „Jestli ne, tak prosím nic neříkej,“ řekl a smutně se pousmál. Ona otevřela pusku a nadechla se. Jack na chvíli úplně zkameněl.

„Jo, miluju tě, Jacku, ale...“ začala, nicméně Jack už na nic nečekal, přitáhl si jí k sobě a zase jí políbil. Gabriella zalapala po dechu a tiše mu vzdychla do úst. Potom už šlo všechno ráz na ráz, přirazila ho zády na stěnu až to v něm hrklo a jemně přikusovala jeho rty, zatímco ho hladila po těle. Jack jí už rozvazoval župan a rozepínal si pásek, když v tom ho zastavila.

„Může sem přijít Jake,“ zmínila rozpačitě mezi intenzivními polibky, ale Jack pokračoval jako by se ničeho nebál.

„Tak ať, beztak si nepřeje nic jiného, než abychom se k sobě vrátili,“ prohlásil suverénně a zavřel za nimi dveře. Gabriella se pousmála a nechala se od něj rozmazlovat.

Amber akorát zajížděla do garáže u svého domu, když se Jack na Gabriellu vrhnul poprvé. Zírala na ně přes ulici. Netušila, že ten ex manžel její sousedky, o

kterém se jednou zmínila mezi řečí je právě její objekt touhy Eathan Rivers. Ale začalo jí to dávat smysl, když si vzpomněla na jejího synka, který mu byl celkem podobný. Jak je ten svět malý.

A když se probrala z toho transu, natáhla se k rádiu a raději ho zapnula. Celkem jí sebralo vidět je dva spolu a dělat ty věci... Hlavně jí došlo, že to mezi nimi nejspíš skončilo dřív, než to dostalo šanci začít. „Ach jo, Amber, vzpamatuj se! Vždyť toho chlapa skoro neznáš,“ povzbuzovala se, potom vypnula rádio a šla domů uvařit si něco k jídlu.

Bylo třičtvrtě na šest ráno. Ptáci už řvaly za okny, sluníčko už se dralo ven z pod mraků a Jack s Gabriellou vedle sebe leželi na gauči pod malou dekou a mazlili se. „Musím už jít, nechci, aby mě tady načapal Jake. Včera jsme měli štěstí, že byl rozespalej z auta a rovnou vytuhnul,“ zmínil, políbil jí a lezl z gauče.

„Nechod' ještě. Můžeme se spolu nasnídat. Řeknu mu, že jsi tu něco zapomněl,“ navrhla, ale Jack zavrtěl hlavou.

„Nebudeme mu motat hlavu, Gabby. Nebo ses snad rozhodla se ke mně vrátit?“ zeptal se a ona se zarazila. Jack se pousmál. „To jsem si myslel,“ dodal a natahoval na sebe džíný. „Odpoledne ti zavolám, jestli si budu moc vzít Jaka na prázdniny k sobě,“ řekl a ona ho smutně pozorovala jak se obléká.

„Včera jsem moc nepřemýšlela nad tím, jaký to bude dneska,“ přiznala hned, jak se obléknul. Jack se na ní otočil.

„Co tím myslíš?“ zeptal se.

„Že jsem nečekala, že pořád nebudu vědět co chci,“ zašeptala a svěsila hlavu. Jack se pousmál.

„Jako že jsem tě nijak nepřesvědčil? To zní jako bych byl vážně hodně špatnej,“ procedil s malým úšklebkem.

„Ne, tak jsem to nemyslela. Proč to chlapi všechno převádí na sexuální výkon?“ zmínila otráveně. Jack pokrčil rameny a zamyslel se.

„Protože...“ začal, ale přerušila ho.

„Neodpovídej na to, bože,“ sykla a tak zmlknul. Pak na sebe oba mlčky civěli, a nakonec Gabby prolomila ledy. „Myslel jsi to vážně, to co jsi řekl včera? Víš tamto...“ zeptala se. Jack přikývl a usmál se na ní.

„Každý slovo,“ odpověděl, chytl jí za obličej, přitáhl jí k sobě a vášnivě jí políbil. Gabriella se nechala. „Miluju tě. A chci být zase s váma,“ šeptal jí do ucha a laskal jí krk. Gabriella byla zamyšlená i přes to, že měla zavřené oči a užívala si ten jejich kontakt.

„Dal bys mi ještě pár dní? Na rozmyšlenou?“ zeptala se a Jack se pousmál.

„Jasně,“ odpověděl automaticky, než se zarazil. „Počkej, ty myslíš dní jako dní? Jako se mnou?“ ujišťoval se a ona přikývla.

„Tajně samozřejmě. Víím, že je to hrozný a nefér vůči Lucasovi i vůči tobě, ale já potřebuju mít jistotu,“ objasnila. Jack na ní chvíli šokovaně zíral. Tohle by od ní nečekal.

„Gabby, tady tě zarazím. Sice to zní fajn a moc rád se s tebou miluju. To jo. Ale pak bych to nedal kdybys mě odkopla. Nejsem z ledu. Tohle nejde. Budeš si to muset urovnat v hlavě beze mě. Samozřejmě tě můžu vzít během toho rozhodování, než se Lucas vrátí někam na večeri nebo tak, ale nebudu s ním soutěžit v... tomhle,“ dodal a ona přikývla.

„Promiň. Tak jsem to ani nemyslela, ale chápu,“ zašeptala sklesle a omotala kolem sebe těsněji svůj neposedný župan, od kterého někde v tom jejich hnízdečku lásky ztratila šňůrku na zavázání. Jack jí jen mlčky pozoroval. To její hebké tělo, které kdysi bývalo jeho múzou. Pak jak když přepne se z toho transu probral.

„Tak pa, zavolám ti odpoledne,“ řekl a podíval se na ní, že jí políbí, ale nakonec si to rozmyslel, a než odešel, vlepil jí jen letmou pusou na tvář.

„Pa,“ zahuhlala a rovnou stlala gauč, aby nemusela nic vysvětlovat Jakovi.

Amber zrovna vyrážela do práce. Akorát vyjela autem před dům, vystoupila, aby zkontrolovala, že je zacvaknutý zámek v bráně a všimla si Jacka spěchat ke svému autu. „Takže jsi tu zůstal přes noc,“ zašeptala si pro sebe sklesle a skrčila se za auto, aby si ji nevšiml. Ten měl stejně na spěch a byl myšlenkami úplně jinde, než aby ho zajímala zrovna Amber.

„Proboha prober se!“ povzbuzovala se zase. Uvědomila si totiž, že o něm trochu fantazíruje. A když odjel, nasedla konečně do auta. Ale akorát jí zvonil telefon, který ještě nestihla položit do doku, a tak se natáhla pro tašku ležící na sedadle spolujezdce, aby ho vyhrabala.

„Inspektorka Amber Ruanová, prosím?“ ozvala se.

„To jsem já Chris, dneska půjdu do galerie s tebou. Víc očí víc vidí a my musíme zjistit co to ten týpek měl na tričku za obraz,“ zmínil entuziasticky. A Amber si povzdychla.

„Ne, galerii prosím už ne,“ zašeptala si pro sebe zoufale. Chris jí nerozuměl, ale slyšel, že něco říkala.

„Co?“ zahihňal se.

„Jo, jsem tam za patnáct minut. Sraz v dolním vestibulu,“ řekla, povolila ručku a vyrazila vstříc novému pracovnímu dni.

Jackovi se do galerie chtělo zhruba tak moc jako Amber. A cítil se stejně mizerně jako Gabriella. Byl zmatený a psychicky nevyrovnaný. Myslel si naivně jako ona, že to jejich sblížení povede k jasnému cíli, ale opak byl pravdou. Spíš se do toho oba zamotali.

A pak ještě aby toho nebylo málo, když dorazil před galerii, všiml si inspektorky se svým parťákem, takže se trochu polekal. Došlo mu, že tam s ní není proto, aby se pokochal uměním, ale proto, že po něčem jdou. Dostal strach, že by mohli něco vědět o tom umazaném dílu, které se mu sice podařilo opravit a odvézt, ale to ani zdaleka neznamenalo, že je vše v suchu.

Vystoupil z auta, popadl tašku, kterou si hned následně hodil přes rameno, zabouchl dveře a mířil si to dovnitř. Ještě trochu přidal do kroku, aby Amber zastihnul.

„Dobrý den, inspektorko. To se vám tady posledně tak líbilo, že jste se vrátila tak brzy?“ zmínil, když se objevil za nimi. Oba se na něj překvapeně otočili.

„Jé dobrý den, Eathane. Kéž by to bylo jen kvůli tomu. Jsme tady bohužel pracovně,“ usmála se na něj a on přikývl. „Tohle je můj kolega Christopher Malik. Chrisi, tohle je pan Rivers, pracuje v galerii a muzeu jako průvodce, občasný údržbář, restaurátor děl a je taky umělec. Jeho obrazy visí dole ve vestibulu,“ objasnila, ale zapomněla potlačit nadšení v hlase, když o něm mluvila.

„Těší mě,“ řekl Chris a podal mu ruku.

„Mě taky. A moc děkuju za takový pěkný představení, inspektorko,“ zakřenil se Jack a pevně stiskl jeho ruku. „Potřebujete něco pomoci najít? Znáám galerii snad i po slepu,“ nabídl se a Amber přikývla.

„Vlastně by se nám pomoc hodila. Už jsem vám říkala o oběti a jeho tričku od ředidla s tenkým nánosem barvy z nějakého díla. Hledáme pořád to dílo,“ objasnila a usmála se. Jack se taky rozpačitě pousmál.

„Už jsem vám minule říkal, že v galerii ani v muzeu žádný takový poškozený obraz není. Ale můžu vás provést, abyste si to když tak zkontrolovali sami,“ navrhnul a Amber přikývla.

„To by bylo fajn. Nicméně, ten obraz taky nemusí být už v galerii, pane Riversi,“ dodala a kráčela napřed. Jack trochu zpanikařil, ale raději nic neříkal. Celou cestu až do vestibulu bylo ticho. Pak Amber prolomila ledy. „Stačí když najdeme shodu s barvou na tričku,“ prohlásila do ticha, ve kterém se ozýval jenom klapot jejich podpatků.

„A jak to chcete udělat? Nesmíte se těch děl ani dotknout,“ vyzvídál Jack.

„Seženeme si povolení,“ opáčila.

„To neexistuje, slečno Ruanová. Nikdo vám nedá takové povolení. Není možné, aby někdo dovolil brát vzorky barvy ze stovky let starých obrazů, a ještě z takového množství slavných obrazů,“ vysmál se jí.

„To máte nejspíš pravdu. Tak si uděláme průzkum a až zůjíme podezření na pár obrazů, pak nám to třeba povolí,“ dodala sebevědomě a mířila si to vestibulem rovnou do předního sálu.

Jack věděl, o jaký obraz se jedná, a tak se rozhodl je od něj držet co možná nejdál. I když šlo o jeho kopii, na které byl roh naprosto v pořádku. A i když se jednalo o vyšetřování vraždy, se kterou neměl nic společného.

„Já už jsem se tady dívala v pátek, ale nedá mi to. Musí tu něco být, co by nás přivedlo na tu správnou stopu,“ zmínila a rozhlížela se kolem. Jack je oba následoval. Amber s Chrisem se pak najednou zastavili u obrazu, který se v levém horním rohu shodoval s barvou na tričku oběti.

„Tohle by mohl být klidně on,“ zmínil Chris. Jack se zakřenil.

„Víte kolik je tady obrazů s touhle barvou v rozích?“ nadnesl, načež sklidil nepříjemný pohled od agenta Malika. „Víte co? Nechám vás pracovat. Stejně mám

sám hodně práce. Přeu hodně štěstí," řekl, strčil si ruce do kapes a odešel si po svých. Chris s Amber si vyměnili pohledy.

"Líbí se ti," prohlásil do ticha suverénně Chris. Amber se polekala.

"Co? Ne! Jak jsi na takovou věc proboha přišel?" prskala a Chris se pousmál.

"Když je poblíž, tvoje oči září, usmíváš se jak měsíček na hnoji a tvůj hlas je tak o oktávu výš. Předě mnou nic neutajíš, vyznám se v lidech. A taky v něm. Něco tají. Je podezřelý. A teď je mi jasný, že to zapřeš, protože se ti líbí a nechceš ho vidět jako podivína," dodal. Amber se s ním raději nehádala.

"Fajn, líbí se mi, stačí? Ale to nic neznamená, protože má ženskou a dítě. A podivín je, protože je to umělec a ti bývají divní," dodala. Chris na to už nereagoval a civěl zblízka na další obraz s hnědou barvou v rohu.

"Tohle je marný. Nejspíš bychom měli nejdřív přijít na to, proč někdo umazával roh obrazu a pak..." zarazil se, když si něco uvědomil. "Amber?" oslovil jí a ona se na něj podívala.

"No?" zašeptala čekajíc na to, co jí chtěl kolega sdělit.

"Do pravých dolních rohů se často píše umělecký podpis, víd? Možná máme co dočinění s plagiátorstvím či s krádeží díla," napadlo ho a to Amber zaskočilo.

"Ty jsi génius, Chri. Takže myslíš, že někdo ukradl dílo naší oběti?" zeptala se a on přikývl. "Ano, to dává smysl. Ten, co to udělal bude i jeho vrahem. Vydělal na díle oběti balík. Ten se našel, a tak šel umazat jeho podpis z obrazu a všem říct, že ho okradl. Nicméně do galerie nikdy nedošel, zabili ho dřív, než k tomu došlo. To by i vysvětlovalo, proč to vrah tušil," usmála se Amber.

"Ale on měl tričko od barvy," připomněl zoufale Chris. Amber vydechla.

"To je strašný, vůbec nevím jak to bylo. Ale alespoň můžeme projít obrazy se signaturami v rozích s tmavou barvou. To by mohlo okruh snížit," řekla a on přikývl.

"Je jen otázka času, než ten obraz najdou, Maxi," zašeptal mu do ucha Jack, který oba inspektory sledoval zpovzdálí.

"Ale oni ho nenajdou, protože ho máte vy," připomněl mu Max. Jack se na něj podíval jako na idiota.

"Nic není nemožný, Maxi. Sice to nebudou mít jednoduchý, ale když zjistí, že ten obraz musel být nahrazený, pak budou pátrat po originálu. A budou čmouhat i kolem mě. Protože já jsem tady údržbář a umělec, co klidně mohl udělat kopii a hlavně restaurátor, což nevím ani kde vzala. O tom jsem jí rozhodně nic neřekl. Další důkaz o tom, že je fakt dobrá. Což mě děsí, protože s takovou hodně rychle přijde na to, co je to za obraz," dodal. Max ho poplácal po zádech.

"Tak to doufáte, že na něco takovýho ti dva nikdy nepřijdou," řekl suše a Jack mu věnoval nepříjemný pohled. "Obrazů se signaturou na hnědém rohu tu moc není. A zvláště těch, jejichž autoři ještě žijí. A já jsem na záznamu, jak nesu takový obraz pryč a pak ho přináším zpátky. Sice se ten záznam hodí, ale na něco jinýho než na to, abych byl podezřelý z krádeže a padělání. Nebo dokonce z vraždy.

Potřebuju, aby ten záznam Noah stáhnul a to hned teď. Klidně ať ho někam zašije, ale nesmí se k němu dostat ti dva. A taky, se tomu záznamu nesmí nic stát!“ prohlásil a Max přikývl. „Běž to zařídit, Maxi!“ syknul na něj když se dlouho k ničemu neměl.

„Už jdu, šéfe,“ usmál se.

„Nenápadně!“ dodal zírajíc na Amber.

Amber s Chrisem už prošli dalších patnáct obrazů, které by odpovídaly otisku na tričku oběti, ale všechny rohy byly nedotčené. A taky žádný z těch obrazů už neměl roky živé majitele.

Jack se držel za nimi. Postával poblíž a sledoval jejich kroky, analyzoval jejich úvahy podle výrazů v obličeji. V tom akorát Amber zvonil telefon. „Ano?“ ozvala se hned, co ho vytáhla z kapsy. „DNA?“ zopakovala šokovaně. Jack s Chrisem oba nastražili uši.

Potom se Amber podívala na svého parťáka a uklízela telefon do kabelky. „Máme hlavního podezřelého. Jmenuje se George Marhel. Má záznam za drobné přečiny. Byl v podmínce za krádež v obchodě, když mu bylo patnáct. Luna s Carlou našly jeho DNA pod nehty oběti. Shodou okolností je to malíř a měl by mít vystavené své dílo právě tady,“ objasnila. Jack na ně zíral s otevřenou pusou. Nečekal, že to půjde takhle rychle.

„Krádež v obchodě, když mu bylo patnáct?“ zasmál se a šel za nimi, aby je rozptýlil, než jeho podřízený zakryje stopy, že ten obraz vůbec měl v rukách. Amber se na něj otočila.

„Ano, to je celkem častá zábava adolescentů. Krádeže alkoholu a cigaret. Nic převratného,“ odpověděla. „A neříkal jste, že máte spoustu práce?“ rýpla si a Jack se pousmál.

„To mám, ale rád vám pomůžu, když už se zdá, že jste tak blízko,“ řekl.

„Dobře, tak mohl byste nás zavést k tomu obrazu? Chceme si ho prohlédnout, než ho pojedeme vyslechnout,“ řekla a Jack přikývl.

„Jistě, pojdte za mnou,“ usmál se a schválně si vybral tu nejdelsí cestu. Taky předstíral, že nemůže najít klíče od místnosti, kde byl obraz zamčený. Ale když mu přišla zpráva s palcem nahoru, tak už je pustil bez problémů dovnitř.

„Tady to je. George Marhel, možná hajzlík, ale má fakt talent. Takový talent se jen tak nevidí,“ procedil ukazujíc na obraz s hnědým rohem a signaturou, který maloval.

„Hm, to ne. Je to vskutku nádherný obraz. A jestli si vzpomínám, vy máte taky takový talent, Eathane. Ty obrazy dole v hale jsou...“ začala, ale Chris jí přerušil.

„Ano, jsou nádherné. Teď jdeme řešit náš případ, Amber,“ usměrnil jí, aby s těmi komplimenty přibrzdila. Jack se pousmál, ale nic neříkal.

„Každopádně ten, kdo namaloval tenhle nádherný obraz pravděpodobně nebyl George Marhel, ale Clark Simson – naše oběť,“ objasnila a Jack zarytě mlčel. O tom, kdo ho doopravdy namaloval neměl ani tušení. Tedy ten originál, protože tenhle, na který se všichni dívali maloval on sám.

„Takže už znáte motiv?“ zeptal se. Amber se na něj otočila.

„Peníze, závist, pomsta. Nebo klidně všechno najednou. Může toho být spousta, Eathane. A zrovna tohle všechno jsou silné motivy,“ dodala a přistoupila blíž k obrazu. Sehnula se k dolnímu rohu se signaturou a pečlivě si ho prohlížela.

„Ano, to je ten obraz. Barva a všechno to odpovídá tomu, co se stalo, až na to, že ten roh není umazaný ani trochu,“ prohlásila a Jack ztuhl. Chris se taky přikrčil a zíral na obraz z nejmenší možné vzdálenosti.

„To nechápu,“ zašeptala Amber. „Nedává to žádný smysl. Leda, že by tohle nebyl ten obraz. Musí to být padělek. Někdo se snažil zakrýt stopy. Pak to ale tedy musel někdo takhle perfektně stihnout namalovat a vyměnit. Jenže, kdo? Když podle všeho George Marhel ten obraz nemaloval, protože není tak dobrým malířem jako byl Clark?“ spekulovala nahlas. Jacka polilo horko. A když se na něj Amber otočila, polilo ho další.

„Vy jste si ničeho nevšiml, že? Taky jste říkal, že se o obrazy v galerii staráte vy a taky zcela příhodně umíte nádherně malovat. Takový talent se jen tak nevidí...“ začala, ale Jack jí skočil do řeči.

„Chcete tím snad naznačit, že s tím mám něco společného, slečno Ruanová?“ obořil se na ní nepřijemným tónem.

„Je to moje práce, Eathane. Pokud se nemáte čeho bát, pak bychom rádi viděli záznamy z kamer. Od toho dne, kdy sem obraz přivezli až do dneška. A ujišťuju vás, že pokud nám je neukážete po dobrém, půjde to po zlém. Seženeme si totiž povolení,“ prohlásila zírajíc mu do očí.

„To není žádný problém. Ukážu vám to i bez povolení. Potom se mi ale omluvíte, slečno Ruanová,“ dodal a vedl je do technické místnosti. Cestou se modlil, aby tam nic podezřelého nenašli. Na Maxe se sice mohl spolehnout, ale stejně se naučil nevěřit nikomu než sobě. A zvlášť když se to týká jeho oboru zloděje umění.

Amber s Chrisem stáli za Dougem, který pouštěl kamerové záznamy už dobrých patnáct minut, zatímco Jack stál za nimi s hlavou na šikmo a nehtem od palce opřeným o spodní ret a sledoval sám sebe, zda nepůsobí na záznamech podezřele, když se ochomýtal kolem obrazu, aby ho mohl překreslit.

Většinu těch doopravdických záznamů momentálně vlastní Noah. Těch, na kterých intenzivně zírá na díla a dělá si poznámky, aby jeho falzum vypadalo co nejvěrohodněji, zatímco Doug má jen jím upravené smyčky, kde se skoro nikdy nic neděje.

„Proč si ten obraz tak důkladně prohlížíte, Eathane?“ rýpla do něj Amber, když si všimla, že u obrazu trávil hodně času.

„Líbil se mi. Ani zdaleka takhle necívím jen na něj, slečno Ruanová. Kdybyste se podívala na záznamy z předchozích měsíců, všimla byste si, že takhle detailně pozoruju i ostatní nové přírůstky galerie,“ objasnil. Jak pak by ne, falšoval jich většinu.

Amber se pousmála. Možná mu i celkem věřila, že mluví pravdu. A on sice mluvil pravdu, ale to neznamenalo, že to je vše. Všechna díla, které detailně pozoroval potom i překresloval. Není to jen tento konkrétní obraz. Nicméně to inspektorka netušila. Netušila, že dílo George Marhela je jen špička ledovce Jacka Hardinga alias Eathana Riverse.

„Tenhle muž si obraz natáčí, myslela jsem, že to se nesmí,“ poukázala na záznam, kde byla ona podezřelá aktivita černá na bílém. Byl to Jackem najatý muž, který mu tak právě dodal detaily obrazu, aby ho podle nich mohl namalovat.

„Správně, to se nesmí, slečno Ruanová. Zřejmě porušil pravidla,“ zareagoval a dal si ruce do kapes, což signalizuje jistou nadřazenost a opovržení. Ale taky i nucené zakrývání nejistoty. Chris si toho všiml, ale rozhodl se si to zatím jen uložit do své mezi paměti.

„Nicméně, toho muže jsem tady nikdy předtím neviděl a netuším kdo to je. Ne vždy se podaří něco takového uhlídat,“ dodal ještě. Amber se na něj otočila.

„To je pochopitelné. Každopádně v případě jako je tento je to velice podezřelé. Toho muže budeme muset vypátrat,“ řekla a podívala se zpátky na obrazovku. „Je možné dostat kopii záznamu? Potřebujeme si to projít pořádně v klidu,“ zeptala se Douga a ten přikývl.

„Pošlu vám to po Eathanovi,“ usmál se na ní.

„Raději osobně, pane Parkere,“ řekla a on tedy souhlasil. Jack se začínal cítit nespůj. Nejen kvůli tomu, co se dělo, ale taky proto, že se mu zdálo, že je na něj Amber nějaká nabroušená.

Nicméně strach z toho, že by se jí podařilo vypátrat jeho muže ze záznamu neměl ani trochu. Nikdo o něm totiž nic neví a to včetně něj samotného. A ještě ke všemu žije v úplně jiném státu. Celý svůj život zasvětil podvodům a taky udržováním se mimo jakékoli vazby s lidmi. S nikým se nikdy nijak výrazně nebavil ani neudržoval vztahy. Žádné záznamy neměl a používal krycí jména. Najít toho muže bylo téměř nemožné.

Takové podobné typky si Jack najímal na tuhle práci běžně. Vždycky to byl někdo jiný a oděný jako obyčejný návštěvník galerie. Nic podezřelého až na porušení pravidla o natáčení či focení uměleckých děl. A na to, aby mu to prošlo tam měl ještě Noaha, který zrovna měl službu a hlídal daný okruh. Ale Amber byla chytrá a až podezřele moc všímavá.

„Kdo ten den hlídal ten okruh?“ zeptala se a Jacka polila další vlna horka. V jeho hlavě zcela určitě zaznělo klení.

„To z hlavy nevím, inspektorko. Musel bych se podívat, vydržte,“ řekl Doug a zvedl se z místa.

„Jistě,“ opáčila a podívala se na Jacka, který se snažil potlačovat nervozitu tím, že se skoro nehýbal.

„Takže jste viděla moje obrazy,“ začal, aby uvolnil napětí mezi nimi. Amber přikývla.

„Ano, a moc se mi líbily,“ procedila, ale zněla podrážděně. Jack to ale nevzdával.
„Tak až budete mít nějakou volnou chvíli, nezašla byste se mnou třeba na skleničku?“ zeptal se.

„Až budete mimo podezření v mém případě, pane Riversi,“ sykla a Jack se zasmál.

„Tak o tohle tady jde? Vy mi nevěříte. Dobře, nevádí. Nechám vás se o mojí nevině přesvědčit. Pak tedy půjdte?“ ujistil se. Amber na něj hodila bodavý pohled a Chris se pousmál.

„A taky možná až budete svobodný,“ rýpla do něj zase a odešla. Jack s Chrisem si vyměnili pohledy a pak bylo hrobové ticho. Krátce na to dorazil Doug s nějakou knihou.

„Kde je inspektorka?“ zeptal se překvapeně.

„Asi si šla odskočit, to je jedno. Tak kdo měl službu?“ vyzvídal Chris, zatímco Doug listoval knihou.

„Podle všeho Noah. Můžete si s ním promluvit, bude tu zítra,“ informoval ho a Chris se usmál.

„To nebude třeba... zatím,“ dodal.

„Takže mě už nepotřebujete. Užijte si vyšetřování. Nashle,“ řekl Jack a mířil si to za Amber. Už mu to zřejmě došlo. Musela ho vidět včera s Gabriellou. To proto se chovala tak divně.

„Amber, počkejte!“ volal na ní na parkovišti. Ona se na něj překvapeně otočila. Nečekala, že za ní poběží. Mezitím jí Jack dohnal, stoupl si s rukama v bok před ní a její černé terénní auto a rozdýchával ten sprint.

„Teď nevím jak správně zformulovat otázku, ale... něčím jsem se vás dotkl? Zdáte se mi na mě nějaká našťavaná,“ zeptal se na rovinu což jí zaskočilo. Ještě nepoznala tak všímavé muže co se týkalo emocí. Amber jen přešlápla z pravé nohy na levou a přehodila si vlasy přes rameno.

„Já jen, že bych byla strašně nerada, abyste v tom byl namočený, Eathane. Jste moc sympatický muž a pro vězení by vás byla škoda,“ procedila a Jack se pousmál.

„Takový kompliment jsem snad ještě nikdy nedostal,“ zmínil s úsměvem ve tváři. Amber se zatvářila tak, že ani nevěděla jak se má tvářit. „A tak vám taky jeden složím. Líbíte se mi, Amber. Moc. Jste chytrá, vtipná a krásná.

Přesvědčovat vás o něčem zřejmě nemá smysl, protože se ráda přesvědčujete o všem sama, a tak vás nechám. Jste výborná ve své práci, a proto věřím, že určitě brzy najdete odpovědi na vaše otázky. No a pak si spolu vyrazíme,“ řekl sebevědomě a ona na něj vyjeveně civěla.

„O to nejde. Ráda bych vám věřila, ale už jsem se hodněkrát spálila, a tak nebudu své chyby opakovat furt dokola. Taky bych si s vámi moc ráda vyšla, ale...“ začala a nadechla se. Jack netrpělivě čekal co z ní vypadne. „Včera jsem vás s někým viděla, Eathane. Ne, že bych vás sledovala to chraň bůh, já jen... viděla jsem vás s mojí sousedkou odnaproti,“ řekla a on zkameněl.

„Se sousedkou?“ zopakoval překvapeně a Amber přikývla.

„Taková nejsem. Myslela jsem, že jste nezadaný. Takže bude lepší když...“ řekla, ale přerušil ji.

„Gabriella je moje bývalá žena,“ oznámil jí. Ona se na něj jen podívala a dala mu příležitost se k tomu vyjádřit. „A jo, včera jsme spolu prožili jeden moc krásný úlet,“ objasnil a pousmál se. „Ale to je nejspíš už nadobro všechno. Ona má snoubence a pravděpodobně ho kvůli mně opouštět nebude,“ řekl zírajíc jí do očí.

„Aha, to... to je vaše soukromá věc. Do toho mi nic není,“ zakuňkala rozpačitě.

„Já jsem vám to chtěl říct, Amber. Protože se mi líbíte a hrozně rád bych vás poznal. Až tedy budu mimo okruh podezřelých samozřejmě. Ať je po vašem,“ zaculil se a ona přikývla.

„Možná bych k tomu měla ještě přidat až nebudete zamilovaný do jiné ženy. Nezlobte se, Eathane, ale tohle nepůjde. Mějte se hezky a zatím nashle,“ řekla, nasedla do auta a odjela. „Sakra!“ zaklel.

Jack stál u rozdělaného obrazu a zírajíc na plátno míchal nějakou barvu štětcem na paletě. Byl zamyšlený a zcela nad něčím jiným než nad obrazem, který maloval. Zřejmě si uvědomoval svou moc nad některými věcmi. Například nad osudem svým a jeho bývalé manželky.

Potom položil paletu na stůl za ním, otřel si ruce od barvy do zástěry, kterou měl zavázanou přes svůj obnažený trup a natáhl se pro telefon. A téměř okamžitě, co si ho přiložil k uchu, mu to zvedla Gabriella.

„Ahoj, tak už ses rozhodl?“ zeptala se a on jen vydechl. Věděl, že když si Jaka vezme na prázdniny k sobě, nechá tím volnou cestu Lucasovi přímo k jeho milované ženě. Ale když to neudělá, poničí to jeho šanci na zlepšení vztahu s inspektorkou, kterou teď potřeboval mít na své straně. Nicméně obětovat lásku kvůli tomu se mu taky zrovna moc nechťelo, i když by to mohlo být klíčové k tomu, aby se vyhnul vězení, kdyby se to zvrtilo.

„Gabby, potřebuju od tebe vědět jen jednu jedinou věc. A tou je, jestli mě miluješ natolik, aby ses s Lucasem rozešla a vrátila se ke mně. I s tím jaký jsem. Můžu ti slíbit, že ty i Jake se mnou budete v bezpečí, ale svojí práce se nevzdám, protože ani nemůžu. A byl bych rád ať se rozhodneš jakkoli, aby sis moje tajemství nechala pro sebe. Bez tak toho zase tolik nevíš, ale víš dost, aby mi to zavařilo,“ prohlásil zoufale.

„A co ty? Co chceš ty, Jacku? Chceš mě? Naši rodinu, protože nás miluješ, nebo jen proto, protože chceš mít všechno? Protože to je málo. Nejen, že se svojí práce nevzdáš, což bych přežila, ale je to pro tebe prioritou a vždycky byla. A já nechci žít ve lži a bát se, že někde něco prokecnu,“ prohlásila a Jack mlčel a jen si utíral z oka stékající slzu. Usoudil podle toho, že už se nejspíš rozhodla.

„Stavím se pro Jaka po vysvědčení,“ zašeptal do ticha. Gabriella se nadechla, že něco řekne, ale nakonec nic neřekla. „Užij si dovolenou a buď šťastná, Gabby,“ řekl a zavěsil. Potom hodil mobil na gauč a začal agresivně čmárat po svém rozdělaném obrazu, aby se vyvztekal. Někteří umělci by to pak byli schopní vystavit s názvem *Vzteky*. Nicméně Jack takový nebyl.

Amber s Chrisem seděli ve výslechovně s jejich novým hlavním podezřelým a autorem slavného obrazu s Georgem Marhelem. „Znal jste pana Clarka Simsona?“ vyzvídal Chris a George zavrtěl hlavou.

„Nikdy jsem ho neviděl. Můžu jít?“ zeptal se, ale Amber zavrtěla hlavou.

„Tak jak vysvětlíte, že jsme našli vzorky vašeho DNA za jeho nehty?“ udeřila na něj zírajíc Georgovi upřeně do očí Amber.

„To nechápu, jak se to tam dostalo. Jak jsem řekl, nikdy jsem ho neviděl,“ opáčil suše.

„To my zatím taky nevíme, ale garantuju vám, že na to brzy přijdeme. A lhaní vás dostane akorát do vězení,“ usmála se na něj. Nebyl to zrovna vřelý úsměv. Byl to takový pasivně agresivní typ úsměvu, který má běžně policie na pachatele.

„Přesněji to je vaše kůže, kterou měl Clark za nehty. Zřejmě se vám bránil, když jste ho napadl,“ začal teoretizovat Chris, ale George mu do toho skočil tím, že vyprsknul smíchy.

„Já jsem toho tlustoprda nenapadl, naopak. Bránil jsem se já jemu. Vyjel po mě,“ hájil se.

„No vida, takže už najednou víme, jak se vaše DNA dostalo pod nehty oběti. A dokonce i víme, že byl při těle. Takže ho známe?“ zmínila Amber.

„Bez právníka neřeknu už ani slovo!“ prohlásil a Amber s Chrisem přikývla.

„No jistě. Teď se ještě svlékněte do spodního prádla!“ poručila mu Amber, ale George se zdráhal.

„Cože? To je snad nelegální, ne?“ stěžoval si. Amber se pousmála a zavrtěla hlavou.

„Není to nelegální, pane Marhele, dokonce na to máme i papír. Takže jak řekla inspektorka Ruanová, do spodního prádla!“ zopakoval Chris a čekal až se George svlékne. Amber se chystala odejít z místnosti, ale George se tedy postavil a začal se zbavovat oblečení. Amber si u dveří všimla oděrek na jeho pažích, a tak se k němu přiblížila.

„To vypadá jako rýhy od nehtů. Přesně tak se dostalo vaše DNA pod jeho nehty,“ objasnila, usmála se a pokynula mu, aby se zase oblékl.

„Já ho nezabil!“ vztekal se, zatímco na sebe natahoval zpátky mikinu.

„To se teprve uvidí. Zatím můžete jít,“ řekla Amber a uklízela papíry do složky.

„Jo a nikam mimo stát, rozumíte? Jinak půjdete sedět rovnou,“ oznámil mu Chris a George odtamtud vystřelil jako raketa. Amber se podívala na Chrise.

„Vypadá, že to byl vážně on. Je podezřelý a dostal se do konfliktu s obětí,“ zmínila. „Možná, ale pořád neznáme jeho motiv,“ dodal.

Když se Jack zase trochu zklidnil, akorát se chystal naložit dva další originály slavných děl do auta a dostat je do trezoru. Musel to udělat co nejdřív, protože s inspektorkou v patách by mu to už nemuselo znovu projít.

A tak se chystal na věc. Přetáhl přes ně své dva kousky, které sloužily právě jako pojistka. Byly to malby nějakého historického města. A pak to zavakl do obyčejných ráků. A akorát, když dodělal ten druhý, zazvonil mu telefon.

„Ano?“ ozval se.

„Šéfe, máme problém. Jste v ateliéru?“ zeptal se ho Max a Jack přikývl. „Jsem tam za minutku!“ řekl a zavěsil. Jack si zoufale povzdechl a sedl si na gauč. Během chvilky se otevřely dveře a dovnitř vpadl udýchaný Max. Jack se na něj otočil a celkem nepřátelsky se na něj podíval.

„Co je?“ syknul podrážděně Jack.

„Bude kontrola v galerii. Nařídili ověření pravosti obrazu George Marhela,“ oznámil mu vyděšeně Max a Jack se pousmál.

„Jen toho konkrétního obrazu?“ zeptal se a Max přikývl. „Tak to jsem v klidu, na nic nepřijdou,“ usmál se a zvedl již zabalené obrazy, že je odnese do auta. Max na něj zíral jak z jara.

„Proč se nebojíte?“ divil se.

„Protože nedokážou určit, kdy byl namalovaný. Jestli to bylo před týdnem, nebo před měsícem. Zas tak přesný výpočty nemají. Jo, to kdyby chtěli zkoumat Monu Lisu, asi bych měl nahnáno. Ale naštěstí s tou si mě zatím nijak nespojili. Ani s těmi ostatními. Všechny tyhle kousky mám v bezpečí v trezoru na místě, který beze mě nikdo nikdy nenajde.

Takže proto. Navíc, na obraz Marhela jsem si zjistil přesný typ barev, dokonce jsem je koupil i ve stejném obchodě. Online samozřejmě a platil jsem to hrozně komplikovaně,“ zakřenil se a mířil si to ke dveřím.

„Tak snad u toho Marhela zůstanou. Nicméně, teď není vhodná doba převážet ty obrazy do trezoru. Už čmouchají u galerie a namátkově staví a kontrolují každého, kdo jede z okolí muzea. A ještě ke všemu zaměstnance galerie,“ upozornil ho a Jack nakrčil čelo.

Tentokrát mu všechno jako po drátkách opravdu nešlo. Zdálo se, že má nějaké špatné období, ale to by nebyl on, aby nevymyslel nějaký šílený nápad, jak to celé vyřešit. Improvizovat to on uměl na jedničku.

Chvilí zíral na obrazy v rohu, které byly určené na charitativní aukci, která měla být zítra, a pak se pousmál. „Fajn, díky za varování. Teď zmiz!“ řekl a vypakoval ho z ateliéru. Popadl telefon a vytočil číslo inspektorky Ruanové. Ta mu to překvapeně hned zvedla.

„Ruanová, prosím?“ představila se.

„Zdravím, tady Eathan, neruším?“ zeptal se.

„Ne, nerušíte. Děje se něco, Eathane?“ zeptala se.

„Vlastně ano. Mám na vás prosbu, Amber. Když mi pomůžete, zvu vás dneska na parádní a drahou večeři. A samozřejmě nezávazně jestli to tak budete chtít. Nezapomněl jsem na to, co jste říkala posledně,“ řekl a usmál se.

Amber celá roztála. Představa večeře s ním se jí víc než zamlouvala, a hlavně to, co by mohlo následovat, kdyby se jejich večer vydařil. Imponovalo jí, že jí Jack respektuje. To je totiž něco, co ještě nezažila. Ne v takové míře.

„Poslouchám,“ řekla mile a čekala co řekne.

„Mám za úkol odvézt pár obrazů na charitativní aukci, která se bude konat zítra. Dost to spěchá. Ale zrovna dneska nejsem v práci autem. Úplně jsem na to zapomněl. Měla byste čas? Zachránila byste mi pověst spolehlivého umělce. Těch moc není,“ zmínil a zasmál se, zatímco maloval na balící papír z boku těch dvou zabalených originálních děl, které plánoval převézt do trezoru malé křížky.

„Amber?“ zašeptal, když se mu zdálo, že inspektorka moc dlouho nereaguje. Ona byla jen hluboce zamyšlená.

„Jistě, to nebude problém a kde a kdy vás mám tedy vyzvednout?“ zeptala se. Jack se pousmál.

„Za deset minut u služebního vchodu galerie,“ řekl a ona přikývla.

„Jasně, budu tam. Tak zatím,“ rozloučila se s ním a rovnou vyrazila.

„Kam tak letíš?“ culila se na ní Luna, když jí viděla kolem ní prosvištět rychlostí světla. Když šlo o Jacka, byla z něj celá na větvi.

„Za Eathanem, potřebuje s něčím nutně pomoci,“ odpověděla a dál už se s ní nevybavovala. Luna se jen pousmála. Bylo jí jasné, že je Amber z toho umělce celá paf.

Jack popadl dva zabalené originály děl z 15. a 16. století překryté svými malbami a označené křížky, aby si je nepopletl. A další 4 zabalené obrazy, které měly skutečně být na té charitativní akci, a vyrazil s nimi z ateliéru rovnou před galerii až ke služebnímu vchodu, od kterého měl vstupní kartu.

Naštěstí ty obrazy byly celkem malé, takže o to to měl jednodušší. A taky měl kliku, že tam zrovna nikdo nebyl. Normálně originály přemalovává u sebe v ateliéru a ne přímo v ateliéru, který má v galerii. Ale tohle bylo nutné, a navíc mnohem bezpečnější, než je převážet. Ten risk se vyplatí jen jednou.

Nicméně byl hrozně nervózní, ale věřil, že ho z toho Amber dostane. Její auto kontrolovat kvůli falzifikátům určitě nebudou. A tak zbytek času postával dál od těch obrazů a mimo záběr kamer, aby si ho tam nikdo nevšiml.

Když dorazila Amber, pomohla mu naložit do kufru všechny obrazy a zírala na něj jako na zjevení Ježíše Krista. Ano, ten darebák jí okouzлил. Bylo na něm něco lákavého a přitažlivého. Nejen, že byl vcelku pohledný, ale jeho charisma bylo oslnující.

„Nemohla bych se podívat co bude na aukci?“ zeptala se ho a Jack se nenechal zastrašit. Nenápadně se podíval na zabalené obrazy, na kterých nebylo malé x a vzal jeden z nich do ruky.

„Neměl bych. Už bych je neměl do čeho zabalit, ale tak snad neuškodí, když vám jeden ukážu,“ usmál se a opatrně odlepil vrchní část.

„Je jich šest?“ zeptala se. Což Jacka znepokojovalo. Nechtěl, aby měla čas trávit ho počítáním a analyzováním.

„Ano,“ odpověděl. Už myslel na to, jak bude muset někde splasit další dva ve stejné velikosti na charitativní akci, aby ho na tom nenachytala. Tušil, že se tam bude chtít přijít podívat.

„To je ono, téma jsou zvířata,“ objasnil a ukázal jí jeden, na kterém byla černá kočka jako mimozemšťan. Potom ho vrátil zpátky.

„Teda, ten by se mi líbil. Nevíte, za kolik by tak zhruba mohl být?“ zeptala se a on pokrčil rameny a zavřel kufr od auta.

„To netuším. Když tak vám nějaký takový podobný namaluju a zadarmo,“ procedil a usmál se. Tím jí dostal do rozpaků. „Teda, tak úplně zadarmo to nebude. Spíš jako poděkování za to, že jste mě vytáhla z maléru. Jsem vám opravdu moc

vděčný, asi bych musel nejdřív domů a to by mě hrozně zdrželo," řekl hned, jak si nasedl.

„Nemáte zač. A kam to teda vezeme?“ zeptala se.

„Do muzea přece, tam si to ode mě převezmou a je to. Pak můžeme jít na tu večeři,“ usmál se a ona mu úsměv oplátila. Potom Jack rychle sepsal nějakou zprávu a odeslal Elliotovi. Stálo tam něco jako: *SOS!! Za pět minut s autem u muzea.*

„Víte... to, co jsem řekla ráno a to vaše dnešní pozvání na večeři...“ nakousla a on se na ní překvapeně podíval.

„Ano, nebojte se. Řekla jste, abych se od vás držel dál, dokud nebudu mimo podezření a taky, dokud budu milovat jinou ženu. Nemusíme jít na večeři. Můžu vám dlužit laskavost, něco vám nakreslit, nebo vám za to třeba zaplatit. Za odvoz, benzín a tak,“ prohlásil a ona se zasmála.

„Ne, chtěla jsem říct, že jsem se chovala jako kráva a že toho lituju. Pravda je, že se mi hrozne líbíte a že si nemyslím, že byste v tom byl zapletený. A tak... ráda bych s vámi šla na tu večeři a třeba i na rande, pokud byste měl zájem. Samozřejmě jestli jste se nedali s Gabriellou dohromady, protože to je mimo moje zásady,“ objasnila a Jack se pousmál.

„Nechovala jste se jako kráva, Amber. Líbí se mi, že máte zásady. Taky je mám. A měla byste vědět, že jsem věrný muž. A ať už ke Gabrielle cítím cokoli, mezi námi to skončilo. A ne dneska ráno, ale už dávno. To co se stalo včera byla jen naivní představa, že by nám to mohlo vyjít. Ale pravdou je, že to nemělo šanci a oba jsme si to potřebovali uvědomit,“ řekl a Amber se usmála.

„Tak prima, takže teda rande?“ zeptala se pohotově a on přikývl.

„Jasně. Rande,“ řekl a úsměv jí opětoval.

„A nebudeme si tykat?“ navrhla hned na to a podívala se na něj, jaká je jeho reakce.

„Moc rád, Amber,“ opáčil neutrálně a pak bylo chvíli ticho. Byl trochu nervózní jen co je pravda. U výjezdu z pozemků se totiž kontrolovala auta i zaměstnanci. Jack trnul hrůzou, aby to Amber neprokoukla. Protože pak by jí mohlo dojít, že jí jen využil a že ty obrazy, které veze jsou vhodný materiál pro rozbor.

Když ale úředník s odznakem u vchodu viděl svou kolegyni, jen na ní mávnul a nijak to neřešil. Jack si oddechl, ale ne tak, aby to Amber slyšela. „A co máte ráda k jídlu?“ začal zvesela, aby jí rozptýlil.

„Já sním všechno, ale nejradši mám asi asijskou kuchyni. Možná je to mým původem, ale jsem na to zvyklá. A taky mi to připomíná rodinu, kterou už bohužel nemám,“ odpověděla a podívala se na vteřinku na Jacka.

„To mě mrzí. Teda to, že nemáte rodinu, ne to, že máte ráda asijskou kuchyni,“ zmínil a zasmál se. „Taky mám rád asijskou kuchyni, ale vy byste mohla vědět líp, kde se dobře najíst. Tak výběr místa bude na vás,“ dodal a ona přikývla.

„Na tobě,“ připomněla, že si tykají a on se zakřenil.

„Jasně. Promiň,“ řekl.

„Výborná korejská restaurace je na rohu 23.“ informovala ho po další chvilce ticha. Soustředila se totiž na odbočku.

„Tam jsem ještě nebyl. Tak paráda. Těším se. A řekla jsi korejská? Takže jsi Korejka?“ zeptal se a ona přikývla.

„Ano, jsem Korejka. Narodila jsem se ale tady, takže korejsky moc nemluvím. Teda uměla jsem to kdysi, ale jak říkám, už není s kým, takže...“ objasnila a odbočila doleva, přímo před muzeum, kde relativně na bezpečném místě čekal Elliot.

„Támhle u toho muže prosím zastav. To je kolega. Pracuje v muzeu a postará se o ty obrazy,“ řekl a ona tedy zastavila. Jack rovnou vystoupil.

„Chceš pomoci?“ zeptala se ještě, ale zavrtěl hlavou.

„To není třeba, zvládnou to. Hned jsem u tebe,“ mrknul na ní a zavřel za sebou dveře. Potom rychle vyndal obrazy z kufru a předal je Elliotovi. Nechtěl, aby moc dlouho Amber přemýšlela a ani aby ho viděla.

„Dva z nich mají z boku křížek, ty odvez ke mně domů. Nejezdi přes galerii, kontrolují falzifikáty a konkrétně u těch dvou by zjistili, že jsou to originály. Zbytek odnes do muzea. Neposer to, nebo si tvým mozkiem vymaluju zeď v kanclu!“ zašeptal mu výhružně do ucha a pak se pousmál na Amber, která se na něj dívala skrze zrcátko v autě.

„Bože, je tak sexy,“ zašeptala si pro sebe, když si to mířil zpátky do auta. „To zvládneš, Amber. Hlavně buď normální,“ mumlala. Hned na to si sedl k ní zpátky do auta.

„Tak jsem tu, můžeme vyrazit kam chceš. A ještě jednou ti moc děkuju,“ řekl a usmál se.

„Není zač. Tak chceš jet rovnou, nebo se nejdřív převlíkneme? Víš, tenhle vohoz není zrovna nejvhodnější na rande a do restaurace, kterou jsem vybrala,“ zmínila a ukázala na sebe.

„Pravda, můj taky ne,“ zakřenil se rozpačitě, protože k němu domů má zrovna namířeno Elliot s obrazy a on nechtěl, aby to prokoukla. „Ale já ani nic pořádného do takový restaurace na sebe nemám,“ řekl nakonec a ona se zamyslela.

„Já jo. Je to teda košile po mém ex, ale mohla by ti být. Je značková a už od pohledu předražená, proto jsem se jí ještě nezbavila,“ objasnila a on se jen pousmál.

„Jasně,“ řekl a raději mlčel. Všechno lepší než nic. Hlavně, aby jí držel dál od svých plánů a svého bytu.

„Nebude ti to vadit? Nebo se na to můžeme vybodnout a najíst se někde jinde,“ navrhla. Byla z něj docela nervózní. On to vycítil, a tak aby zachránil situaci, se jí zadíval do očí a jemně jí pohladil prstem po tváři.

„V pořádku, Amber. Bude to po tvém,“ řekl a usmál se. Amber na něj zamilovaně civěla. Jackovi se sice zdála roztomilá a hezká, ale to bylo tak všechno. Kdyby mu neteklo do bot, zřejmě by se s ní ani nebavil. Ale za těchto okolností... nejspíš si ty boty i sundá. A kdo ví, možná si toho sundá i víc.

Gabriella seděla na křesle, na klíně měla položený svůj notebook a doplňovala nějakou tabulku do práce. Potom si hlasitě oddechla, zaklapla notebook a vstala z křesla. Udělala pár kroků po obývací, aby se protáhla a zastavila se u okna.

A když se zase chystala odejít, úplně ztuhla. Jen tak paralyzovaná stála u okna, zírajíc na Jacka se svou sousedkou Amber, jak akorát vystupují z auta a míří si to k ní domů. Možná trochu zalitovala, že to mezi nimi ukončila, když viděla lásku svého života jít domů s jinou ženou. A žárlila. Ale se svým bývalým manželem měla vždycky hezký vztah, a tak mu nepřála nic špatného.

Ona sama byla dobrý člověk, proto se do ní Jack zamiloval. Vždycky měl pocit, že s Gabriellou je míň podlý, než doopravdy byl. Ale pravdou je, že Jack možná není žádný svatoušek a pár bodů z desatera už porušil, ale všichni, co ho znali a hlavně jeho bývalá manželka věděli, že je laskavý a věrný muž s velkým srdcem.

„Mami, nakreslil jsem tátovi další obrázek. Sice už nemá narozeniny, ale stejně mu ho dám. Myslím, že se mu bude líbit. Ukazoval mi takovej stejnej, ale velkej,“ řekl Jake a mával s papírem Gabrielle před obličejem. Ta hned couvla od okna, aby si Jake táty nevšiml a vzala si od něj obrázek, aby si ho mohla prohlédnout.

„To je *Dívka s perlou*, Jaku. To je opravdu nádherný obrázek. Ty jsi zázrak, dítě moje. To snad ani není možný. Vždyť to je... dokonalý,“ rozplakala se dojetím, když viděla obrázek, který její malý synek namaloval. „Táta bude nadšený,“ řekla a pevně ho objala.

„Ale šťve mě, že tátu dlouho neuvidím. Dám mu to teda až po prázdninách,“ řekl sklesle.

„Chceš říct tajemství?“ zeptala se a usmála se na něj. Malý přikývl.

„Chci. Jaký tajemství, mami?“ zeptal se nadšeně a křenil se. Gabriella si sedla na křeslo a stáhla si ho k sobě na klín.

„Tatínek s tebou bude celý prázdniny,“ řekla a on vykulil oči.

„Fakt jo? Tak to je skvělý,“ prohlásil s úsměvem od ucha k uchu. „A kdy přijede?“ zeptal se.

„Po vysvědčení přece, ťuňťo,“ řekla a pinkla ho prstem do nosu.

„Tak to abych si šel zabalit. A mami? Nebude ti tady smutno?“ zeptal se a ona zavrtěla hlavou.

„Bude se mi po tobě stýskat, ale smutno mi nebude. Budu přece se strejdu Lucasem,“ objasnila. Jake se zakřenil.

„Mami, já nemám strejdu Lucase rád,“ prohlásil z ničeho nic a Gabriella se polekala. Bylo pro ní důležité, aby její dítě mělo rádo jejího partnera. A zvlášť když se chystala si ho vzít.

„Proč ne? Vždyť je hodnej a má tě rád. Bere tě na super výlety,“ připomněla a usmívala se na něj, ale Jake se mračil jako bubák.

„Není to můj tatínek a já chci, aby s náma byl táta a ne někdo cizí. Taky se mi nelíbí, že na tebe pořád sahá. Mami, já chci, aby s náma zase byl táta,“ prohlásil a Gabriella si zoufale povzddechla. Vypadalo to, že teď upřímně lituje toho, že to s Jackem ukončila. A tak i přes všechny svoje přesvědčení popadla telefon a napsala

mu zprávu. Štěstí jejího syna bylo pro ní nejdůležitější a pak, Jack pro ní taky hodně znamenal.

Amber se převlékala do nějakých šatů a ještě hledala tu košili po jejím bývalém příteli, kterou Jackovi slíbila. Jack zatím čekal v obýváku a prohlížel si obrazy, které visely na stěnách. Amber měla docela velký a moderní dům. Byla i celkem bohatá a měla zajímavý vkus. A když Jackovi v kapse zavrňel telefon, vytáhl ho a rovnou začal číst zprávu.

Gabby: Promiň, že tě ruším. Viděla jsem tě z okna, a tak až budeš mít chvilku, stavil by ses? Pokud možno v noci, aby o tobě Jake nevěděl. Musíme si promluvit.

Jack se naklonil k oknu a podíval se směrem do obýváku jejího domu. Pak se rychle od okna odtáhl, když viděl Jaka a zazmatkoval. Co když se k němu chce Gabriella vrátit a on je tady a s Amber? A co by sakra teď měl dělat?

V tom akorát přišla Amber v krátkých, těsných, černých šatech a oslnivě se na Jacka usmála. Tomu málem vyrazila dech. Zíral na ní s otevřenou pusou jako kdyby se před ním svlékla. Začínalo se mu to komplikovat. A hlavně tím, že on přestával tušit, co chce vlastně víc.

Samozřejmě rodina, láska ke Gabrielle a jeho syn byla silná vazba. Ale to, kdo vlastně je, jeho umění a pojistka, aby nešel do vězení, kterou mu může zajistit krásná žena, je silná motivace do toho jít. „Vypadáš naprosto úžasně,“ zalichotil jí a ona se usmála.

„Děkuju,“ řekla a podala mu košili, kterou přinesla s sebou. Jack si jí od ní vzal a rovnou se začal převlékat. Stáhl si své černé tričko a stál tam před Amber jen v džínách. Ta se jen horkotěžko snažila na něj nezírat. Jack se jen pousmál a pokládal tričko na opěradlo sedačky.

„Docela mi je. Máš míry v oku,“ zmínil a ona přikývla.

„Jo. Hrozně ti sluší. Fakt moc. Dokonce i víc než mému ex a jen tak mezi náma, on byl vážně sexouš,“ prohlásila hned na to a Jack se zakřenil.

„Děkuju, to zní skoro jako větší kompliment,“ zaculil se a Amber přikývla. „Tak pro mě za mě, můžeme vyrazit,“ řekl, zatímco si zapínal předposlední knoflík u krku a Amber popadla malou černou kabelku a šli k autu. Jack si trochu pospíšil, aby si ho nevšiml Jake a pak odjeli do té restaurace.

Elliot akorát uklidil ty dva označené obrazy Jackovi do ateliéru u něj v domě a pořádně za sebou zamknul. V poslední době toho na něj Jack nakládal spoustu. Hlavně těch riskantních záležitostí. Zrovna Max a Elliot byli Jackovy ruce. Byli mu oddaní. Nebo spíš těm prachům, které jim za jejich věrné služby nabízel. Tedy alespoň co se Elliota týkalo. Max by za Jacka i dýchal. Taky byl jeho pravou rukou.

Jak se říká, peníze jsou silným motivem k tomu udělat cokoli. Zabíjet, okrádat, podvádět i třeba sloužit. I když se to přeceňuje. Bez peněz je všechno dost na nic, ale s velkou spoustou peněz taky. Protože pak, co se tváří jako láska, je ve skutečnosti nenávist a co vypadá jako přátelství, je jen závist. A co je to život ve lži, ve stresu, a nakonec ve vězení se sladkou tečkou zabitím ze žárlivosti či nenávisti někým, o kom jsme si mysleli, že je naším přítelem?

Otázkou je, může Jack těm lidem opravdu věřit? Ne, nemůže. Jednou někomu z nich třeba rupne v bedně a bude chtít víc. A ano, občas to vyjde tak, že kdo chce víc, nedostane nic, ale občas to taky klapne.

Elliot se zastavil před dveřmi Jackova domu a na chvíli se zamyslel. Byl tam sám, měl klíče od jeho domu – od ateliéru se třemi originálními obrazy za strašnou spoustu peněz. Kdyby se mu podařilo přechytračit svého šéfa, mohl by vydělat miliardy.

A tak přemýšlel a přemýšlel, a nakonec znovu odemkl jeho dům a za okamžik se vracel k autu s jedním z těch dvou originálů. No a potom odjel neznámo kam. Ten komplikovaný, který má v merku policie tam Jackovi samozřejmě nechal.

Jack s Amber seděli u stolu, na kterém měli všelijaké asijské speciality. Už si nějakou chvíli dost hezky povídali. „Tak tohle je Bulgogi. Šťavnaté marinované a grilované hovězí,“ zmínila a ukázala na kousky červeného masa posypané jarní cibulkou a sezamem.

„Vypadá to nádherně,“ usmál se a zkušeně to nabral hůlkami. Amber na něj fascinovaně civěla. Momentálně v hlavě obdivovala, jak je zručný se vším co vezme do ruky. Malíř no, jemnou motoriku měl v malíčku. „Bože a taky to tak chutná,“ prohlásil a vychutnával si to. Amber se culila. Nejspíš se do něj opravdu hodně zakoukala.

„Jsem ráda, že ti to chutná. Víš, taky umím celkem dobře vařit. Někdy bych tě mohla pozvat na moji specialitu,“ zmínila a on se pousmál. Těžko říct, jestli v tom byl i nějaký dvojsmysl.

„To zní fajn,“ odpověděl a celkem nadržene jedl to jídlo. „U všech palet, to je tak dobrý,“ rozplýval se nad tím a cpal se jako by týden nejedl. Amber se hihňala. Připadalo jí roztomilé, jak to prožívá. Zřejmě měl Jack rád jídlo.

„To slovní spojení jsem ještě v životě neslyšela, to je nějaký umělecký slang?“ zeptala se a on přikývl.

„No jasně, sranda musí být. A co mi povíš o sobě ty, Amber?“ zeptal se a podíval se jí do očí. „Co ten případ?“ nadhodil.

„Chceš se bavit o práci?“ zeptala se překvapeně a on přikývl.

„Proč by ne?“ opáčil a vykouzlil další milý úsměv. Kdyby to nepotřeboval vědět, nejspíš by ho to tolik nezajímalo.

„Zatím nic nového. Ještě se nepřiznal, ale měl škrábance od nehtů na rukách. Určitě v tom má prsty. Nevím ještě jestli je to on, kdo ho zabil, ale určitě ví, kdo to byl,“ objasnila.

„To je hrozný, vraždit kvůli umění a penězům. Nebo ze závisti,“ zmínil a zavrtěl nad tím hlavou.

„A kvůli čemu bys byl schopný vraždit ty, Eathane?“ zeptala se a on se pousmál a zcela pohotově na to odpověděl.

„Pro rodinu, pro lásku a pro svobodu,“ řekl suverénně a napil se sodovky.

„Hm, to je zajímavá odpověď. To jsem nečekala, že to takhle vypálíš z fleku. Skoro jako by to bylo nějaký tvoje nepsaný pravidlo. Ale máš pravdu. Ty jsi celkem romantická duše, co?“ zakřenila se a on přikývl.

„Jsem umělec a umělci taková bývají. Mají až moc emocí. Některé typy emoce ovládají víc než oni je. Taková často malují ty ujetý věci a jsou dost nepochopení. To já jsem v normě, maluju převážně realitu a fantazii si užívám v hlavě. Někdy je lepší snít v soukromí,“ vysvětlil a usmál se na ní.

„Aby si o tobě nemysleli, že jsi magor? Rozumím a souhlasím,“ dodala a Jack se zasmál a přikývl.

„A ty? Ty zase moc romantická duše nejsi, co?“ zeptal se a ona pokrčila rameny.

„Jsem i nejsem. Ale nejsem ze stejného těsta jako jsi ty. Kdybychom měli být obrazy, byl bys ten nejdražší a nezajímavější a já bych byla gravidní chobotnice,“ procedila a Jack se srdečně zasmál.

„Neřekl bych. Ty jsi mnohem víc, Amber. Možná *Dáma s hranostajem*,“ řekl a Amber vyprskla smíchy.

„Teď nevím, jestli se urazit, nebo to brát jako kompliment,“ culila se.

„To ber jako kompliment samozřejmě. Mezi obrazy patří tenhle do vzácných. Jako všechny od Leonarda. Řekl bych Mona Lisa, ale nechtěl jsem, aby to znělo až moc lichotivě, nebo tak, že nejsi spešl. Proto jsem raději vybral toho hranostaje,“ objasnil, zatímco se jí díval do očí.

„A jen tak pro info. Tobě se možná gravidní chobotnice nelíbí, ale já jako profík můžu říct, že gravidní chobotnice je top. Já bych si jí rozhodně vybral, kdyby byla v aukci na prodej a byl bych milionář,“ zmínil a usmál se na ní. Amber se tvářila tak, že to Jack neměl těžké přečíst. Něco mezi *zabalit a s sebou prosím a zaplatíme a jdeme ke mně?*

„Máš strašně nádhernej úsměv,“ prohlásila zírající na něj naprosto nábožně. Jack se pousmál.

„Díky, ty taky,“ řekl a napil se minerálky a Amber zase vína. „Víš, nemám tady auto, takže buď mě budeš muset odvézt domů až vystřízlivíš, nebo si mě budeš

muset vzít na noc k sobě a půjdeme pěšky," zmínil pozorujíc jak se dopuje tím vínem na kuráž. Amber se na něj překvapeně podívala a rozpačitě se zahihňala. „Beru to jako že s tím počítáš, když se tím vínem tak nalejváš," řekl a usmíval se, zatímco jí pozoroval. Líbilo se mu jí přivádět do rozpaků.

„Taky bys mohl jet domů autobusem," rýpla si a on přikývl.

„Hm, to je taky možnost, ale něco mi říká, že to se nestane. Pak by tě to totiž mohlo mrzet," pokračoval sebevědomě.

„Naznačuješ mi tím snad, že bys u mě zůstal?" zeptala se překvapeně a on jen přikývl.

„Kdybys mi to nabídla ovšem," zmínil a ona vykulila oči.

„Bože, máš pravdu. Musím rychle vystřízlivět!" řekla a zběsile se začala cpát zbytky mastných smažených masíček rovnou z grilu, co si objednali. Jack jí pozoroval a smál se.

„To se mě tak toužíš zbavit?" provokoval ji.

„Ne, naopak. Chci už být doma a auto je rychlejší," odpověděla mu suverénně až tím zaskočila sama sebe. Jack se zakřenil.

„Je s tebou sranda, když jsi přiočilá. Jsi potom taková upřímná," zmínil. Amber se natáhla po jeho sodovce a na ex jí vypila.

„Nejen to," dodala zírajíc mu do očí a Jack se zase začal smát. „Co je? To jsem tak trapná?" polekala se.

„Ne, nejsi trapná. Jsi rozkošná. Pojď sem," zašeptal, naklonil se přes stůl a vášnivě jí políbil. Amber na chvíli úplně přestala dýchat. Pak se od ní odlepil a olízl si rty.

„Takhle po mě ještě nikdo nikdy nejel," řekl s úsměvem ve tváři. „A musím říct, že je to příjemný," dodal. Amber se zaculila a Jack jí věnoval další úsměv. „Tak já zaplatím a ty si zatím dejchni do balónku. A neboj se, taky tě chci. Takže klidně počkám, než vystřízlivíš," zašeptal jí do ucha a jemně jí na něj políbil. Amber z něj vyrašila husí kůže. Jak je to dlouho, co měla naposled nějakého chlapa? Tři roky? A on byl tak... charizmatický.

Elliot si to mířil po dálnici někam pryč. Byl napumpovaný adrenalinem z toho, co se právě rozhodl udělat někomu jako je Jack. Už ho nebavilo dělat za něj špinavou práci a neustále se bát, že když se něco šíleně podělá, že mu jeho nohsledi vystřelí mozek z hlavy jako Chuckovi.

Původně mu chtěl obrazy vyměnit za kopie, ale na to neměl čas a ani neměl žádné takové kopie, které by Jack jen tak neprokouknul. Tohle byla čistá výpověď a... vždyť to ani nebyla krádež. Ty obrazy Jackovi přece nepatří o nic víc než například jemu, že?

Sice si byl vědom toho, že ho Jack může zabít, když ho potká, ale to se nestane, když už se nikdy neuvidí. A to měl v plánu. A pak tu byla ještě jedna pojistka – zná Jackovo tajemství, a tak... když se něco posere, má se čím bránit.

Amber stála u auta, zatímco pozorovala svoje výsledky měření. „Kurva!“ vztekala se.

„Tak co, inspektorko? Jak jsme na tom? Pojedeme, nebo jdeme pěšky?“ smál se na ní a mířil si to k jejímu autu.

„Pojedeme, ale asi tak za pár minut. Nejdřív bych si měla naředit krev, trochu to vyběhat a...“ pokračovala, ale Jack nad jejími nápady vrtěl hlavou. A potom jí chytl za ruku. Amber se na něj překvapeně podívala.

„A co třeba, kdybychom se šli projít, hm?“ navrhnul a ona přikývla.

„Senzační nápad,“ usmála se a konečně se trochu zklidnila. Mohl řídit on, ale to jí jaksi netrklo. A jemu to nevadilo. Nepotřeboval se s ní vyspat hned. Všechno má svůj čas. A k tomu všemu, Amber nepůsobila jako někdo, koho by to, co náhle začala cítit k Jackovi jen tak přešlo.

Jack jí vedl ulicí někam do další ulice. Kolem zrovna moc přírody nebylo spíš jen ruch velkoměsta, ale oba na to byli zvyklí. On jí držel za ruku a Amber se třásla kolena jako by jí bylo znovu šestnáct a byla poprvé sama se svým přítelem.

„Porušil jsi někdy zákon?“ zeptala se ho z ničeho nic a on se zasmál.

„Jistě. A na to teď myslíš? Máš slabost pro kriminálníky? Že by to byla snad nějaká nemoc z povolání?“ dobíral si jí. Ona se taky zasmála a pak zavrtěla hlavou.

„To ne. Jen jsem zvědavá. Navíc asi mám spíš na takový typy smůlu. Můj první kluk, dostal podmínku za okradení důchodkyně. Podmínku proto, že to byla jeho babička a ona mu odpustila. A můj ex šel sedět na dva roky za vloupání a krádeže po domech. Připletl se do nějaký party a ti ho stáhli dolů,“ zasmála se.

„Hm, to už chápu proč se na to raději ptáš,“ prohodil a Amber se zahihňala. Ale v duchu si řekl něco jiného. Něco jako: Tak to už chápu proč po mě tolik jedeš.

„Tak co ty? Nejsi žádný zloděj ani lupič, že ne? Prosím řekni, že si vyděláváš čistě a že umění miluješ bez ohledu na to, kolik ti vynáší,“ prohlásila a Jack se zakřenil.

„Umění miluju bez ohledu na to kolik mi vynáší,“ řekl a pousmál se. Nebyla to lež, takže to bylo snadné říct. Amber se na něj vyjeveně podívala.

„Hej a co to ostatní? Teď mám trochu nervy,“ zmínila a zasmála se.

„Neměj nervy, nejsem jako ti tví ex. Ale víš... ty si z FBI a já se stydím za svoje prohřešky a jsem trochu nervózní o nich před tebou mluvit. Nejsem zrovna úplněj světec,“ odpověděl a zasmál se. Amber se mu dívala nejistě do očí a pak přikývla.

„Taky nejsem světec. Ale u tebe je mi to jasný. Bojíš se mi přiznat, že jsi zloděj, protože bych po tobě skočila, že?“ culila se. Dějala si jen srandu, ale tak nějak to dostávalo jiný rozměr, když se trefila přímo do černého.

„Přesně, tak ti to raději přiznám až budeme u tebe a budeme mít soukromí,“ dodal a ona se na něj zamilovaně usmála.

„Můžu ti dát pusu?“ zeptala se, zírajíc mu do očí a on jí úsměv oplatil a přikývl. Pak jen čekal na Amber až ho tedy políbí.

„Jacku!“ volal na něj nějaký muž a šel k němu blíž. Jack se překvapeně otočil a stejně tak i Amber. Jack vykulil oči. Stejně tak i Amber.

„Jacku?“ podívala se a podívala se zpátky na něj. Jack pokrčil rameny.

„Nejspíš si mě s někým spletl, je na mraky,“ procedil rozpačitě.

„Jacku, tak co jak se máš? Jak dlouho už jsme se to neviděli, ty stará vojno,“ zeptal se a přehodil mu ruku kolem ramen. „Kamaráde, to je ale kočka to ti povím,“ culil se. Jack si jeho ruku sundal z ramene.

„Nezlobte se, ale já vůbec nevím, kdo jste. Nikdy jsem vás neviděl a ani nejsem Jack. Jmenuju se Eathan Rivers. A rušíte mě, mám rande. Nashle,“ řekl a táhl Amber za ruku daleko od toho muže.

„To bylo divný,“ zmínila cestou až z toho trochu vystřízlivěla.

„Stává se mi to často, mám celkem průměrný obličej,“ zmínil a usmál se. Amber se na něj zadívala a zavrtěla hlavou.

„To bych zrovna neřekla. Náhodou je pěkně tvarovanej a unikátní. Jsi jako anděl vytesaný do kamene,“ začala, ale Jack jí přerušil docela žhavým polibkem i s jazykem. To poslední co potřeboval, bylo aby nad tím přemýšlela.

„A umíš perfektně líbat,“ procedila mezi polibky a on se polichoceně pousmál a jemně jí přikouzl ret.

„To ty taky, Amber,“ zašeptal a pořádně se do toho opřel. Skoro jako by úplně zapomněl, že jí chtěl jen rozptýlit. Možná ona rozptýlila jeho? „Vidím to na to, že půjdeme k tobě pěšky, co? Zas tak daleko to není,“ usmál se a ona nadšeně přikývla, chytla ho za ruku a táhla ho za sebou jako svoje neposedné děcko. Jack se jen culil, ale nic neříkal. S Amber si kupodivu připadal zase jako puberták.

Hned, jak dorazili před dům, Amber zběsile hrabala v kabelce, aby našla klíče. A když je našla, spadly jí na zem. Jack se na ní usmál, ohnul se pro ně a odemkl místo ní.

„Díky, jsem hrozně nervózní,“ přiznala. Jack se k ní naklonil a už mezi dveřmi jí začal líbat na uchu a krku. Zřejmě, aby jí odlehčil od toho napětí. Stál za ní a přišlo mu to příhodné. Ženy milují něžné polibky zezadu.

„Nemáš z čeho, Amber,“ zašeptal a už zase pokračoval v něžném ochutnávání jejích rtů. Ona ho vtáhla do dveří, zabouchla je za nimi, skočila mu do náruče a omotala kolem jeho pasu své dlouhé nohy. Jack jí chytl za boky a sjel ní až k jejímu pozadí.

Gabriella akorát pozorovala dění v ulici a viděla je se muchlovat. A nejspíš i předpokládala, že za ní Jack večer nedorazí a že už není dál o čem diskutovat. „Já s žádným chlapem nespala roky, Eathane,“ přiznala mu mezi polibky. „A bojím se, že to prostě nějak pokazím, protože jsem teď příšerně nadržaná a ty mě strašně vzrušuješ,“ přiznala a on se pousmál.

„To je dobrý, když vynechám ten úlet s Gabriellou, taky jsem to přes rok s nikým nedělal. Ale víš, to se nezapomíná. A to, že jsi příšerně nadržaná je super. Naopak to bude parádní,“ zašeptal jí do rtů, rozepl si košili a pevně si jí tisknul na své obnažené tělo. „A já jsem taky,“ dodal a položil jí na gauč, zatímco se plížil mezi její stehna.

„Ach bože, jsi vážně kus,“ prohlásila, ale na to už vůbec nereagoval, jen jí začal rozmazlovat svými rty. Sjížděl s nimi po její hebké kůži. Od klíční kosti přes hrudník

až k prsům. Amber se prohýbala v zádech a vískala ho ve vlasech, zatímco on laskal její prsa.

„Jsi nádherná,“ zašeptal a znovu se věnoval jejím rtům. Amber prozkoumávala jeho tělo dlaní a užívala si to teplo, které z něj vyzařovalo a tu blízkost, kterou už dlouho s nikým nezažila...

Ráno se probudila dřív než on a byla příjemně překvapená, že ho našla vedle sebe. Nějak se v noci přestěhovali do postele. Jenom se na něj otočila a nábožně se na něj dívala. Jak má pod hlavou roh peřiny a jak se roztomile tváří, když spí. Potlačila chuť ho políbit na tu jeho nevinnou tvář a přitulit se k němu, a tak se opatrně zvedla z postele, ale to ho probudilo.

„Dobré ráno,“ usmál se na ní, posadil se a opřel se o čelo postele.

„Dobré ráno, nemáš hlad? Udělala bych vajíčka,“ nabídla a on jí věnoval svůj zářivý úsměv.

„To zní moc hezky, ale nemáš být v práci? Nezdržuju tě?“ zeptal se starostlivě.

„Ne, v pořádku. Skočím si rychle do koupelny a než něco ukuchtím, můžeš se taky opláchnout. Kdybys potřeboval kartáček, nový mám v šuplíku pod zrcadlem,“ usmála se na něj a odkráčela do koupelny.

A když se před ním zavřela do koupelny, nemohla se přestat culit. „Pane bože, vyspala jsem se s ním,“ zašeptala si pro sebe a tiše jásala. Nezakryla by, že z něj byla naprosto unešená. Byl tak jiný než ostatní muži, které znala. Byl citlivý a romantický. Něžný a milý. Hezký i sexy, hříšný, ale zároveň hodný. Zkrátka jí to všechno přišlo tak moc krásné, aby to byla pravda, a zvláště, aby jí to s někým jako je on doopravdy vyšlo.

Fantazírovala o tom, že by mezi nimi mohlo být třeba něco víc a jaké by to asi bylo, kdyby byl její přítel. Byl by pozorný? Rozmazloval by jí? A nebylo by to divné vzhledem k tomu, že je bývalý manžel ženy, která bydlí naproti ní? Měl by jí jeho syn rád, kdyby je seznámil?

A zatímco Amber přemýšlela nad nesmrtelností chrousta, Jack si vzpomněl, že úplně zapomněl na Gabriellu. Už měl na sobě džíny, ale před tím, než na sebe natáhl tričko, rozhodl se spíš, že se podívá na telefon, jestli mu nepřišly nějaké zprávy.

Gabby: Nemusíš chodit, pochopila jsem to. Stejně by to nevyšlo. Jakovi to vysvětlím sama, nedělej si s tím starosti. Buď s ní šťastnej, vypadá jako dobrá partie.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se ho Amber, když vylezla z koupelny a viděla ho stát polonahého u postele a zírat do mobilu.

„Jasně, všechno je v pohodě,“ usmál se a schoval telefon do kapsy. „Takže můžu použít koupelnu?“ zeptal se a ona přikývla.

„No jistě, všechno jsem ti připravila na umyvadlo,“ odpověděla a šla dolů udělat snídani. Jack tedy zapadl do koupelny.

Amber si myslela, že bude Jack jiný. Myslela si, že jí jen někde ojede a vrátí se domů, ačkoli by s tím byla taky v pohodě. Na vztahy nebyla zvyklá. Ale příjemně jí překvapil. Ve všem. Nejen, že u ní zůstal až do rána, ale taky přijal její pozvání na snídani a pravda, zdálo se jí to takové zvláštní, ale nebyla tím znepokojená.

A když sešel dolů, rovnou si přisedl ke stolu. „Překvapilo mě, že jsi tu chtěl zůstat přes noc,“ zmínila hned, co ho zahlédla vejít do dveří. Jack se pousmál.

„Jo? A já myslel, že jsme se na tom včera dohodli. Nabídla jsi mi to, a tak jsem to bral jako že o to stojíš. Mohl jsem odejít hned po tom co jsme to dokončili, ale...“ začal, ale přerušila ho.

„Jo já vím, zatáhla jsem tě do ložnice a chtěla jsem to znovu. Chápu,“ zmínila a podala mu talíř s vajíčky pod nos. Jack se zase pousmál.

„Díky,“ řekl a podíval se na ní. Amber byla rudá jak rajče. „Taky jsem se nechal. Bylo to hezký, Amber. Nemusíme z toho dělat třetí světovou,“ zmínil a začal jíst. „Hm, umíš fakt senzační slaninu. Přesně takhle jí mám rád,“ pochválil jí a ona se na něj usmála. Cítila se s ním jako na růžovém obláčku mezi samými modrými a temnými.

Jack akorát dorazil domů, překročil hromádku dopisů, které měl před dveřmi a položil klíče na stůl. Amber byla tak hodná, že ho odvezla domů a pak vyrazila rovnou do práce. Potom si vzpomněl, na ty obrazy, které mu měl Elliot dopravit do ateliéru, a tak je šel zkontrolovat, ale když uviděl jen jeden začal panikařit. „Ne ne ne ne ne!“

Rychle odtrhl roh balení, aby se podíval, co mu zbylo. Potom popadl svůj telefon a chodíc nervózně tam a zpátky po ateliéru zavolal Elliotovi. „No tak, zvoň!“ křičel netrpělivě, zatímco se podíval na displej, protože mu přišlo, že je něco v nepořádku, když neslyší vůbec žádnou odezvu a to ani tůtání. Ale ozvala se jen jeho momentální noční můra. „Litujeme, ale volané číslo je odpojené.“

„Co to, kurva??“ vztekal se zuřivostí shodil všechny věci ze stolu. „Do hajzlu!!!“ ječel hystericky. Pak hned ve spěchu vytočil Maxovo číslo. Jemu totiž vždycky volá, když je něco špatně.

„Dobré ráno, šéfe. Potřebujete něco?“ ozval se mile Max a čekal, co mu Jack poví.

„Je tam Elliot?“ zeptal se, aniž by ho pozdravil.

„Ne, pane. Ještě se neukázal,“ odpověděl.

„Sakra a ani se už neukáže,“ prohlásil zírājíc na jeden z obrazů, který mu tam nechal.

„Jak to?“ zeptal se šokovaně Max.

„Ukradl můj originál od Sandra Botticelliho a zmizel,“ odpověděl vztekle.

„A co budete dělat, šéfe?“ vyzvídál.

„Nevím. Ale ať si ten originál třeba strčí do prdele!! Hajzl jeden pojebanej. Beztak to podělá a někdo na to přijde a pak to schytá i beze mě,“ řekl. „To mám z toho, že jsem moc naivní, kurva,“ pokračoval zatínajíc čelisti.

„Ale co když zmíní, jak se k němu dostal? Když bude v úzkých, napráší vás,“ zmínil a Jack se opřel čelem o zed' a potlačoval chuť se skrze ní probořit.

„Do zasraných prdelí, musíš ho najít Maxi. Předstírej třeba, že utíkáš s ním. Že jsi mi taky něco provedl a zbav se ho,“ poručil mu.

„Ve smlouvě o zabíjení nic nemám, šéfe,“ upozornil ho a Jack přikývl.

„Tak ho jen omrač a já se o něj nějak postarám,“ dodal a zavěsil. Potom se otočil zády k té stěně a sjel po ní zády až na bobek. „Kurva! Kurva, KURVA!“ ječel téměř hystericky. V tom mu akorát volala Gabriella. „Teď ne, Gabby,“ zašeptal si pro sebe otráveně, ale zvedl to.

„Ahoj,“ pozdravil jí neutrálně.

„Ahoj, včera jsi nepřišel a já na tebe čekala. Zřejmě jsi měl důležitější věci na práci, než řešit svého syna,“ rýpla si. Byla žárlivostí celá bez sebe, a zvlášť tak krátce po tom, co spolu sdíleli po roce zase postel.

„Promiň, Gabby. Něco mi do toho přišlo. Samozřejmě, že je pro mě Jake důležitý, a tak to můžeme vyřešit teď. Lucas už je snad doma?“ zeptal se, ale Gabriella měla jiný názor.

„Nemůžeme už řešit nic. Už je to vyřešený. Ty jsi to vyřešil,“ procedila.

„O čem to mluvíš? Co to má jako znamenat? Jo dobře, zapomněl jsem přijít včera, omlouvám se, ale ten jeden den na tom už nic nemění,“ opáčil.

„Mění a změnil úplně všechno. Chtěla jsem ti říct, že jsem si to s tou svatbou rozmyslela. Že na Lucase kašlu a že chci být s tebou jako rodina. Jake si to hrozně přál a já jsem si uvědomila, že si taky nepřeju nic jiného. Ale ty jsi nepřišel, protože jsi byl s Amber a ojížděl jsi jí celou dlouhou noc,“ ječela na něj a Jack jen mlčky poslouchal, jak na něj křičí a v duchu se proklínal. Fakt na nic načasování.

„Gabriello, včera jsi mi ale říkala něco jiného. Já přece nemůžu za to, že se ti mění nálady a nevíš co chceš. Mám i svůj život, víš? Skoro rok a půl sis na mě ani nevzpomněla a já nikoho neměl. Celou tu ztracenou dobu, Gabby, jsem byl sám a nepřál jsem si nic jiného, než abys mě vzala na milost. A i když jsem se ti vetřel do postele, pak jsi mě odkopla. Ale sotva jsem někoho potkal, obrátíš o sto osmdesát stupňů a hodíš to na mě?“ zareagoval podrážděně.

„Gabby?“ oslovil ji, když získal pocit, že tam ani není. Ale vyvedlo ho z omylu její tiché vzlykání.

„Promiň. Máš pravdu. Omlouvám se,“ řekla a otřela si slzy z tváře. Jack si povzdychl. „Líbí se ti jako doopravdy? Chceš s ní chodit?“ zeptala se a on se zarazil.

„Já nevím, strávil jsem s ní jedinou noc a to je všechno. Je brzy z toho dělat nějaký závěry,“ odpověděl.

„A chtěl bys s ní strávit další, nebo to bylo jen jednou?“ vyzvídala. Jack nevěděl, co na to má sakra říct. Měl za sebou docela náročné ráno a před sebou bůhví jak náročný den ne-li víc dní, a teď měl ještě řešit zoufalou ex manželku, novou přítelkyni z FBI, která shodou okolností jde po obrazu, který ukradl, a svého syna, kterého bude mít na krku celé prázdniny.

„Nevím, Gabby. Já nevím. Ale myslím si, že není dobrý nápad se teď k sobě vracet a motat dítěti hlavu tím, že budeme spolu happy až do smrti. Ted' na to nemám kapacitu. A ty taky ne. Dáme tomu volný průběh. Třeba to tak dopadne,“ řekl.

„A když ne?“ zeptala se.

„Pak bychom spolu asi neměli být. To ale neznamená, že tě nemám rád a že mi na tobě nezáleží. Záleží a moc. Ale buďme realisti. A ty mu neříkej ano, jestli si nejsi jistá že mě nechceš zpátky. Není to k němu fér a je to s největší pravděpodobností i zbytečná starost v případě, že by vám to nevyšlo. Dej si čas na rozmyšlenou, nemusíte se brát hned. A hlavně neudělej tu blbost a neříkej mu o nás, nemusí to vědět,“ poradil jí.

„Vždycky jsem na tobě obdivovala, jak jsi emočně inteligentní a jak uvažuješ dopředu,“ prohlásila.

„Buď v klidu, Gabby. U mě se nic nezměnilo. Jen okolnosti, ale ty se mění pořád. Ted' už musím jít, mám práci. Pozdravuj Jaka, papa,“ řekl a zavěsil. Potom se zvedl,

sáhl po klíčkách od auta a vyrazil před galerii, kde měl od včerejška zaparkované auto. To, že ho nechal doma byla jen taková lest na Amber.

Krátce na to se vracel zpátky domů a zaparkoval auto před domem. Vyběhl schody zpátky do ateliéru, vzal ten obraz, který mu tam Elliot nechal a nesl ho do auta.

Byl to taky originál ze 16. století, který ukradl přímo v Národním muzeu při slavnostním zahájení jeho výstavy. Muzeum ho mělo vypůjčené jen na pár dní, a tak na to byl už připravený. Ten originál studoval už několik měsíců před tím. Dokonce ho zkoumal už v tom muzeu, kde byl vystavený předtím, a kam původně patřil.

Spolu s tím obrazem od Sandra Botticelliho, který mu ukradl Elliot a s těmi dvěma od Leonarda, které už měl v trezoru, to byly jeho nejvzácnější úlovky. Tohle, co momentálně nesl byl portrét anglického krále Jindřicha VIII. přímo od mistra Holbeina. A byl rád, že Elliot neukradl právě tenhle, protože ukrást ho bylo extrémně náročné a nechtěl o něj přijít. Bude se totiž náramně vyjímat vedle obrazu jeho druhé ženy Anny Boleynové.

Hned, jak ho naložil do auta a sedl si za volant, vyrazil ke svému trezoru. Měl ho zabezpečený tak, že se kromě něj dovnitř nikdo nedostane. Taky o tom, kde je věděl jen on sám a ten, kdo ho vyrobil a zabezpečil. Zaplatil mu za to ohromnou spoustu peněz a podepsal nějakou soukromou úmluvu. S tím, že neměl ani tušení, co tam bude Jack schovávat.

Ani tak ale nebyl stoprocentně klidný, a tak nařídil dalšímu ze svých zlodějských zaměstnanců, aby se ho zbavil. Za pořádný balík peněz samozřejmě. Sám si s tím nechtěl špinit ruce. Špinil si ruce jen při sebeobraně. To byla jeho práce – držet ten jeho komplikovaný byznys nad vodou.

Když dorazil ke svému masivnímu trezoru, položil zabalený obraz na zem a sundal si z krku platinový přívěsek, na kterém bylo něco, co vypadalo jako flashka. Byl to elektronický klíč k trezoru. A ani zdaleka to nebyl jediný prostředek, jak se dovnitř dostat.

Strčil ho do zdířky, která byla pro něj určená a naťukal jedenáctimístný kód. Potom ještě přiložil svůj prst na čtečku otisků a podíval se do kamery, která finálně potvrdila jeho totožnost. No a pak už jen cvaknul zámek a těžké ani bombou nezničitelné dveře od trezoru se otevřely.

Dal obraz na místo, popošel o pár kroků a prohlížel si svojí sbírku. A když se tak díval, nedokázal se přestat usmívat. Byl na sebe pyšný. Na to, jak dokázal bez sebemenšího podezření ukrást takovou spoustu originálů z nejstřeženějších muzeí vůbec.

„Proboha, ty jsi blázen, Jacku...“ zašeptal si pro sebe, zatímco se hlasitě rozesmál. Byl to zvrácený typ smíchu a skrývala se za ním i úleva. Věděl, že to, co je v trezoru, se nikdy nedostane ven, pokud to nebude sám chtít. A pojistil si to. I kdyby měl umřít, tohle všechno odejde s ním. Jediná šance, že se pak umění po jeho odchodu vrátí na své místo je, když to stát prohlásí za jeho majetek, jinak se s tím můžeme dle jeho pravidel všichni rozloučit. A byl ochotný díla všechna zničit.

Max si akorát lámal hlavu nad tím, jak najde toho zrádce Elliota, ale byl zoufalý, protože si nevěděl rady. A když se ve dveřích jeho kanceláře objevil Jack, polekal se. „M-mistře, vy už jste tady?“ zeptal se a zbělal na odstín omítky za ním. „J-já jsem ještě nic nenašel,“ koktal rozrušeně z toho, jak se na něj mlčky Jack díval. Postával mezi dveřmi s rukama křížem a opřený ramenem o futro. Zatím ještě neřekl ani slovo.

„Asi začnu malovat akty,“ prohlásil z ničeho nic. Zřejmě byl hluboce zamyšlený, což dělal poměrně často.

„Cože?“ zeptal se ho překvapeně Max. Nikdy nedokázal odhadnout, na co Jack myslí.

„Že začnu dělat akty,“ zopakoval. „Ale budu je dělat do jiný doby. To je jedno. Cos říkal?“ zeptal se a už mu věnoval plnou pozornost.

„Říkal jsem, že jsem ještě Elliota nenašel,“ zopakoval.

„Hm, ser na něj. Mám jinej plán,“ usmál se a opřel se pozadím o hranu jeho uklizeného stolu. „Chci, aby ses od Elliota držel dál,“ objasnil, ale Max na něj zíral jako puk a pak ho přerušil.

„A-ale... říkal jste, že...“ koktal.

„Ano, ale teď říkám, abys z toho vycouval.“ Max se na něj podíval a čekal, co mu k tomu řekne. Jack se nadechl a usmál se. „Kam jste zahrabali chudáka Chucka?“ zeptal se najednou.

„Vážně chcete, abych na to odpovídal? Není to test?“ ujišťoval se a Jack zavrtěl hlavou.

„Chci to vědět,“ řekl. Max se k němu naklonil a zašeptal mu to do ucha. Jack se pousmál. „Dobře. Teď chci abyste ho vykopali a převezli někam daleko odtud. Zahrabete ho tam a uděláme to takhle...“ začal mu vysvětlovat svůj komplikovaný plán.

Amber seděla v kanceláři a bušila hlavou o stůl. „Co je?“ zeptala se Luna, když si všimla, co zvláštního její kolegyně vyvádí. Amber se na ní podívala a zoufale vydechla.

„Asi jsem se zamilovala a teď se nedokážu na nic soustředit. Pořád na něj myslím a úplně mi z toho hrabe,“ stěžovala si a Luna vyprskla smíchy a přisedla si vedle ní ke stolu.

„To je roztomilý,“ komentovala, ale Amber zavrtěla hlavou. Její názor na to s ní nesdílela.

„To teda není!“ sykla. „Jsem úplně k ničemu. Hlavně to mezi náma asi ani nemá budoucnost. A štve mě to ještě víc, protože on je tak zatraceně dokonalej, Luno. Já jsem nikdy nepoznala lepšího chlapa. Je roztomilej, pekelně sexy, chytřej, sociálně inteligentní, vtipnej, něžnej, nádherně voní a miluje tělem jako ďábel,“ prohlásila a Luna se na ní šokovaně podívala.

„Miluje tělem jako ďábel? Spalas s ním?“ zeptala se a ona přikývla a ukázala na prstech ruky kolikrát. „Čtyřikrát za jednu noc? To je vážně ďábel,“ řekla a poplácala

jí po zádech. „Tak ti přeju upřímnou soustrast,“ zasmála se. „Uvařím ti kafe?“ navrhla a ona přikývla.

„Ano prosím. Silný a tři lžičky cukru,“ dodala a Luna se usmála a odkráčela do kuchyňky.

„Amber? Prý někdo volal a nahlásil podezření z krádeže obrazu *Primavery* od Botticelliho. Nějaký Charles Vega. Máme to prověřit a hledat Elliota Ortegu. Neměla by ses zeptat toho svého mazlíka, jestli o tom něco ví?“ zeptal se jí Chris. Amber na něj vyjeveně civěla.

„Cože? Co to s těmi umělci je? Před pár lety jsem o umění skoro nic nevěděla, v muzeu jsem byla jen jednou v životě a teď jsem tam pomalu častěji než doma,“ stěžovala si.

„A měli by jsme to řešit? Chci říct, není to zrovna moc náš obor ne?“ zakřenila se a Chris pokrčil rameny.

„No tak je to drahý dílo. A za zkoušku nic nedáš. Je to prý nějaký znalec umění, tak asi to neříká pro nic za nic. Sice to nespadá pod naší odbornost, ale...“ začal a v tom mu zvonil telefon. „Promiň,“ řekl a zvedl to.

„Malik, FBI,“ představil se. „Ano? Proboha. Hned tam budu,“ řekl a podíval se na Amber.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Prý někde zaslechli výstřel v centru. Musím jet, pak to probereme,“ dodal a odešel. Amber si povzddechla, ale už raději nic neřešila.

Jack seděl ve svém kanclu uvnitř svého zlodějského sídla. Otevřel svou zamykací zásuvku, vyndal z ní svou devítku a nabil ji. Potom ji zkontroloval jako by jí neměl dlouho v ruce a vyndal zase zásobník, který si dal zvlášť do kapsy. Pak šuplík zavřel a zamknul, protože v něm měl další zbraně.

„Maxi? Jdu na střelnici. Potřebuju se vybít, chceš jít se mnou?“ zavolal na něj a on nadšeně přikývl. „Paráda, jdeme. Na náš plán je stejně ještě brzo, teď už jenom musíme počkat,“ řekl a usmál se. Max mu úsměv oplatil a běžel za ním jako ocásek.

„Jak to máme v plánu zítra? Zítra je ta charitativní akce a přivezou *Mundiho*, a tak je nejlepší příležitost vy víte na co,“ křenil se vzrušeně. Jack se na něj podíval a pousmál se.

„Jo, jasně, že vím na co. Bude to přesně tak, jak jsme sebrali Monu Lisu. Akorát u toho tentokrát nebudu. Budu se věnovat Amber a tím budu mimo podezření,“ odpověděl cestou k autu. Max se polekal.

„Chcete krást jí přímo před očima? Vy se teda nezdáte, šéfe“ zmínil a zasmál se. Jack přikývl.

„Jinak to nejde. Bude to tak bezpečnější a nejen pro mě. Jen nesmíte dělat ty stejný chyby jako posledně. Nerad bych zase někoho z vás musel nechat zabít,“ dodal.

„A proč chcete najednou malovat akty?“ vyzvídal hned, jak nasedl k němu do auta. Jack se pousmál a nastartoval.

„Rád se dívám na ženský jak je pánbůh stvořil, Maxi, a tohle je skvělá a nenučená příležitost si toho užít, aniž bych působil jako úchyl,“ přiznal se.

„Což vy rozhodně nejste,“ objasnil a zasmál se. Jack přikývl.

„Samozřejmě, že ne,“ opáčil a taky se zasmál.

„Je fakt, že se budou moct přetrhout, abyste je namaloval, Mistře,“ zmínil a Jack už na to raději nereagoval. Maxe měl rád. Věřil mu nejvíc ze všech svých lidí a taky se kolikrát přistihl jak myslí na to, že by ho ušetřil, i kdyby se něco podělalo.

Max byl o šest let mladší než on a tak nějak ho i přes to, že je mladý vnímal jako syna. Ujal se ho ještě když byl Max pod zákonem. Ocítl se na ulici a měl enormní zájem o umění. A tak si ho vzal pod křídlo, a když byl čas, učil ho malovat. Taky ho jako jediného držel stranou od problémů – většinou, když to tedy situace dovolila.

„A máte teda falzifikát už připravený na výměnu?“ zeptal se a Jack přikývl.

„Samozřejmě, Maxi. K nerozeznání,“ opáčil pyšně.

„Jak jinak. Vsadím se, že kdybyste měl volnou ruku, vaše díla by byla mnohem lepší, protože jste fakt třída,“ lichotil mu. Jack se smál. Mohlo by se zdát, že byl Max prvotřídní vlezdoprdelka, ale on si jenom tak moc Jacka vážil.

„Děkuju, Maxi. Ale nepřeháněj to s tou chválou, nebo mi to stoupne do hlavy,“ zmínil a potom už bylo ticho.

Večer, když se akorát Amber vracela z práce, překvapila jí sousedka sedící na jejím zápraží. Byla to ta, se kterou se zrovna moc nechtěla bavit. „Dobrý večer, Gabriello. Stalo se vám něco?“ zeptala se, ale ona zavrtěla hlavou.

„Mohla bych s vámi mluvit, Amber?“ zašeptala a podívala se jí do očí. Amber tušila, že to nebude příjemný rozhovor a taky, že se to bude nějak týkat Jacka. „Včera jsem vás viděla s mým bývalým manželem a... dávejte si na něj pozor, Amber. On je možná okouzlující a citlivý a máte s ním pocit, že jste pro něj středem vesmíru, ale já jsem s ním po pár měsících skončila těhotná a krátce na to i opuštěná,“ prohlásila a Amber se zasmála.

„Jako vážně? To je vaše starost? Že si neumí dávat pozor?“ divila se její reakci.

„Ne, jakože mě dokonale zblblnul. Rajcuje vás ten adrenalin co z něj sálá? On ho nějak produkuje. Ale perfektní sex není to nejdůležitější,“ dodala. Amber se na to raději zhluboka nadechla.

„Mrzí mě jestli jsme vám nějak ublížili. Já jsem byla pro chvíli počkat, ale Eathan říkal, že o něj už nemáte zájem a že je mezi vámi konec, a tak jsem přijala pozvání na rande a...“ objasnila.

„Eathan?“ zašeptala Gabriella a podívala se na ní jako, že jí lituje. Pak se pousmála. Na chvíli to vypadalo jako by se jí ulevilo. Došlo jí, že když Amber nevyzradil svoje opravdové jméno, pak to s ní Jack zřejmě nemyslí tak vážně.

„Rozumím. Omlouvám se, že jsem to na vás takhle vybalila. Přeuji vám hodně štěstí, vážně. Jen buďte opatrná, on je úžasný přítel i milenec, i táta když na to přijde, jen má hodně náročný povolání. Na shledanou,“ usmála se a odešla.

„Co to kurva mělo znamenat?“ zašeptala si pro sebe hned, jak za sebou zavřela dveře. A ještě než si stačila zout boty jí zvonil telefon. „Ruanová prosím?“ představila se a z telefonu se ozvalo jen zafunění od úsměvu.

„Mohla by sis už konečně uložit moje číslo, Amber?“ zeptal Jack a ona okamžitě roztála, když slyšela jeho hlas.

„Eathane, ráda tě slyším. Ani nevíš jak moc jsem ráda, že ses mi ozval,“ vychrlila ze sebe a vzápětí toho litovala. Znělo to zoufale.

„Jo? To asi nevím, ale taky tě rád slyším, proto jsem ti zavolał víš?“ zmínil a ona se zahihňala. Pak se plácla do čela.

„Proboha co to dělám?“ zašeptala si pro sebe, zatímco chodila nervózně kolečka po obývacíku. Zdála si sama sobě patetická a před ním i trapná.

„Ruším? Můžu zavolať jindy, jestli nemáš čas,“ zeptal se, ale ona ho hned vyvedla z omylu a plácla sebou na gauč.

„Vůbec ne, akorát jsem dorazila domů,“ odpověděla.

„Tak to je fajn, odpočiň si, máš toho určitě hodně. Poslyš Amber, chtěl jsem tě pozvat na tu nadcházející benefiční akci zítra do muzea. Dostal jsem za úkol mluvit o nejvzácnějších kouskách a taky představit svoje nejnovější, který bych byl moc rád abys viděla. Šla bys se mnou? Jako VIP samozřejmě,“ zeptal se a ona vyletěla z gauče jako pružina.

„To má být jako další rande?“ vypadlo z ní a Jack se pousmál.

„Jestli chceš, tak to bude rande,“ řekl a ona nadšeně vypískla.

„Jo, jasně. Chci. Tak se budu moc těšit. Mám si vzít něco speciálního na sebe?“ zeptala se.

„Ano, něco společenského, ale nemusí to být nic extra. Jen si vezmi něco, v čem budou vidět ty tvoje krásný nohy,“ řekl a Amber se usmála.

„Líbí se ti moje nohy? Mě občas po práci připadají jako horolezecký,“ zmínila a Jack vyprsknul smíchy.

„Nevím kam na tohle chodíš. Máš ukázkový nohy. Takový, který bych i rád maloval. Ne, že bych měl nějaký foot-fetiš, ale líbí se mi na ženských nohy tak nějak normálně,“ objasnil. Amber se zasekla už u toho, kdy říkal, že by její nohy rád maloval a úplně se vypnula.

„Amber?“ oslovil jí.

„Promiň, já... nějak mi přestal fungovat mozek. Eathane, já se ti musím k něčemu přiznat,“ prohlásila a postavila se k oknu zírající na dům Gabrielly.

„Ano? Čekám,“ zašeptal s úsměvem ve tváři. Amber se nadechla, že mu řekne, že k němu začíná něco cítit, ale pak si to raději rozmyslela. Dostala strach, že by ho mohla svou urputností odradit.

„Jen, že se na zítřek moc těším,“ řekla nakonec.

„Já taky, Amber. Bude to velký den. A parádně si ho užijeme,“ zašeptal a ona přikývla. „Půjdu si lehnout, jsem hrozně unavená. Ale budu na tebe myslet, než půjdu spát. Třeba se mi o tobě bude i zdát,“ prohlásil a ona se usmála.

„Já budu zase myslet na tebe. Tak dobrou noc a hezky se vyspi,“ řekla.

„Dobrou noc, Amber. Papa,“ rozloučil se s ní a položil to. Amber nadšeně vypískla a začala poskakovat na místě jako malá holčička po tabulce čokolády. Někteří muži se už po tom neozvou, ale on měl pořád zájem.

Dnes byl den D pro mistra Jacka Hardinga z hlavního města Spojených států amerických. Benefiční akce uspořádaná pro sirotky a nemocné, je samo o sobě už něco extra, natož když měl být VIP členem pozvaný samotným ředitelem Národního muzea, aby jím slavnostně provázel zúčastněně a hovořil o jeho nejslavnějších zarámovaných klenotech dřívějších století, které muzeum momentálně nabízelo.

Taky měl představit i svoje nejnovější dílo s názvem *Lásce na stopě*. Plus k tomu měl mít ještě rande s tou nádhernou vyšetřovatelkou, která byla jeho inspirací pro tento skvostný obraz.

No a takové rande s příslibem vzrušení z velké plánované akce – z krádeže jednoho z nejslavnějších mistrovských děl, vytvořeným samotným Mistrem da Vincim *Salvator Mundi*, jehož cena byla momentálně kolem 490 milionů dolarů, to už bylo něco, pro co stálo riskovat. A zvlášť když tentokrát bude mimo hru. Protože to bude celé řídit zvenčí. O to to pro něj bude možná i náročnější, ale zase pro něj i bezpečnější.

Jack akorát balil svou kopii *Salvatora Mundiho* do balícího papíru a nesl ho Benjaminovi do auta. Maxe potřeboval mít po ruce jako prostředníka a nechtěl mu dávat složité úkoly. A Benjamin byl zrovna jeden z těch spolehlivějších.

Potom se podíval na svoje lidi postávající u auta. „Všichni okamžitě sundají řetízky, hodinky, náramky, prstýnky a zakryjí tetování. Vezmete si na sebe firemní boty, černá trička a džíny. Všichni musíte vypadat jako jeden muž. Alespoň na kamerových záznamech. Vyjma těch, co budou hrát hlavní roli jako hlídači. A před těma, který budete uspávat musíte mít nasazený masky. Tady,“ poručil a rozdal jim masky Salvadora, které vlastnoručně vyrobil. Všichni přikývli a vzali si od něj masky.

„Fajn. Kde jsou kamery víte. A kde mají mrtvý body taky víte. Pro jistotu to projedeme ještě jednou,“ řekl a otevřel kamery živě z muzea v laptopu, který měl postavený na kapotě svého černého firemního auta. Jeho podřízení se hned shromáždili kolem a bedlivě sledovali, co jim ukazuje.

„Výhoda je, že se místnost s naším objektem otevírá až v osm. Do té doby chci mít originál už v autě nebo ještě líp, tady na firmě v kanclu. Ten pravý přinesou pověřené osoby už v šest. To znamená, že máte dvě hodiny na to je vyměnit. To je dost času, a zvlášť když je můžu rozptýlit. Ale ty dvě gorily, který budou stát před místností s obrazem nezabavím, takže se jich budete muset nějak chytře zbavit. A nenápadně. Dva z vás zaujmou jejich místo a budou stát u dveří místo nich,“ řekl a pak ukázal na kamery.

„Tady sem je musíte dostat a postarat se o ně. Vezmete to tudy a tudy, v žádném případě se nesmíte přiblížit sem, tady je otočná kamera a zabírá 80 % chodby. Snažte se je nezabít, jen omráčit a zavázat i oči! Až se budete v přestrojení vracet ke dveřím místo nich, nezvedejte hlavu výš než třicet stupňů, jinak se nevyhnete záběru kamer, rozumíte mi?“ zeptal se a všichni přikývli.

„Slepý místa jsou tady, tady a tady. Počítám tak tři metry k dobru z každý strany od obou dveří, nicméně dveře jsou výjimkou. Ty kamery zabírají celkem detailně.

Vezmu si do ucha sluchátko a budeme spolu raději komunikovat. Ale jinak všechno už máte zmáknutý. Jen myslíte na to, že hlavu nezvedat moc nahoru a ani vytáčet do stran. Taky se s nikým nevybavujte a až půjdou lidi dovnitř, tak ti dva co budou stát u dveří, nebudou upoutávat oční kontakt s příchozími. Budete mít hlavu dolu, aby vám neviděli do ksichtů a ani neměli to nutkání na vás čumět,“ vysvětlil a všichni zase jednohlasně odpověděli: „Ano, šéfe.“

„Další věc, ti co jsou v podmínce, nebo mají záznam jsou venku!“ prohlásil striktně. „Bez řečí!“ dodal, když se ozvalo zklamané mručení.

„Co rám?“ zeptal se jeden z hloučku lidí. Jack přikývl.

„Perfektní otázka. Jsem rád, že ses zeptal, Miku. Vezmeš si ho na starost sám, umíš rychle a efektivně rámovat. Aby to bylo snazší, tu kopii jsem zacvaknul jen zlehka do dřeva, aby se plátno moc nepomačkalo. Ten jejich rám je z nějakýho starýho dřeva, musíš být precizní a opatrný, abys nic nepoškodil. Jak na originálu tak na falzu, protože to by byl průser, kdyby se to začalo rozebírat,“ řekl a Mike přikývl.

„Zkoumal jsem to plátno už v muzeu, dokonce jsem ho trochu rozebral, abych viděl, jak to vypadá. Všechno by mělo být naprosto totožný, dával jsem si pozor,“ usmál se.

„Šéfe, a vy vážně věříte tomu, že je to ten kousek od Leonarda?“ zeptal se Max a Jack se pousmál.

„Ano Maxi, vypadám na to, že bych tomu nevěřil? Jeho obrazy jsem studoval milionkrát a to i tak detailně, že jsem překresloval většinu jeho děl. Jsem si jistý, že tohle je ten ztracený a opravdový *Salvator Mundi*, který bude za nedlouho můj! Náš, ale můj,“ dodal nadšeně a povzbudil je, aby se vrhli do práce.

Amber poskakovala před zrcadlem a zkoušela si celou šatnu. Luna seděla na její posteli a znuděně ukazovala palce nahoru u každého modelu, který si na sebe navlékla a upíjela u toho víno. „Ve všem vypadáš nádherně, Amber. Stejně si myslím, že mu na tom moc nezáleží. Bude se těšit až tě z toho svlíkne,“ křenila se.

„Ha ha ha. Ale mě na tom záleží. Říkal, že mám nádherný nohy, tak chci, aby se ze mě posadil na zadek,“ objasnila a Luna se pousmála.

„Ráda bych ho poznala. Zdá se mi, že je až podezřele moc perfektní podle tvýho popisu a tomu se mi moc nechce věřit. A taky mě zaráží, že kvůli němu jsi ochotná netrávit veškerý čas jen v práci. Co se objevil, flákáš se,“ rýpla si.

„Cože? Já se neflákám!“ obořila se na ní a navlékla na sebe své poslední tmavě modré šaty na ramínka, které ještě nezkoušela.

„Flákáš. Na chudáka Clarka ses úplně vybodla. Co jsi s Eathanem, už ani nevíš či jsi,“ provokovala ji.

„Nech si to a radši mi porad' jestli si mám brát tyhle tmavě modrý, nebo ty tmavě modrý, co jsem měla jako třetí,“ naléhala. Luna si otráveně povzddechla.

„Zlato, já už ani nevím jaký jsi měla jako první, natož třetí. Ale tyhle jsou podle mě dost dobré...” začala, ale Amber jí přerušila.

„Dost dobrý není dost dobrý, Luno. Ne pro někoho s takovýma očima jako má on. On je umělec a maluje dokonalost,” informovala ji.

„Aha, chceš se mu vecpat i na plátno pod štětec?” prohlásila a zasmála se.

„Tenhle dvojsmysl se ti moc nevydařil,” opáčila jedovatě Amber a hodila si vlasy dozadu. „Fajn, jdu v těchhle. A mimochodem, vážně chci, aby mi to s tímhle chlapem vyšlo, Luno. Takže si z toho nedělej legraci,” řekla a ona přikývla.

„Jistě, ale jsi hrozně upjatá a umělci nemají rádi upjatost,” zmínila a Amber se polekala.

„Proboha, máš pravdu. Musím být prostě cool. A pak se mu možná už dostanu i pod štětec,” zakřenila se a zhluboka vydechla. Luna se začala smát.

„No ne zas tak cool, aby ti nezačal říkat brácho. Pořád z tebe musí vyzařovat ženskost a inteligence,” dodala.

„No jo, tak už hlavně mlč. Hrozně mě totiž znervózňuješ,” procedila Amber uraženě a sedla si naproti ní na křeslo. Luna se tedy rozhodla, že její žádosti vyhoví a že už jí nebude dál provokovat.

„V kolik tě má vyzvednout?” zeptala se.

„Každou chvilku. A ne, že na něj budeš mlsně čumět!” prohodila a ona přikývla.

„Neboj se. Víš, že nemáme stejnej vkus na chlapy a taky jsem vdaná,” opáčila.

„Vsadím se o stovku, že na něj nedokážeš nezárat kratší dobu než deset vteřin,” zmínila Amber s jistotou a Luna se uchechtla.

„Co bych na něm zkoumala takovou dobu, prosím tě. Stačí mi chvilka, kouknu a vidím,” prohlásila a zavrtěla nad ní hlavou.

„O stovku, Luno,” usmála se Amber a ona přikývla.

„Fajn, stejně to prohraješ. Mě žádnej chlap nezaulal už měsíce,” přiznala.

„Mě taky ne a pak jsem poznala jeho,” řekla a akorát zazvonil zvonek. „Bože, je tady!” vystřelila z křesla jako raketa a utíkala mu otevřít div, že se nezabila o koberec.

„Amber!” křikla na ní Luna. Amber zastavila a otočila se. „Pomalů a klidně. Žádná paní upjatá, ani poznamenaná nemocí šilených krav,” připomněla a Amber přikývla.

„Jo, vyzařovat ženskost a inteligenci. Klidně a decentně,” zopakovala a šla pomalu otevřít. Luna nad ní zavrtěla hlavou a mířila si to za ní se o té dokonalosti přesvědčit na vlastní oči.

„Amber...” zaseptal okouzleně Jack prohlížeje si jí od shora dolů hned, jak mu otevřela dveře.

„Co, je to moc?” polekala se, když se jí zdálo, že kouká trochu vyjeveně.

„Vůbec ne. Vypadáš božsky,” pochválil jí a věnoval jí svůj oslnivý úsměv. Dle jeho reakce usoudila, že to trefila.

„Taky ti to moc sluší,” zmínila. Měl na sobě smoking a vypadal moc dobře.

„Děkuju,” řekl a v tom se za ní objevila Luna. Jack se na ní podíval a pak zpátky na Amber.

„Chtěla bych ti představit svojí kamarádku Luno. Luno, tohle je Mistr Eathan Rivers – geniální malíř,“ zmínila zírajíc na něj zamilovaně. „Dneska představuje svoje nejnovější dílo. A Eathane, tohle je Luna. Moje kamarádka a forenzní patologka v Miersově institutu, kde pracuju,“ představila je a nenápadně sledovala Luno, jak zírá na její doprovod. Nezírala na něj ale zrovna nenápadně a taky už dvakrát prohrála sázku.

„Ahoj, Luno, moc mě těší. Nebo spíš bych měl říct, paní doktorko?“ řekl a podal jí ruku na přivítanou.

„A-ahoj Eathane. T-taky tě m-moc ráda poznávám. Luna je fajn,“ zadržávala se až se Amber snažila zadržovat výbuch smíchu. Viditelně jí Jack zaujal ne-li tak moc jako jí samotnou.

„No nic, my bychom měli jít. Tak pak zamkni a dlužíš mi dvě kila,“ řekla tiše Amber a Luna přikývla.

„Hezký večer vám přeju,“ usmála se a zabouchla za sebou dveře. „No do hajzlu, to je ale kus,“ zašeptala si pro sebe a šla si pro věci do pokoje.

„Tak můžeme, pane Bonde?“ zeptala se ho Amber a on přikývl a nastavil jí rámě. Pak si to mířili k autu.

„Byl jsem předmětem sázky?“ zeptal se na rovinu a Amber se zaculila.

„No vlastně ano,“ přiznala. Jack se na ní podíval jakože by chtěl vědět víc a ona přikývla. „Líbil ses jí. A ona tvrdila, že ne, že už jí chlap nezaujal měsíce. No, tak jsi první, gratuluju,“ řekla a Jack se zasmál.

„To mi lichotí vážně, ale momentálně mám jenom jednu múzu a to jsi ty,“ odpověděl, zatímco jí otevíral dveře do auta a ona se úplně rozplývala štěstím.

„Eathane, já nevím co na to říct,“ přiznala.

„Nemusíš na to říkat nic, Amber,“ zašeptal a zírajíc jí do očí políbil její ruku. Když se posadila do auta, zavřel za ní dveře a obešel auto ke svým dveřím. Amber si byla jistá, že se zamilovala. A spadla do toho tvrdě. Hodně tvrdě.

Gabriella s Lucasem se chystali do muzea taky. Lucas ještě seděl u televize, zatímco Gabriella si česala vlasy. Už byla načančaná a připravená vyrazit, ale stále čekala na svého přítele až se konečně rozhodne vstát, a tak se česala už jen aby se zabavila.

„Můžeme už jet?“ zeptala se lehce nepřijemně a on přikývl a vypnul televizi. Potom si jí prohlídnul od hlavy k patě a zamračil se.

„To ses takhle vyšňořila kvůli němu, co?“ rýpnul si. Gabriella protočila očima.

„Jsi jak malý,“ prohlásila a šla napřed. Zjevně na Jacka žárlil.

„Možná, ale ty nezapřeš, že k němu pořád něco cítíš. Chceš ho svádět? To proto sis vzala tyhle šaty? Ani se mnou na rande by sis je nevzala, ale když tam má být on, tak je vytáhneš,“ prskal žárlivě.

„Uklidni se, ano? Jsi úplně vedle. Eathan mě nezajímá. Jdeme tam jen proto, abychom mu pogratulovali a přispěli na charitu,“ objasnila, ale na to už Lucas raději nereagoval. Popadl klíčky a šel napřed do auta.

„A taky proto, abych se přesvědčila, že nevyvede další blbost,“ zašeptala si pro sebe. Tušila, že si Jack nenechá takovou příležitost jako je ukrást *Salvatora Mundiho* proplout mezi prsty. Zнала ho až moc dobře.

Jackova parta zlodějů už byli každý na svém místě. „Blížíme se k muzeu, šéfe,“ ozvalo se mu v uchu. Měl sluchátko schované pod vlasy, takže to nebylo vůbec vidět. Jeho černé vlasy nebyly ani dlouhé, aby z nich šel udělat culík a ani krátké, ale tak akorát, aby mu některé pramínky zakrývaly uši.

Jack nereagoval, zatím nebylo třeba. Řídil klidně, ale byl nervózní o tom žádná. Normálně drží volant tak trochu ledabyle a jen jednou rukou opřenou loktem o stehno své pravé nohy, ale teď se držel volantu oběma rukama.

Amber byla taky nervózní a tak raději mlčela, protože tím neměla co pokazit. Tedy pokud nešlo o atmosféru, která díky tomu ještě zhoustla na úroveň ztužené šlehačky. Taky držela nohy pevně u sebe, že kdyby se je někdo pokusil roztáhnout od sebe, snad by i zavržaly. I když, pokud by šlo o Jacka, nejspíš by to tak nebylo.

„Jaké dílo jsi namaloval?“ vyptávala se, aby rozkrojila tu hustotu, kterou mezi sebou vytvořili. Jack se pousmál.

„Uvidíš,“ zašeptal a vjížděl na parkoviště před muzeum. V tom se akorát měli s autem, ve kterém seděla Gabriella s Lucasem. Jack se na ní dlouze podíval přes okýnko, zatímco Lucas na něj házel nenávistné pohledy.

Amber přemýšlela, jestli by mu měla říct o tom, že mluvila s Gabriellou, nebo si to nechat raději pro sebe. Ale nakonec usoudila, že o tom mluvit nebude, protože jak to mezi sebou mají oni dva je jejich věc a Jack jí přece dává jasně najevo, že má o ní zájem. Tak proč si to kazit?

„Její přítel na tebe zdá se trochu žárlí,“ komentovala Amber a Jack přikývl, ale nevyjadřoval se k tomu. Pak zaparkoval poblíž muzea o blok dál než Lucas s Gabriellou a běžel otevřít Amber dveře jako správný džentlmen. To zase Gabriella Amber záviděla, protože Lucas takový moc nebyl. Zvlášť momentálně, když byl z nějakého neznámého důvodu podrážděný a šel napřed.

„Šéfe, cíl přijíždí do muzea,“ ozvalo se mu do ucha. Amber se na něj mile pousmála a pohladila ho po tváři, protože se jí zdál lehce strnulý.

„Copak se děje, Eathane? Zdáš se mi nějaký nervózní. To z toho mluvení před lidmi?“ vyzvíдалa. Jack přikývl.

„No, trochu nesvůj z toho jsem. Ale spíš kvůli tobě, protože mám pro tebe překvapení a nevím, jestli se ti bude líbit,“ opáčil a vedl ji dovnitř.

„Dobrý den, pane Riversi,“ pozdravil ho muž, který stál u vchodu a usmál se na Amber.

„Dobrý den, Macu,“ odpověděl Jack a usmál se na něj.

„Máte moc krásný doprovod,“ řekl ještě a Amber se začervenala.

„Já vím, děkuji,“ odpověděl, vzal si od něj dva zlaté náramky, které byly VIP vstupenkami a ledabyle si ho připnul na ruku. Potom ho zavázal i Amber a mířili si to po schodech nahoru.

„Překvapení? Určitě se mi bude líbit,“ usmála se. Jack jí úsměv opětoval a zadíval na červené náramky, které měly být pro zaměstnance a polekal se.

„Poslyš, Amber. Musím si odskočit, nebo se počůráám. Mohla bys tady na mě chvíličku počkat?“ zeptal se a ona přikývla. Potom se vydal někam chodbou doleva a utíkal za roh mimo záběr kamer.

Tam se zastavil a rozhlédl se kolem. Pak si vzal k uchu telefon, aby to nebylo podezřelé, kdyby ho náhodou někdo viděl si povídat pro sebe. „Hoši, máme problém. Zaměstnanci mají červený náramky. Je vás pět, nevím jak to udělat,“ zašeptal a pořád se nervózně rozhlížel kolem.

„Někdo by mohl rozptýlit Maca, abyste je mohl vzít, šéfe,“ zmínil Max.

„Nesmysl,“ řekl a zavrtěl hlavou. „Kolem chodí spousta lidí, někdo by mě viděl. Taky nějaký rozptylování s vašema ksichtama a s mým je naprosto nepřipustný,“ objasnil a pak bylo ticho. „Do hajzlu!“ vztekal se a chodil miniaturní kolečka.

„Cíl je v muzeu. Nesou ho v nějaký zamčený bedně čtyři ozbrojení chlapi,“ upozornil ho Max.

„Jsou všichni? Jen čtyři? Nebo je někdo ještě venku?“ vyzvídal.

„Myslím, že jsou všichni. Tak ne, jde s nimi ještě takovej pupkáč. Zřejmě zodpovědná osoba,“ dodal Max a Jack si povzdychl.

„Jistě, že je tady. Berry Mason osobně. Není zodpovědná osoba, Maxi, ale majitel. Půjčí ho na výstavu našemu muzeu na pár týdnů,“ komentoval suše Jack.

„Aha,“ zakuňkal Max.

Lucas si nechal připnout náramek na ruku a odložil si věci do šatny. Gabriella ho následovala a tvářila se otráveně. Za nimi se nechali přivítat i vážení hosté s Jackovo cílem.

„Můžeš se chovat alespoň tady normálně, Lucasi?“ šeptala Gabriella, zatímco ho následovala po schodišti s červeným kobercem a usmívala se na kolemjdoucí.

„Chovám se normálně. Tak promiň, že mi vadí, že si myslíš na toho šílence,“ prskal.

„To není pravda. Nechápu, jak jsi na to přišel. Mezi mnou a Eathanem už nic není!“ hájila se.

„Ne? Já jsem to viděl. Jiskří to mezi váma a nejen to. Když je poblíž oblíkáš se jako děvka. Já vím, že ho chceš zpátky. Máte spolu Jaka a já jsem prostě jen taková levná náhrada. Proč se smířit s kopií, když můžeš mít originál. A on? Taky tě svlíká očima, nejsem blbej,“ prohlásil a Gabriella ztuhla.

„No dovol. Vypadám jako děvka mi chceš říct?“ ohradila se a pak si všimla Amber, která postávala poblíž a zřejmě jejich rozhovor slyšela. Nicméně se snažila předstírat, že nic neslyšela a otočila se opačným směrem, vyhlížeje Jacka.

„Ne teď. A sice ti to moc sluší, ale neoblíkla ses tak kvůli mně, Gabriello,“ dodal a podíval se jí do očí. Ona jen nad ním zavrtěla hlavou a nadechla se.

„Od té doby, co ses vrátil ze služební cesty, se chováš divně. Něco tě trápí v práci? No tak, Lucu. Já se s tebou nechci hádat. Podívej se, Eathan má přítelkyni. Vzal jí s sebou sem a...“ začala, ale přerušil jí.

„Protože nemůže vzít tebe, Gabriello,“ dodal a odkráčel pryč. Gabriella se podívala na Amber, když jí mýjela a doslova narazila na Jacka, který byl hluboce zamyšlený.

„Pro-miň. Co tu děláš?“ zeptala se ho.

„Gabby? Já... telefonoval jsem,“ odpověděl a usmál se na ní. „Vypadáš... moc ti to sluší,“ pochválil jí a ona se usmála.

„Tobě taky,“ řekla a ze zvyku mu poupravila motýlka. „Máš to trochu nakřivo,“ komentovala, zatímco na ní vyjeveně civěl.

„Jo? Díky,“ řekl rozpačitě a pak si mlčky zírali do očí.

„Jacku, já...“ začala, ale přerušilo je dámské odkašlání si. Jack s Gabriellou se otočili přímo na Amber, která potlačovala chuť s Gabriellou přestat soupeřit. A Gabriella sundala rychle ruce z Jackova motýlka.

„Amber, jen jsme se tady potkali. Hádám, že vás nemusím představovat, jste sousedky,“ procedil Jack a obě přikývly.

„Omlouvám se, jen že jsem si všimla, že to má nakřivo a já ze zvyku jsem... mějte hezký večer,“ řekla Gabriella, podívala se na něj pohledem jakože ať hlavně nic nekrade a odešla pryč.

„Amber, o nic nešlo vážně. Najednou se tu objevila a...“ vysvětloval, ale nevěděl jak to vysvětlit a taky byl úplně zoufalý z toho, že si neví rady s těmi náramky. Amber se na něj usmála.

„V pořádku, Eathane. Měla bych si nejspíš zvyknout, že jsi žádaná partie,“ zašeptala, stoupla si na špičky, ačkoli měla boty na podpatcích a vášnivě ho políbila. Jack její rty zachytil mezi svými a polibek jí oplatil.

Gabriella se na něj otočila a když viděla, že se líbají jen si povzdechla a přidala do kroku, aby byla už v trapu a nemusela se na ně dívat. „Amber...“ zašeptal do jejích rtů a otevřel oči.

„Promiň, jen jsem se šla podívat zatím na ty vázy v chodbě když jsi byl pryč. Nesledovala jsem tě,“ objasnila a on se pousmál.

„To jsem si ani nemyslel,“ zaculil se, chytl jí za ruku a vedl jí do dalšího sálu. Cestou byl zamyšlený a pořád nevěděl co dál. Kluci do něj neustále něco hustili vysílačkou a on prostě nemohl přemýšlet. Ne když ho sledovala Amber a Lucas. S Gabriellou si nelámал hlavu, protože věděl, že by ho nikdy neprozradila, i kdyby ho načapala při činu, ale stejně z ní byl momentálně nervózní.

„Šéfe, vymysleli jsme plán. Odkážete se jestli souhlasíte. Musíte se dostat k zadnímu vchodu během 10 minut a pustit nás dovnitř. Náramky si kluci zajistí při převolávání až je všechny omráčí. Já budu zatím pracovat na strategii, jak odemknout schránku s naším cílem,“ vysvětlil Max.

„Ehm,“ ozval se Jack a Amber se na něj podívala starostlivě.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se a on se usmál.

„Ano, jen je tu studený vzduch a já jsem astmatik,“ opáčil a štrachal v kapse po bonbónech. Vážně teď doufal, že je má u sebe. A když je vytáhnul otevřel krabičku a jeden si vzal.

„Jsou trochu zvlhlý, BYLO BY NEJLEPŠÍ ABY BYLA MAXImálně OTEVŘENÁ,“ řekl, aby si Max uvědomil, že mluvil k němu. Amber se na něho překvapeně podívala.

„To jo, zvlhlý bonbóny jsou nic moc, chceš žvýkačku?“ nabízela, ale zavrtěl hlavou.

„Rozumím, šéfe,“ zašeptal Max a Jack si oddechl a konečně se trochu uvolnil.

„Amber, omlouvám se, ale zvoní mi telefon. Nevím co mi kdo chce, měl bych ho vypnout. Ale teď si to ještě vezmu, jo? Vydrž prosím tě,“ usmál se a předstíral, že telefonuje. Taky se vzdálil a naznačil Amber, že hned přijde. Pak odešel rychlým krokem chodbou vlevo.

„Vezmu to přes jižní křídlo. Maxi, naviguj mě, abych nebyl na kamerách, jak jdu k zadnímu vchodu,“ zašeptal.

„Ano, šéfe,“ řekl, rozkliknul si kamerové záznamy a přiblížil si ta okénka, kde se Jack vyskytoval. „Jděte k toaletám, tam kamery nejsou. Schodiště hned za nimi vedoucí dolů je taky bez kamer,“ zmínil.

„Hm, dobře. Jdu dolů,“ informoval ho a sbíhal rychle schody.

„Počkat! Chodba je střežená ochrankou. Kamery tu nejsou žádné, ale je tam černocho vpravo od vás. Míří si to ale na druhou stranu, takže až zajde za roh, rychle přeběhněte rovně k proskleným dveřím naproti schodišti, ze kterého vyjdete. Dám vám signál,“ naváděl ho.

„Proboha, Maxi. Tohle je fakt nejnáročnější mise, jakou jsem kdy dělal,“ přiznal připlácnutý na roh stěny schodiště, čekajíc na signál. „Já nejsem žádný tajný agent,“ syknul, ale Max na to nereagoval.

„Teď zašel za roh. Rychle, šéfe, do prosklených dveří,“ řekl Max. Jack ho poslechl a vyběhl ze schodiště jako raketa, ale zároveň tiše jako myška. Otevřel dveře a dostal se do prázdné chodby. Všichni momentálně byli ve velkém sále a čekali až začne zahájení akce. Což měl Jack na starosti, proto si musel pospíšet. Na chodbách byli jen hlídači a kamery.

„Fuu,“ oddechl si. „Co teď, Maxi? Jestli někdo půjde, tak se nemám kam schovat. A momentálně mě nenapadá žádná výmluva, proč bych tu jako měl být,“ šeptal.

„Klid, nikdo tam není. Běžte radši rychle. Na konci chodby zahrňte doleva, a tam seběhněte schodiště do přízemí. Je tam nouzový východ. Je střežený kamerami, ale to mám pod kontrolou. Nechoďte k těm dveřím dřív, než vám řeknu,“ prohlásil a něco ťukal do klávesnice. Jack čekal jak Max chtěl.

„Už můžete,“ usmál se a kamery přestaly fungovat. A to i ty, co hlídaly nouzový východ z venku. „Pospěšte si ale, protože si všimnou závady a půjdou to řešit,“ upozornil ho a Jack urychleně seběhl další schody do suterénu. „Kluci ke vchodu, hned!!“ křičel vzrušeně.

„Jsme poblíž, hlavně nám nevypráskej bubínky, juniore,“ zpražil ho Mike. Jack akorát došel ke dveřím a otevřel je. Šly otevřít totiž jen zevnitř. Benjamin s Mikem se dostali dovnitř a za nimi hned i ostatní z jejich zlodějské party.

„Všichni zalezte někam mimo kamery a hlídače. Ted'! Jack vás zavede do slepého bodu,“ poručil Max a Jack přikývl a vedl je tam, kde předtím čekal on na to, až Max vypne kamery. „Zapínám kamery, kluci,“ informoval je.

„Nikdo nás nesmí vidět pohromadě. Já půjdu napřed a Max nás bude postupně navigovat, abychom nepotkali kamery, nebo hlídače. Jdu první, Maxi,“ oznámil mu a Max přikývl. Pozorně se podíval do kamer a navigoval ho bezpečně zpátky do sálu.

Amber se rozhlížela kolem a hledala Jacka očima. Gabriella si toho všimla. Začala být nervóznější ještě víc než Jack. Věděla, že někde řeší krádež nejslavnějšího díla, kvůli kterému se sem sjelo tolik lidí a značně jí to znepokojovalo. Amber si zase myslela, že na ní Gabriella až tolik žárlí. Což jí taky znepokojovalo. Neměla zrovna chuť se o Jacka hádat s jeho bejvalkou.

„Omlouvám se, už ten telefon vypínám a nebudu od tebe odcházet,“ zašeptal Amber do ucha hned, jak se k ní přiblížil.

„To jsem ráda,“ usmála se a Gabriella si taky oddychla, když ho viděla, že se vrátil. Lucas na ní hodil vražedný pohled a zatleskal, když na pódium přišel ředitel muzea.

„Kluci jsou na místech. Cíl se připravuje, už ho věší na zeď,“ hlásil Max a Jack si oddychl.

„Copak? Jsi nervózní?“ vyzvídala Amber a Jack přikývl.

„To ta řeč. Je tu přece jenom dost lidí. Už se těším až to budu mít za sebou,“ odpověděl a ona se pousmála.

„To zvládneš, Eathane. A já se moc těším,“ přiznala a on jí úsměv opětoval.

„Dámy a pánové, srdečně vás vítám na letošní první charitativní akci takové velikosti, a zvlášť v našem muzeu,“ ozval se ředitel Národního muzea a sál utichl. Všichni se začali soustředit na to, co se děje vepředu.

Benjamin s Mikem si nasadili tématické masky Salvadora a chystali se do místnosti, kde si před tím odložili kopii *Mundiho*, a kde se momentálně věšel obraz originálu. Potřebovali se zbavit konkurence. Uvnitř byli všichni čtyři ozbrojení. Ti, co obraz přivezli a měli ho i za úkol připravit. Berry zřejmě chlapcům věřil, protože sám se už vyskytoval v sále spolu s Jackem a ostatními.

Ty gorily se na ně podívali a bylo chvíli ticho. Vzhledem k těm maskám předpokládali, že to je přepadení. „Asi jsme si spletli místnost,“ zmínil Mike rozpačitě, a tak pomalu kráčeli s Benjaminem k východu. To bylo součástí plánu.

Ti čtyři se jen otočili zpátky k tomu obrazu a pokračovali nerušeně dál. Nejspíš si řekli, že jde o nějakou akci spojenou s tím obrazem, a tak tomu už dál nevěnovali pozornost.

„*Ted'*!“ syknul Max do vysílačky až to s Jackem trhlo. Trochu působil jako žena s Venušinými kuličkami uvnitř, jak sebou neustále šil, vydechoval a zatínal svaly v těle.

Benjamin s Mikem na ně namířili své zbraně. Každý z nich si vzal na starost dva, které nespouštěli z očí. Taky měli v každé ruce jednu zbraň, aby případně pokryli všechno potenciální riziko. Ti na ně zase namířili své a jen tak na sebe mířili zbraněmi a nikdo nic neříkal. Zřejmě to nebyla potřeba, všichni si byli vědomi toho, že jde o ten obraz. A ti čtyři byli v klidu, protože byli v přesile. Nicméně netušili, že je čeká překvapení.

Do místnosti zadními dveřmi vtrhli i zbývající kluci, kteří byli součástí mise až na Jacka a Maxe, kteří měli jiný úkol. A nenápadně dva z nich střelili do krku uspávací pistolí s materiálem na koně. Ti zbývající se jen otočili a podívali se na ty na zemi. Už se pomalu chystali střilet, ale uspávačky Bena a Mika je zasáhly dřív. Ano, měli místo opravdových zbraní v rukách momentálně jen ty uspávací.

„*Mise uspat je, byla úspěšná,*“ informoval Jacka Max.

„Ach bože...“ zašeptal si pro sebe Jack a mohutně si oddychl až mu z očí vytryskly slzy.

„Chudáčku, musíš z té řeči být vážně hrozně nervózní. Nechceš přinést něco k pití?“ nabízela Amber, která ho neustále zkoumala, z čehož byl ještě nervóznější, ale Jack zavrtěl hlavou a pousmál se.

„Ne, děkuju. Jsi hodná. Už se cítím mnohem líp,“ odpověděl a zatleskal, když ředitel něco dopovídal. Celkově nebyl schopný vůbec vnímat, co se kolem něj dělo.

„*Ted' zamkněte ty pitomý dveře, seberte jim oblečení, soažte je a někam je uklidte. Máte na převlečení tři minuty. Zapínám kamery u dveří, tak než je budete stěhovat ven z místnosti, ozvěte se a zase je vypnu,*“ informoval je Max, který taky zažíval krušné časy. Když byl Jack mimo, všechno to padlo na něj.

Hlídač u kamer to taky neměl jednoduché. Neustále ho zlobily kamery v různých sektorech. Zdálo se mu to dost náhodné, a tak nevěděl, ke které se jít podívat dřív. Což byl Maxův plán. Snažil se odvést jeho pozornost. Ale hlavně držet ho dál od myšlenky, že se něco děje v místnosti s *Mundim*, kde kamery fungovaly na smyčku.

„Tak co je? Mám tam jít, nebo nemám? Vzpamatuješ se trojko?“ povídal si pro sebe, a když obraz u záznamu z kamer s číslem tři jen zablikal, rozhodl se to dál neřešit.

Kluci se zatím převlékli, ty čtyři spící svázali pevně provazy, které zajistili ti, co přišli nakonec. Zavázali jim oči i ústa a zabavili jejich vysílačky. „*Jsme připravení je odtáhnout. Kluci zatím připraví kopii,*“ řekl Benjamin. Jack to uslyšel a pevně sevřel ruce v pěst.

„*Ještě neotevírejte ty dveře! Nejdřív návnada,*“ řekl Max a vyřadil z provozu kameru na druhé straně muzea. Tu, která měla za úkol střežit jiný vzácný obraz.

„Tak co se to děje?“ vztekal se ten u kamer a chvíli ještě čekal, zda se kamera nezapne, ale když se nezmátořila, zvedl se a šel se na ní podívat.

Max čekal dokud neuvidí toho muže na kamerách, jak se o to jde postarat. Napadlo ho, že mohl někoho požádat, aby to tam zatím hlídal, a tak pro jistotu vypnul kamery v okruhu Mundiho.

„Teď! Pohybujte se jen u kamer 3A, 4A a 5A. Ostatní běží. Máte na to pár minut, pak je budu muset zapnout. Pohněte!!“ přikázal Max a Jack se zhluboka nadechl.

„A teď prosím přivítejte mého váženého hosta a vynikajícího malíře, Mistra Eathana Riverse, který vás zasvěti do tajů všeho, co se týká umění. A taky nám dnes představí své nejnovější dílo *Lásce na stopě*,“ představil ho ředitel muzea a Jack si to za bouřlivého potlesku mířil na pódium.

„Ty vole, z tohotohle mám vždycky adrenalinu tři prdele po celým okruhu,“ prohlásil Mike, zatímco nasazoval rám od originálu na falzifikát.

„Hlavně dělej,“ peskoval ho Benjamin.

„Dobrý večer. Moc děkuji panu řediteli za krásné představení. A taky vám všem, že jste přišli v tak hojném počtu. Moc mě těší, že máte zájem o umění a taky o pomoc zvířatům a dětem v nouzi,“ řekl a usmál se na Amber. Všichni se roztleskali.

„Sakra, hlídači! Všichni zůstaňte na svých místech a ani hnout! Kluci, už kopie visí?“ křičel Max.

„A tak... ehm...“ zarazil se Jack, když zaslechl, že je možná někde zádrhel. „Omlouvám se, jsem trochu nervózní, když mám mluvit před publikem,“ přiznal se a zaculil se.

„Kopie visí, ale my musíme zmizet s originálem. Co teď, Maxi?“ zaznělo Jackovi v uchu.

„Je mi ctí, že vám budu tato díla představovat právě já. Hrozně moc mi na tom záleží, takže...“ pokračoval.

„Kuroa!! Zdrhejte kluci. Severně a rovnou k autu. Kamery vypnutý, ale hlídači jsou pořád na svých místech,“ ozývalo se z vysílačky.

„Ehm... takže tímto prohlašuji dnešní akci za zahájenou, a pomalu se můžeme začít v rámci charity přetahovat o těch pár obrazů, o které je vážně obrovský zájem. Zatleskejte prosím našim umělcům, všem, co se na tomto večeru podíleli a sami sobě, že jste ochotní darovat ve velkém. Děkujeme,“ usmál se a za doprovodu pohledů a potlesku od publika scházel schody dolů.

„Je to v suchu. Benjamin veze váš obraz na firmu a Mike zase ty omráčený frajery někam daleko odtud. Lance s Karimem zaujali svá místa a hlídají u dveří místo tamtěch. Kamery už běží normálně. Užijte si rande, Mistře. Končím,“ řekl Max a přerušil spojení. Jack si mohutně oddechl a do široka se pousmál.

„Náhodou jsi to řekl moc pěkně,“ chválila ho Amber hned, jak dorazil k ní.

„Jo? No nemyslím si, ale děkuju, že jsi mě podporovala,“ řekl a vtiskl jí jemný polibek na tvář. „Nedáme si skleničku něčeho ostřejšího?“ zeptal se hned na to a ona přikývla.

„Ráda,“ usmála se a nechala se od něj odvést až na bar. Tohle totiž chtělo něčím zapít.

Jack vedl skupinku lidí, kteří byli zvědaví ke svému obrazu, který se rozhodl po skončení akce Amber věnovat. Amber i Gabriella šly ve stejné skupince, zatímco Lucas postával na konci davu a tvářil se jako pecka.

A když se všichni postavili před obraz, Gabriella s Amber ztuhly. Zatímco Amber se spíš zatajil dech, Gabriella spoustu věcí pochopila. „Tohle je dáma a pánové moje nejnovější dílo s názvem *Lásce na stopě*, které bych rád věnoval mojí múze, která je tady momentálně se mnou, inspektorka Amber Ruanová,“ představil jí a chytl jí za ruku s propletenými prsty.

Všichni se roztleskali a to dokonce i Lucas, který se usmál. Ten obraz byl portrét Gabrielly, která mu určitě nestála modelem. No, a který překrývala tvář inspektorky Amber Ruanové. Vypadalo to jako taková proměna. Rozhodně to patřilo k těm osobním dílům. Proto řekl, že to je překvapení.

„Tak co, líbí se ti?“ zeptal se jí, zatímco jí se podlamovala kolena a celá se třásla dojetím.

„To je... nemám na to ta správná slova. To je to nejkrásnější, co jsem kdy od koho dostala,“ zašeptala a usmála se na Jacka. Pak k němu pustila i ostatní lidi a stoupla si ke zdi, zírajíc na svůj dárek.

Jack postával opodál, když si ostatní obraz prohlíželi. „Krásné dílo, pane Riversi,“ řekla nějaká paní a třásla mu rukou.

„Děkuju. Jsem rád, že jste přišla, užijte si zbytek večera,“ zašeptal a ona se na něj usmála.

„Znamená to to, co si myslím?“ ujišťovala se Gabriella, když mu taky přišla pogratulovat. Jack přikývl. Sice to neznamenal, že už jí nemiluje, ale musel jí osvobodit od sebe a svých závazků, se kterými by zcela určitě nebyla spokojená. Říká se, že když něco miluješ a nemůžeš tomu dát to, co by to potřebovalo, aby to bylo šťastný, máš to nechat jít.

„Gratuluju, snad ti to dneska všechno vyšlo tak, jak sis přál. Ale dávej si pozor, miláčku, hraješ si s ohněm. Tohle beru jako vyhlášení války, ponížils mě před ní. A jak jistě víš, ona není tak tolerantní jako já a brzy to poznáš. Hodně brzy, JACKU,“ zašeptala mu do ucha.

„Mimochodem, fakt ti to kurevsky sekne, škoda, že jsi tady s ní, vím jak moc bys ten dnešní úspěch chtěl oslavit s někým, koho to rajcuje stejně jako tebe,“ dodala a jemně ho na to ucho políbila.

Jacka spolkla husí kůže po celém těle, protože ho Gabriella právě oslovila jeho pravým jménem, mluvila o loupeži, kterou zorganizoval a vydírala ho pod záminkou laskavého přitulení a přátelské gratulace před zraky Lucase a jeho nové přítelkyně z FBI Amber. A jako by toho nebylo málo, taky ho donutila po ní zatoužit a pocítit výčitky, které ona moc dobře věděla jak v něm vyvolat.

Takovou jí ještě nikdy nezažil a trochu se polekal. Sice byla vždycky v posteli hříšná jako on a v tomhle nikdy neměli sebemenší problém, spíš naopak. Nicméně mu nasadila brouka do hlavy. Takového, jestli se rozhodl správně, když se rozhodl jít proti jedinému člověku, který o něm věděl všechno a miloval ho i přes to.

Ale takhle to vnímala jen Gabriella. Jack jí nikdy nechtěl ublížit ani jí za žádnou jinou ženu vyměnit. Jen jí chtěl od sebe osvobodit, protože ona sama se zdála být ztracená, a dokonce mu to i přiznala.

„Gabriello,“ zavolal na ní, ale ukázala na něj prostředníček, popadla Lucase za ruku a táhla ho s sebou ven z místnosti. Jack jen šokovaně zíral a pak se ujistil, jestli to viděla i Amber, a když se ujistil, že ano, zoufale si povzdechl.

„Asi se o tom nechceš bavit, vid’?“ zeptala se ho Amber a Jack zavrtěl hlavou. Opravdu ani nevěděl, co by jí měl říct. „Každopádně si myslím, že bys mi mohl aspoň naznačit... víš, abych věděla na čem jsem,“ zakuňkala. Jack se jí podíval do očí a pousmál se.

„Jak bys chtěla, aby to mezi námi bylo, Amber?“ zeptal se a to jí zarazilo. Takovou otázku nečekala.

„Upřímně, Eathane?“ zeptala se a on přikývl. „Strašně moc se mi líbíš. A ani sakra nevíš, jak moc mě vzrušuješ. Úplně jsi mě zblbl tak, jak se mi ještě nikdy nestalo. A já bych tě chtěla. Vážně bych si nepřála nic jinýho, než abys to vnímal stejně,“ odpovíděla.

„Já to vnímám stejně, Amber. Ať už ke Gabrielle cítím cokoli, my dva jsme spolu skončili,“ řekl a ona přikývla.

„A to cokoli znamená, že jí miluješ, vid’?“ ujišťovala se a on se jí místo odpovědi jen podíval do očí.

„Chceš mě, Amber? Chceš mě i tak?“ zeptal se na rovinu a ona přikývla.

„Jo chci to zkusit,“ odpověděla a Jack se pousmál.

„Paráda. Tak to zkusíme,“ zašeptal a jemně si jí přitáhl za bradu k sobě, aby jí mohl políbit. „Ale půjdeme na to pomalu, ano?“ řekl a ona přikývla.

„Samozřejmě. Jen spolu randíme a užíváme si. Žádná křeč,“ opáčila a usmála se na něj. On jí úsměv opětoval.

„Už bychom měli jít do sálu, aukce pomalu začíná,“ připomněl. Amber přikývla.

„Mimochodem, Eathane. Ten obraz je nádherný a moc ti děkuju, za to, že jsi mě tím přiměl se na chvíli cítit chtěnou a zajímavou,“ prohlásila a on jí políbil.

„Nemáš zač. A abych to uvedl na pravou míru, vůbec mě k tomu nepotřebuješ. Protože ty jsi chtěná a zajímavá. A já ti děkuju, že jsi mě poctila tím tě poznat,“ opáčil suverénně.

„Dojímáte mě, Mistře,“ zašeptala mu do ucha a on se pousmál.

„Takhle mi radši neříkej, Amber. Ani nevíš co to se mnou dělá, když mě tak oslovíš zrovna ty,“ zmínil.

„Mistře...“ provokovala ho a podívala se mu do očí. „Jsi ten nejtalentovanější člověk, jakého jsem kdy poznala,“ dodala, jemně mu přejíždějíc prstem po hrudníku.

„No počkej až skončí tahle akce, Amber. Nepustím tě dva dny z postele,“ šeptal jí do ucha.

„Hm, tak jo. To mi vůbec nevadí, abys věděl,“ opáčila. „A teď, povinnosti volají. Nejdřív práce a potom zábava,“ prohlásila, usmála se na něj a táhla ho do sálu.

Max postával u svého stojanu u Jacka v ateliéru, kde měl napnuté plátno a snažil se překreslovat dílo stojící před ním na jiném stojanu. Malované tím, koho na světě nejvíce obdivuje – Jackem Hardingem. Nicméně mu to moc nešlo. On byl velmi nadaný na malování a jeho styl byl osobitý a působivý i Jackovi se jeho tvorba líbila, ale napodobování mu nešlo. A on si tak moc přál to umět, aby mu mohl jednou pomáhat ještě víc než teď.

„Ale no tak, Mistře, jak vy to jenom děláte? Tyhle jemné tahy štětcem a ten odstín? Ten jste namíchal jak?“ povídal si sám pro sebe, zatímco se soustředil na práci. „Ach jo, nikdy nebudu jako on,“ povzdechl si. „Možná tak zloděj, ale ne umělec,“ dodal a posadil se na jeho křeslo. Vzápětí ale hned vstal.

„Ne! Já to dokážu. Budete koukat. Ten obraz přemaluju tak, že sám nepoznáte, který jste maloval vy!“ povzbuzoval se a znovu vzal do ruky paletu a štětec a začal malovat.

Jack si stoupl před obraz *Salvatora Mundiho*, kterého sám namaloval a zatímco čekal, až se v sále nashromáždí lidi, ověřoval si, zda je to opravdu jeho kopie a kluci ho nepodrazili. Když ale našel svou velice nenápadnou poznávací značku, spokojeně se pousmál.

Amber stála kousek od něho a pozorovala tu vzácnost zblízka. „Ty jo, ještě nikdy jsem neviděla obraz Mistra da Vinciho na vlastní oči,“ prohlásila a Jack se pousmál.

„Ne? To je ale škoda,“ zašeptal Jack. Trochu ho mrzelo, že ani teď vlastně nekouká na ten opravdový, ale nechal jí v tom. Kdo ví, třeba jí jednou svojí sbírku ukáže.

Amber od toho kochání se vyrušil vibrující telefon v kabelce. „Ruanová, prosím?“ ozvala se a přikývla. Jack jí pozoroval a usoudil, že jí volá práce. Došlo mu, že dneska večer z toho nic nebude. A Amber mu to potvrdila krátce na to.

„Je mi to moc líto, Eathane. Ale budu muset jít. Zrovna mi volali z práce, že našli mrtvolu s prostřelenou hlavou. Snad se brzy uvidíme a děkuju moc za pozvání,“ řekla a políbila ho letmo na tvář.

„Dobrou noc, Amber,“ zašeptal a pak si všiml své bývalé ženy. Gabriella se na něj z rohu místnosti dívala. Stejně tak jako ostatní už čekali, až jim něco k obrazu poví. A on tedy raději už začal.

„*Salvator Mundi*, je latinský název od anglického *Savior of the World*, což znamená spasitel světa. Leonardo da Vinci vyobrazil jako spasitele Ježíše Krista. Tento 45,4 centimetrů na 65,6 centimetrů velký obraz vznikl přibližně roku 1500. Na obraze je Kristus oděný v renesančním ošacení udělující požehnání se zdviženou pravou

rukou s překříženými prsty a v levé ruce drží křišťálovou kouli," řekl a podíval se na Gabriellu, která ho zaujatě poslouchala.

„Je známo asi dvacet verzí tohoto obrazu od jeho studentů a následníků. Tento originál byl dlouho považován za ztracený. V roce 2005 zakoupili obchodníci s uměním v aukci v New Orleans tmavý a poškozený obraz za deset tisíc amerických dolarů. Dílo bylo následně zrestaurováno. Hlavní restaurátorkou byla Dianne Dwyer Modestini z Newyorské univerzity.

Dílo bylo však nadále posuzováno da Vinciho žákovi Giovannimu Antoniovu Boltraffiovi, nebo Bernardinu Luinimu. Potom se dílo začalo přisuzovat Leonardovi. Toto dílo se poprvé objevilo na výstavě v londýnské National Gallery. Někteří odborníci to dílo stále nepřijímají za Leonardovo," objasnil a usmál se.

„A co vy, pane Riversi? K jaké se přikláníte variantě? Věříte, že je to dílo skutečným výtvorem mistra Leonarda?" zeptala se ho nějaká slečna a Jack se pousmál.

„Já tomu věřím. Ano," odpověděl a Gabriella se na něj taky usmála. Věděla, že kdyby tomu nevěřil, neztrácel by tolik času a neriskoval by tak moc kvůli jeho ukradení. A taky s jistotou mohla říct, že *Salvator Mundi*, na kterého se teď dívá je dílem jejího exmanžela a okouzujícího zloděje Jacka Hardinga.

Když akce skončila, Gabriella čekala na Jacka venku před dveřmi. On se pozastavil, když jí zahlédl a pousmál se. „Moc hezká řeč," zmínila. Jack na ní chvíli jen tak koukal, než něco řekl.

„Dík. Kde máš Lucase?" vypadlo z něj po té dlouhé době, co se odmlčel.

„Odjel domů. Kde ty máš inspektorku?" vyzvíдалa.

„Vyšetřuje vraždu," řekl suše a podíval se na ní. Takhle se na ní ještě nikdy nedíval. Byl to pohled plný horkotěžko potlačených emocí.

„Trochu mě mrzí, že jsem zase neviděla originál," pronesla. Jack se jí podíval s ledovým klidem do očí a přehoupl se z levé nohy na pravou. „Každopádně se ti to moc povedlo, Mistře," mrkla na něj a šla pomalu napřed. Věděla, že za ní Jack přihopsá a bude si s ní chtít povídat minimálně cestou k autu. A znala ho jako svoje boty, protože jí hned na to oslovil.

„Gabriello," zašeptal s úsměvem a ona se na něj nevinně podívala.

„Ano, Jacku?" řekla mile a dívala se mu do očí a na rty.

„Nemyslela jsi to vážně, že ne? Nechceš přece, abych byl ve vězení," zeptal se.

„Nechci. Chci abys byl se mnou. Ale když tě nemůžu mít já..." prohlásila a zase přidala do kroku. Jack jí chytl za ruku a přitáhl si jí k sobě až narazila na jeho břicho.

„Ty taková nejsi, Gabby. Moje milovaná Gabriella by mi nic takového nikdy neudělala," šeptal, zatímco byl od jejích rtů těmi svými sotva tři centimetry. Ona se nadechla a zase vydechla.

„Tvoje milovaná Gabriella je pryč. A ty jsi tomu pomohl. Vybral sis jí i přes to všechno... ten obraz mě naštal. Nevěřím tomu, že to je pravda. Nedává mi to smysl, myslela jsem si, že tě znám," řekla zírajíc mu taky na rty.

„Gabby...“ začal, ale přerušila ho.

„Nechápu co se stalo, především jsi spal se mnou pod jednou dekou a sdíleli jsme toho víc než jen tu deku, Jacku. Řekl jsi, že mě miluješ. Chtěl jsi mě zpátky a já ti věřila. Pravda, trochu jsem zaváhala a pak tu byla ona. Přišla do tvýho života jako tornádo. Blesk z čistýho nebe. Amber je sexy a okouzila tě. A nevádí mi to. Jen mi slib, že až se vyblbneš, vrátíš se ke mně. Počkám na tebe,“ prohlásila. On na ní zíral jak z jara a pak se rozesmál.

„Počkáš na mě? Až se vyblbnu? Gabby, proboha co to říkáš? Mě není šestnáct abych se potřeboval vyřádit,“ smál se. Ona se ale nesmála, naprosto klidně na něj civěla a čekala a ž s tím přestane. Jack taky zvažněl. „Ty to myslíš vážně?“ zašeptal a tvářil se šokovaně. Gabriella zavrtěla hlavou.

„Já jsem tvoje Bonnie, ne ona!!“ sykla na něj.

„Aha, takže o tohle tu jde. Ty nežárlíš na to, že by mě mohla mít, ale na to, že ohrožuje tvou pozici? Ale no tak, zlato. To se nestane. Ona se nikdy nedozví co jsem zač a nedovolím to,“ vysvětlil. Gabriella na něj mlčky zírala. „Moje Bonnie jsi jenom ty,“ dodal.

„Opravdu? I když už spolu nemůžeme blbnout? A ani nebudeme?“ zeptala se a on přikývl. „Slibuješ, Jacku?“ ujišťovala se.

„Samozřejmě. Pokud to na mě neřekneš, protože to by Bonnie přece Clydovi nikdy neudělala,“ pokračoval. Znělo to trochu jako citové vydírání a možná i trochu bylo. Ale oba se navzájem vydírali pěkně.

„Teď mě citově vydíráš,“ procedila a on se zakřenil.

„Já tě nevydírám, to ty mi vyhrožuješ. Co mám s tebou dělat, Gabby?“ povzdychl si. Gabriella se na něj svůdně podívala a stoupla si na špičky.

„Však ty bys na něco přišel, Jacku,“ zašeptala a zlehka ochutnala jeho rty. Jack jí od sebe opatrně odstrčil.

„Nekomplikuj to, Gabby. Už jsi mi řekla ne a já řekl ano někomu jinýmu. Přece se nebudeme takhle pitomě ničit navzájem, že ne? Víš, že jsem věrnější a na tyhle intriky nejsem,“ připomněl.

„Jacku, prosím. Vždyť jí sotva znáš. A mě jsi říkal, že miluješ,“ pokračovala.

„Právě proto, Gabby. My dva nejsme nejlepší kombinace, i když se máme rádi. Zešílela bys se mnou a s tím co dělám. Už z toho šíším sám. Dneska to bylo peklo. A i když je úleva být s někým, kdo o mě ví všechno, je to úleva jenom pro mě, pro tebe je to břímě. Nebudeš se mnou šťastná. Možná pro pár měsíců jo a budeš předstírat tak intenzivně, že ti to nevádí až tomu i uvěříš, ale je to dočasný,“ šeptal jí do ucha. Gabriella se rozplakala.

„Slib mi, že mě nikdy nenahradí,“ zašeptala.

„Nikdy, lásko. Kdyby se dozvěděla co jsem všechno udělal, zastřelila by mě. Nebo strčila pod zámek jako zlatýho kanárka,“ objasnil a ona přikývla.

„Ale i tak s ní chceš být,“ zmínila a on přikývl.

„Abych si jí pojistil, Gabby. Nepočítám s tím, že s ní budu žít šťastně až do smrti,“ křenil se.

„Na tom obrazu jsi to ale tak udělal. Nahradila mě. Proč jsi mi to udělal? Proč jsi něco takovýho namaloval? Chtěl jsi mě potrestat za to, co jsem ti řekla?“ vyžvídala. Jack zavrtěl hlavou.

„Když ti to řeknu, tak to pak postrádá smysl. Gabby, miluju tě, ok? Jenom tebe. Ale my dva spolu už nebudeme. I když bych moc chtěl, tak to nejde. Mělas pravdu, jsem pro tebe špatnej a já tebe a Jaka musím chránit. A jinak než zvenčí to nepůjde, Rozumíš mi?“ zeptal se a ona přikývla.

„Jsi tak morálně nemorální a nemorálně morální. Tak zvrácen...“ začala, ale přerušil jí polibkem. Byl to jen letmý polibek, ale s kapkou vášně.

„Sbohem, Gabby,“ řekl, otočil se a odešel pryč. Mířil si to k autu a rovnou na firmu, kde měl ten zatracený obraz, který musel odvézt co nejdřív do sejfu. A vzhledem k tomu, že jim dnešní rande s Amber nevyšlo, pak to mohl udělat hned. A tohle je zrovna věc, se kterou se nevyplatí moc dlouho otálet.

Hned jak Jack dorazil do svého ateliéru ve firmě, rozsvítil a spatřil spícího Maxe u něj v křesle se štětcem v ruce. Pousmál se, když si všiml, o co se snažil. Taky mu Max hlídal obraz *Salvatora Mundiho*.

„Kámo, vstávej,“ zašeptal a lehce do něj dloubnul palcem. Max vytřeštil oči.

„Mistře? Myslel jsem, že přijedete až ráno. Omlouvám se, já jsem vám nechtěl sedět na vašem křesle... já...“ zarazil se a Jack se pousmál.

„To je dobrý. Nevadí mi, že tu sedíš. Navíc dneska bych ti dovolil spát i v mojí posteli, kdyby to bylo tvoje přání. Za to, cos dokázal. Jsem na tebe hrozně pyšnej, Maxi,“ řekl a objal ho. Max byl jako paralyzovaný.

„Mistře, vy mě objímáte?“ divil se a pevně ho objal taky. „Tohle je nejkrásnější den mého života,“ prohlásil a Jack se zasmál.

„Někdy trochu pochybuju o tvou sexuální orientaci, Maxi,“ zmínil a pustil ho ze svého sevření.

„Víte moc dobře, že jsem na ženy. Ale vy jste člověk, kterého nejvíc na světě obdivuju. Jste můj vzor a já bych strašně chtěl být jako vy,“ řekl a Jack mu jen rukou na znamení, že ho má rád rozčuchal vlasy.

„Nechtěl být jako já, Maxi. Já nejsem ani trochu dobrým vzorem. Ani pro tebe a ani pro svého syna,“ odpověděl, zvedl se a zkontroloval obraz, než s ním vyrazil. Max s ním ale stále udržoval konverzaci.

„To bych se hádal. Jste nejlepší,“ zalichotil mu a Jack už na to nijak nereagoval.

„Bože, nemůžu uvěřit tomu, že to vyšlo. Co by sis přál? Za tuhle neobyčejně náročnou a úspěšnou misi, kterou jsi tak bravurně zvládl?“ zeptal se a Max si utíral z očí slzy. Ještě nikdy s ním takhle hezky Jack nemluvil.

„Co bych si přál?“ zeptal se a Jack přikývl.

„Cokoli, když se mnou nebudeš chtít mít sex,“ rýpnul si a Max se zakřenil.

„Tak moc vás rád teda nemám, Mistře,“ procedil a Jack se srdečně zasmál.

„To se mi ulevilo. Tak copak by sis přál?“ zvažněl a díval se na něj, zatímco klečel na zemi u obrazu.

„Chtěl bych se s vámi podílet na přemalovávání. Chtěl bych, aby v Národním muzeu visel náš obraz. Aspoň pár tahů štětcem bych mohl...“ řekl a Jack ho přerušil.

„Určitě. A jednou přemaluješ mistrovský dílo úplně sám. Ale nesmíš mít velký oči, Maxi. Napodobování děl není jen tak,“ objasnil a vstal ze země. Potom popadl obraz a mířil si to ke dveřím.

„Děkuju ti, Maxi. Na rukách tě budu nosit. Jsi jeden z nejcennějších lidí, který mám. Svěřil bych ti i vlastní život,“ dodal a odešel. Maxe to dojalo. Mistr ho tedy dneska opravdu nešetřil těmi chválami.

Amber akorát dorazila na místo, kam byla povolána. Vystoupila z auta, podlezla policejní pásku s nápisem **místo činu** a podívala se na mrtvolu v hlině, kvůli které jí někdo naléhavě potřeboval. U těla už byla sehnutá i Luna, Chris a další pracovníci FBI. Všichni dělali svou práci. Odebírali vzorky, připravovali tělo k převozu do institutu a zkoumali terén.

„Ahoj, tak co tu máme?“ zeptala se Amber.

„Mrtvý muž s prostřelenou lebkou. Díra po kulce vypadá na to, že to udělala ráže devět milimetrů,“ odpověděla Luna.

„To nevíme ale všechno jistě, to potvrdí až balistika. Jinak je to Charles Viga, našel jsem u něj doklad totožnosti. Svobodný 32 let a měl fakt luxusní hodinky,“ zmínil Chris. Amber se podívala a prohlédla si tělo.

„Hm, dobře mířená rána do frontální části vypovídá o tom, že to byl s největší pravděpodobností trest smrti. Zřejmě patřil do nějakého gangu,“ řekla Amber. Luna přikývla.

„Podle všeho se moc nebránil. A taky podle rozsahu poranění to byla střela z blízka. Jak jsi řekla, Amber. Trest smrti. Ale měl to za sebou rychle. Moc netrpěl,“ dodala Luna. „Z mozkové tkáně toho moc nezbylo. Takže s jistotou můžu říct, že nebyl zabítý tady,“ řekla ještě a Amber přikývla.

„Hm, takže tohle není naše místo činu. V tom to bude těžší. Otázka zní, jestli to je podstatný zjistit, kde byl zabítý. Ale hádám, že jo. Když najdeme místo, najdeme i vraha,“ zmínila Amber.

„Amber, nevím jestli ti to došlo, ale tenhle chlap to je ten, co volal na stanici kvůli krádeži obrazu *Primavery* od Botticelliho,“ zmínil Chris a spustil záznamník:

„Dobrý den, chtěl bych nahlásit krádež slavného uměleckého díla. Jsem znalec přes umění a mám podezření, že slavný originální obraz *Primavera* od Sandra Botticelliho visící momentálně na svém místě, byl zaměněn za falzifikát. Viděl jsem ho před několika týdny a porovnával jsem ho s fotografiemi na internetu a zdál se mi nějaký jiný. Mohli byste to prosím prošetřit?“ ozval se hlas Charlese Vigy.

„Na jakém základě, pane?“ pokračoval policista.

„Myslím, že se mi ten originál dostal do rukou. Chtěl jsem si koupit kopii jiného slavného obrazu, a tak jsem sehnal chlapa, který ho má. K nerozeznání od originálu samozřejmě. Potrpím si na kvalitu. No a když mi ho ukazoval, všiml jsem si i obrazu Sandra Botticelliho.

Nejdříve jsem si říkal, že je to určitě taky kopie, ale když jsem ho viděl zblízka, zdál se mi tak nějak lepší, než ten co jsem viděl nedávno v muzeu, a tak jen konám svou občanskou povinnost. Pro případ, že by se ho snažil prodat, mohli byste nějak zařídit, aby se mu to nepodařilo?“ řekl.

„Dobře pokusíme se a kdo je ten muž, který vám obraz prodával?“ zeptal se.

„To nevím, neřekl mi ani jméno. Bylo to všechno hrozně podezřelé. Ale myslím, že si vzpomenu jak ho oslovila jeho asistentka. Vydržte... Elliot, myslím, že se jmenoval Elliot

Ortega. Ale nejsem si jistý. Můžu vám ho popsat. Takový snědý, tmavé vlasy, velké plné rty, hnědé oči. Vysoký tak 186 centimetrů, váha kolem 80 kilo a měl černé SUV značky Chevrolet.“

„Typ vozidla?“ vyptával se policista.

„To nevím, nejspíš Tahoe,“ odpověděl ten muž.

„Hm, SPZ náhodou neznáte?“ pokračoval policista.

„Myslím, že si pamatuju prvních pár znaků. Začínalo to na AVA a dál už nevím. Je to Washingtonská SPZ,“ objasnil.

„Díky a vy jste?“ zeptal se.

„Charles Viga. Vé Í Gé Á,“ dodal.

„Hm, takže ten Elliot Ortega ho nejspíš sejmul,“ procedila Amber a všichni přikývli. Pak bylo chvíli ticho. „A hádám, že v tom náš nebožtík ale jel taky,“ dodala. Luna se na ní překvapeně podívala.

„Nebo jeho lidi,“ zmínila.

„Myslíš, že se mu nepodařilo ten obraz dostat, nebo ho ten Ortega nějak přelstil, sebral mu obraz, a tak se mu chtěl pomstít tím, že ho nahlásil?“ zeptal se Chris a Amber přikývla.

„Přesně tak, proto ta kulka mezi oči,“ dodala. Luna se na ní podívala a zamyslela se.

„Ale kdyby to tak bylo, museli by ho dostat a on byl smířený se smrtí. Nijak ho nemučili,“ komentovala Luna.

„Ten hlas se mi zdál nějaký povědomý. Měl hezký hlas, co?“ zmínila Amber po chvílce ticha a všichni se na ní podívali jako na idiota. „Co je, jen říkám, že měl pěkný hlas toť vše,“ zakuňkala a Chris nahrávku pustil znovu.

„Dobrý den, chtěl bych nahlásit krádež slavného uměleckého díla. Jsem znalec přes umění a mám podezření, že...“ Chris stopnul nahrávku.

„Znalec přes umění s povědomým hlasem?“ zašeptala si pro sebe Amber. „Hned jsem zpátky, lidi,“ usmála se a odkráčela někam stranou. Chris s Lunou si vyměnili pohledy.

„Ach jo, doufám, že jsi neměla pravdu, Luno. Říkala jsi, že ten fešák v tom jede, a proto mi nic neříká a ty, Chrisi, jsi mi zase říkal, že ti přijde podezřelý, ale že já si to nepřiznám, protože se mi líbí,“ zašeptala si Amber pro sebe a vytáčela Jackovo číslu.

„Ano, Amber?“ ozval se Jack.

„Ahoj, Eathane. Tak co? Jak to šlo? Už jsi doma?“ vyzvíдалa.

„Jo, bylo to fajn. Šlo to dobře a ano, už jsem doma. Moc mě mrzí, že jsem tě nemohl vzít s sebou. Ale snad si to vynahradíme jindy,“ řekl a usmál se. Amber se zamračila.

„Jsi opravdu výjimečný znalec umění, Eathane,“ zašeptala. Jack se jenom pousmál.

„Děkuju,“ řekl.

„Řekni, že jsi znalec přes umění,“ naléhala. Jackovi to přišlo zvláštní a trochu se bál důvodu proč to po něm vyžaduje.

„Vzrušuje tě to nějak, nebo?“ zasmál se. Amber se taky zasmála, ale byl to předstíraný smích, protože byla momentálně ve zvláštním mentálním rozpoložení. Její pár hodin přítel je možná zločinec.

„Jo, přesně. Tak co, povíš mi to? Prosím,“ škemrala.

„Dobře tak jo. Jsem znalec přes umění,“ řekl a zakřenil se. Ona se zarazila a snažila se si v hlavě přehrát i ten druhý hlas, který slyšela před chvilkou ze záznamu.

„Eathane, máš fakt nádhernej hlas, víš o tom?“ pokračovala a Jackovi už nejspíš došlo o co jde. To on volal na policii za Chucka. A Amber ho testuje. Nicméně, pořád se z toho dá nějak šikovně vykroutit, ne?

„Amber, co se děje?“ zeptal se.

„Našli jsme tělo muže s prostřelenou hlavou. Charles Viga, není ti jeho jméno náhodou povědomý?“ zeptala se a Jack zavrtěl hlavou.

„Ne, mělo by?“ otázal se. Amber jen vydechla do telefonu až mu to ve sluchátku trochu zachrochtalo. „Amber?“ oslovil ji.

„Eathane?“ opáčila a on se zasmál.

„Nechám tě pracovat, máš toho hodně. Promluvíme si jindy, ano?“ navrhnul, ale zavrtěla hlavou.

„Počkej!“ řekla. „Mohl bys prosím zítra přijít na stanici a odpovědět na pár otázek?“ zeptala se a Jack potlačoval chuť se vztekat. Nicméně přikývl a snažil se zachovat si chladnou hlavu.

„Jasně, že jo,“ řekl mile. „A je to nutný, Amber? Chci říct, o co jde? Toho chlapa vůbec neznám,“ zmínil. Amber si dávala na čas s odpovědí. Možná chtěla Jacka nějak podvědomě mučit či co.

„O to nejde, Eathane. Tak přijdeš?“ ujišťovala se.

„Přijdu, ale ráno to nestíhám. Můžu se stavit odpoledne?“ zeptal se.

„Hm, dobře. Stav se tedy odpoledne. Hezky se vyspi, Mistře,“ řekla sarkastickým tónem a vytípla mu to.

„Do hajzlu!“ zaječel a kopnul do židle. Jack se sice při té nahrávce snažil mluvit hlouběji než obvykle, ale i tak to nejspíš nebylo dostatečné. Je jen otázka času, kdy policie přijde na to, že to byl on, kdo telefonoval na policii. A pak bude hlavním podezřelým. I když oprávněně. Charlese Vigu sice nezastřelil přímo on, ale může za to, že je mrtvý. A pak se taky bude řešit proč.

Jack si sedl na židli a přemýšlel, co řekne policii. Jak se přizná, že to byl on, kdo volal jeho jménem a proč. Nicméně ho nic kloudného nenapadalo. Taky schoval vražednou zbraň pečlivě do sejfu k obrazům a nechal si jen ty, které jsou úplně jiné.

Amber si hned, jak dorazila domů sedla na gauč a pouštěla si střídavě tu nahrávku, kterou si vzala od Chrise a tu, kterou měla v telefonu od chvíle, co telefonovala s Jackem.

„Řekni, že jsi znalec přes umění, Eathane.“

„Vzrušuje tě to nějak, nebo?“

„Jo, přesně. Tak co, povíš mi to? Prosím.“

„Dobře tak jo. Jsem znalec přes umění... Dobrý den, chtěl bych nahlásit krádež slavného uměleckého díla. Jsem znalec přes umění a mám podezření, že... Jsem znalec přes umění a mám podezření... Dobře tak jo. Jsem znalec přes umění.“ Amber stopla nahrávky, které neustále pouštěla jednu přes druhou.

„Bože, Eathane. Tohle je moc podezřelý, než aby to byla pravda. Našel sis mě kvůli tomu, kdo jsem? Ne, takový přece nejsi, že ne? Jsi citlivý a hodný. Přece bych se tolik nesešla. Poznám dobrýho člověka! Vždycky!!“ vztekala se a nalila si skleničku vína. Potom zase pokračovala v těch nahrávkách.

„Jsem znalec přes umění... Jsem znalec přes umění... Jsem znalec přes umění... Jsem znalec přes umění... Jsem znalec přes umění.“

„Ne!!“ zaječela a zahodila telefon pryč. Potom se zamyslela a zase vyskočila a natáhla se pro ten telefon. Prohlídla si ho, jestli ho moc neponičila a vytočila nějaké číslo.

„Nick, prosím?“ ozval se ten někdo rozespale.

„Ahoj, Nicku. Tady Amber. Omlouvám se, že volám takhle pozdě, ale je to důležitý. Nemáš náhodou ještě to udělátko na porovnávání hlasů?“ zeptala se a on přikývl.

„Myslím, že někde jo. Pročpak?“ usmál se.

„Potřebuju porovnat dvě krátký nahrávky. Jde o potenciálního vraha. Mohl by ses na to podívat prosím? A co nejdřív?“ zeptala se a on přikývl.

„Dobře, do rána ti dám vědět, jestli se nahrávky shodují. Pošli mi to do mailu. Dobrou noc, Amber,“ řekl a vytípl to.

„Prosím hlavně nebuď kriminálník. Prosím, Eathane, nebuď kriminálník. Hlavně ne vrah!“ šeptala, kopla do sebe skleničku vína a odkráčela do koupelny.

Ráno se Jack probudil s bolestí hlavy a úplně vystresovaný. Nicméně se rozhodl brát to s nadhledem a pomalu se smiřoval s tím, že bude muset použít silnější metody, jak inspektorku Ruanovou zpacifikovat.

Vyčistil si zuby, dal si vlažnou sprchu a hodil na sebe zpátky pyžamo. Kromě té nepříjemné situace s Amber měl dnes na práci jen opravit ten pitomý obraz s umazaným rohem, který mu Elliot poškodil svou nezodpovědností. A protože vždycky myslel dopředu, tak přes ten obraz přehodil nějakou látku a zavřel ateliér.

V tom akorát někdo zvonil na dveře. „Do hajzlu!“ zašeptal a běžel otevřít. Upřímně doufal, že to nebude... „Amber?“ polekal se, když jí viděl stát mezi dveřmi s dvěma čerstvými džusy v ruce.

„Ahoj, Eathane. Můžu dál? Měla jsem chvilku a tak mě napadlo, jestli bys si se mnou nechtěl dát snídani a taky... víš, koupila jsem si nový prádlo a chtěla jsem odborný názor,“ prohlásila a trochu se před ním poodhalila. Měla na sobě jen nějaký dlouhý kus látky co vypadal jako župan. Ale byla to nějaká zavínovací tunika. A když jí rozvinula, měla pod tím jen červené spodní prádlo.

Jack na ní zíral s otevřenou pusou. Faktem je, že se mu absolutně nehodilo ztrácet čas sexem a už vůbec ne u něj doma, kde má spoustu věcí, za které by ho mohla zatknout a na doživotí zavřít, kdyby si jich všimla. Ale byl empatický a strašně nerad milým lidem způsoboval nepříjemné pocity, a tak se na ní jen usmál a pozval ji dál.

Když se přece bude chovat normálně, nezíská tak nikdo podezření a nebude mu šmejdit po baráku, ne? A hlavně, je to dobrá zpráva, jestli za ním přišla kvůli tomu, musí to znamenat, že mu přece věří.

„To prádlo je vážně sexy a cením si toho, že chceš názor zrovna po mě, ale víš teď zrovna nemám moc času na jeho ocenění. Nechtěla bys mi ho ukázat večer? Stavil bych se u tebe,“ navrhnul.

„Ale tam bydlí Gabriella a mohla by tě tam vidět. A přece jí nebudeme zbytečně dráždit. Nebo riskovat, že nás uvidí tvůj kluk,“ připomněla. Jack na ní jen mlčky koukal.

„No nic, tak promiň. Omlouvám se, už teda půjdu. Ten džus si vezmi, je zdravý. A my se uvidíme později na stanici?“ řekla a zabalila se zpátky do toho lantuchu. Jack jí chytl za ruku a přitáhl si ji k sobě až mu narazila na jeho pevné břicho. Byl jen v pyžamu a měl na sobě jenom spodek.

„Nesmysl, nemám moc rád promarněný chvilky. Když už jsi teda tady,“ zašeptal a začal jí líbat a hladit po křivkách. „A jo, to prádlo je boží. Koupila sis ho kvůli mně?“ vyvídal.

„Ne, kvůli sobě. Ale chtěla jsem se pochlubit jenom tobě,“ uvedla to na pravou míru a on se pousmál.

„Beztak ti ho sundám,“ dodal zavřel za nimi dveře, vysadil jí na skříňku u dveří a vecpal se mezi její stehna...

Chris s Lunou zatím pracovali na tom případě s Charlesem Vigou. Clark Simson byl teď zase na chvíli mimo hru. Skončili ve slepé uličce, a tak se nedalo nic dělat, a museli proces pozastavit. Ne tedy úplně, stále se dělal rozbor pravosti toho obrazu který mohli díky povolení odvézt z galerie.

„Našla jsem mužský vlas na jeho tričku,“ zmínila Luna a zajistila vzorek.

„I s kořínkem?“ zeptal se Chris a ona přikývla. „Hm, zajímavý. Možná je to až moc okatý, nemyslíš? Řekni mi, jaká je šance? Nesnaží se to někdo na toho Ortegu jen hodit?“ prohlásil a Luna pokrčila rameny.

„Zatím je brzy na takový hypotézy, Chrisi. Ale máš pravdu, já hledám důkazy. Od skládání puzzlí jste tady s Amber vy,“ dodala, položila mu vlas v sáčku na stůl a odešla zase zpátky na pitevnu.

„Gary? Vezmi to do laborky, díky,“ řekl, když ho viděl jít kolem, usmál se na něj a podával mu sáček s vlasem. „Jasně,“ zakuňkal a odkráčel do laboratoře. Amber pracovala se samými šprty. Během chvilky Chris zvedl telefon a zavolal Luně na pitevnu.

„Copak? Mám práci,“ informovala ho.

„Nezdála se ti Amber včera i dneska trochu divná?“ zeptal se a nasadil svůj podezřívavý tón.

„On je den kdy není divná?“ zasmála se Luna, ale Chris se nezasmál. Ne tentokrát.

„Ne vážně, Luno. Něco se s ní děje. Podle mě je zabouchlá do toho týpka z muzea. A mě se na něm něco nezdá,“ komentoval.

„No jistě, tobě se vždycky nezdá něco na chlapce, který se líbí tvój kolegyni,“ rýpla si.

„Náhodou to s tím nemá nic společného. Amber už je minulost,“ objasnil.

„Vážně? Ať tak či tak, Amber ví co dělá. Je silná a rozumná. A kdyby se jí na něm něco nezdálo, rozhodně by od něj dala ruce pryč, tím jsem si jistá! A pracuj, hledáme Ortegu,“ dodala a zavěsila.

„...Bože Eathane, jsi tak sladkej,“ šeptala mu do rtů Amber a něžně ho do nich kousala. Muchlovali se spolu už u něj v ložnici. Jack byl pod ní jako kuře pod slípkou, jako by mu ani nedala na vybranou a nechal se od ní rozmazlovat.

„To ty jsi sladká, Amber,“ řekl a polibky jí vroucně opětoval. Líbal jí něžně po krku a řadrech. Amber se svíjela blahem v jeho náruči a tiše vzdychala. Potom chňapla po jeho rukách a políbila ho na ně. Jack se jí díval překvapeně do očí.

„Tyhle ruce... jsou tak vzácný,“ šeptala a pusinkovala je. Jack mlčel a jen jí vzrušeně pozoroval. Zdálo se, že se mu líbilo, jak ho Amber uznává za to, co dělá. Ještě nikdy takový přístup nezažil.

Ano, Gabriella vždycky obdivovala jeho talent, ale spíš jí vzrušoval jako zločinec. A Max ho sice obdivoval jako malíře, ale to byl muž. Nic, co by mohl vnímat tak, jako teď s Amber. Ale ona si ho vážila jako malíře, jakým primárně i byl.

„Namaluješ mě někdy?“ zeptala se a on se pousmál. Zřejmě sbírala odvahu se ho zeptat.

„Jasně, proč ne?“ odpověděl a znovu na ní zaútočil svými rty. „Moc rád maluju krásný věci,“ dodal a ona se pousmála.

„Strašně mě vzrušuješ, Eathane,“ zmínila a znovu se ho zmocnila. Byla nenasytná a Jack nechával Amber mít co chtěla – jeho. Líbilo se mu to. V tuto chvíli jí byl naprosto oddaný. A taky se tak na ní tak díval. Tím pohledem jako by říkal, že si může vzít všechno.

Normálně byl Jack spíš ten dominantní. Měl rád určité věci pod kontrolou, ale se ženami byl jiný. Krotký, ale ne zas tak moc. Byl vášnivý a uměl si vzít co chtěl, když na to přišlo, ale vždy myslel v první řadě na svou partnerku, a to na něm nejen Gabriella milovala. Ale k její smůle se ho Amber rozhodně nehodlala vzdát!

Potom, co se dostatečně pomazlili, Amber vyskočila z postele a mířila si to do koupelny. Jack si jí jen prohlížel, jak od něj odchází. Díval se jí zasněně na tělo, protože odešla nahá. A když zmizela ve dveřích, popadl telefon a četl zprávy.

Když všechno přečetl, vrátil mobil zpátky na stůl a natáhnul se zpátky uvolněně do peřin. Nicméně se mu zdálo, že je Amber pryč nějak dlouho, a tak se rozhodl, že to prozkoumá.

„Amber, kde jsi?“ volal na ní z ložnice, a když si uvědomil, že by mohla zkoumat jeho ateliér, vyskočil z postele jako čert z krabičky a běžel za ní. A ano, ona skutečně obdivovala jeho ateliér a obrazy.

„To je nádhera, ty jsi vážně talent,“ zmínila, když se objevil ve dveřích. „Promiň, nevádí, že jsem tady? Šla jsem zpátky a uviděla to tu a nemohla jsem si pomoci. Nezlob se,“ řekla a on se na ní usmál.

„Nezlobím se, ale možná bych ti raději dal soukromou prohlídku jindy. Mám tu dost nepořádek,“ prohlásil, doufajíc, že jí od toho odradí, ale ona zavrtěla hlavou.

„To mi vůbec nevádí. Tvůrčí nepořádek je pro mě fascinující,“ křenila se. Jack se podíval letmo na obraz George Marhela a Amber se podívala, kam tak nervózně zírá a ztuhla.

„To je... to je obraz našeho vraha,“ procedila šokovaně.

„Oběti,“ opravil jí pohotově, ale na to nereagovala. Jen šla k němu blíž.

„Proč tady máš sakra zrovna tenhle obraz?“ zeptala se a podívala se mu do očí. Byla to její silná stránka, dokázala poznat lháře stejně dobře jako detektor lži, ale to ještě neznala jeho. Jack byl zkušený lhář a improvizátor, a tak se snažil být „upřímný“.

„Líbil se mi, a tak jsem si ho namaloval. Čistě pro sebe, nehodlal jsem ho nikomu ukrást, Amber. Jak si můžeš všimnout, je trochu nedokonalý. To ten v galerii...“ začal, ale přerušila ho.

„Pane bože, já jsem úplná kráva!“ prohlásila a otočila se zase na něj. Střídavě civěla na obraz a střídavě jemu do očí. „Jak jsem mohla být tak naivní. Najednou to všechno dává smysl, ty jsi zloděj umění,“ vypálila ze sebe a on na ní mlčky zíral a rozpačitě se zasmál, ale tohle na něm už poznala. „Tohle je originál, Eathane!“ zmínila jako by ho potřebovala o tom přesvědčit.

„Prosím tě, Amber. Jak jsi na takovou pitomost přišla? To, že si maluju slavný díla nic neznamená. Dělán to pro sebe. Proč bych kradl originál? Nic bych z toho neměl. Prodávát takový kusy by bylo naprosto zbytečný. Protože bych šel do vězení hned kdyby se na to přišlo. A na to by se přišlo, to mi věř,“ vysmál se jí, ale Amber mu najednou nevěřila ani slovo. Ne, když se k tomu obrazu přiblížila a detailně ho analyzovala.

Jack byl trochu nervózní, ale doufal, že jí to nějak vysvětlí. Že se mu povedlo jí trochu oblbnout alespoň dost na to, aby ho nenapraskala hned. A když si všimla podivné nedokonalosti v rohu obrazu, podívala se na něj jako by z něj měla strach.

„Ty v tom jedeš, že jo? Znal jsi toho mrtvého? Nebo toho, co ho zabil? Ty jsi byl majitelem toho obrazu, nebo kurva co to má znamenat?“ vztekala se.

„V ničem nejedu, Amber. Uklidni se,“ odpověděl klidně a přiblížil se k ní, ale odstrčila ho od sebe.

„Nesahej na mě! A nepřibližuj se!“ křičela. On jí poslechl, protože nechtěl, aby si myslela, že je ten typ, co by jí nějak znásilňoval.

„Amber, já nikoho nezabil. S tím tvým případem nemám nic společného. Jen ten obraz, kterej jsem si překreslil pro sebe. Všechno je to debilní nedorozumění. Věř mi, prosím,“ řekl a usmál se na ní, ale obešla ho, popadla svoje věci a chtěla odejít, ale zastavil jí.

„Tak jo, řeknu ti pravdu, ale slib mi, že mě vyslechneš,“ řekl a podíval se jí do očí, které těkaly ze strany na stranu. Bylo to znamení nedůvěry.

„Pravdu mi říct můžeš, ale já ti nic slibovat nebudu. Proboha, nemůžu uvěřit tomu, že jsem se zakoukala do dalšího zloděje!“ vztekala se a vrtěla nad sebou hlavou.

„Nejsem zloděj,“ hájil se, ale ona se tomu vysmála.

„Jsi kurevsky sofistikovanej zloděj. Mistr všech zlodějů umění. A ne, to není kompliment,“ objasnila zírājíc mu našťvaně do očí. On na to raději nic neřikal.

„Posad' se, Amber,“ poprosil jí a směřoval jí na židli.

„Ne!“ křikla na něj a vytáhla na něj svou služební zbraň. Jack se rozpačitě zasmál a dal ruce nahoru.

„Chceš mě zastřelit, Amber? Vážně? Nech si to vysvětlit,“ naléhal.

„Dřepni si a začni. A radím ti dobře, abys mluvil pravdu, nebo tě střelím do tý tvojí sexy hlavy a řeknu, že jsi mě napadl!“ vyhrožovala mu. Jack si sedl na gauč jak požadovala a Amber stále míříc zbraní na jeho hlavu si sedla naproti němu.

„Je to originál,“ přiznal a Amber se nadechla, že něco řekne, ale nenechal jí. „A ne, nechtěl jsem ho ukrást. Přiznávám, že to vypadá blbě, ale... jsem restaurátor. Všiml jsem si, že mu někdo umazal roh a nechtěl jsem, aby z toho byl problém. Hlavně by to schytl Noah, a tak jsme se rozhodli dílo překreslit a nahradit. Dočasně, Amber. Nikomu jsme nic neřekli a upravili jsme záznamy. Ten originál záznamu mám u sebe, můžu ti ho ukázat,“ Amber mu skočila do řeči.

„Tak když to tak bylo, proč jsi mi neřekl pravdu?“ zeptala se.

„Protože jsem se bál. Neznal jsem tě a všiml jsem si, že děláš ukvapený závěry,“ hájil se.

„Hm a kdy jsi plánoval teda ten originál vrátit?“ vyzvíдалa.

„Později. Ale připletla se do toho FBI a vražda a já se bál, že když s tím budu čachrovat, dostanu se do maléru. A zbytečně. Nic jsem neudělal. Amber, musíš mi věřit. Tohle všechno je jen fakt debilní nedorozumění,“ zopakoval a usmál se. Amber se ale neusmívala, jen na něj mlčky zírala a přemýšlela, jestli mu může věřit, nebo ne. Pak sklonila svou zbraň.

„Jak se to stalo, že ten obraz přišel o roh?“ vyzvíдалa. Jack se zhluboka nadechl.

„Ten chlap přišel do galerie. Já jsem tam zrovna nebyl. Noah si toho nevšiml. Viděl jsem ho až potom když odcházel. Toho rohu jsem si všiml jako první, protože ten obraz byl první věc, na kterou jsem se po příchodu šel podívat,“ vysvětloval.

„Proč? Abys ho mohl překreslit a ukrást?“ zeptala se, ale zavrtěl hlavou.

„Ne, protože jsem ho měl připravit na večer, měla být autogramiáda a oslava. A tak jsem ho sundal a pokusil jsem se zakrýt stopy tím, že jsem ho opravil, ale bylo to ve spěchu. Naštěstí to stačilo na tu akci, ale později by to už neprošlo, a tak jsem si ho na to vzal domů. Mezitím jsem nakreslil kopii, aby to v galerii nikdo nepoznal. Vyměnil jsem ho při běžný údržbě,“ vysvětlil a Amber přikývla.

„Hm, a jak si můžu být jistá, že takový čachry neděláš i s ostatními obrazy?“ zeptala se a on se pousmál.

„To nemůžeš. Ale zase se zamysli nad tím, jestli by toho byl někdo vážně schopnej. Vždyť víš kolik mám práce, myslíš, že bych stíhal překreslovat obrazy? Proboha, Amber, máš vůbec představu jak dlouho to trvá něco takového namalovat? A ještě tak, aby to bylo k nerozeznání? Musel bych mít dokonale zajištěnou předlohu,“ pokračoval.

„Asi jsem tě vážně přecenila,“ řekla sarkasticky a oddychla si. Jack se pousmál a přikývl.

„To nejspíš ano,“ odpověděl klidně. Pak bylo chvíli ticho a Amber to utnula tím, že k němu zvedla oči.

„Je ti jasný, že ten originál musím vzít s sebou na stanici a že se to všichni dozví? A taky že tě budeme muset vyslechnout?“ zeptala se a on přikývl.

„A je tobě jasný, že až s tím vyrukuješ, suspendujou tě za střet zájmů?“ zmínil a ona ztuhla. Tenhle fakt jí nejspíš unikl.

„Proboha na to jsem nepomyslela,“ zašeptala sklesle.

„Takže když nic neřekneš, vyřešíme to spolu nějak nenápadně. Pomůžu ti,“ navrhnul a usmál se.

„To víš že jo! Na to zapomeň. Za něco takového by mi mohli klidně sebrat odznak a... do hajzlu, Eathane! Bych tě nejradši střelila,“ sykla a on se zase usmál.

„Jsi sexy když se vztekáš,“ prohlásil zírājíc na její spoře oděné tělo a dlouhé nohy. Amber mu věnovala bodavý pohled.

„Nech si to! Ten obraz vrátíš zpátky a je mi jedno jak to uděláš, ale dohlídnu na to. A pak si každý půjdeme po svých. Už tě nechci ani vidět,“ řekla a postavila se naproti němu. Jack přikývl.

„Jestli to neuděláš, najdu si tě a věř tomu, že tě dostanu za mříže. Jo a počítej s tím, že tě budu mít na mušce. Jedinej přešlap a končíš. A nařídím hloubkovou kontrolu falzifikátů v galeriích a ve všech muzeích, kde jsi kdy pracoval a to i tam, kde jsi nepracoval,“ usmála se na něj a Jack se taky jen pousmál. Nicméně v hlavě jenom nadával.

„Amber, i kdybys našla falzifikáty v muzeích, nemůžeš mě přece usvědčit z toho, že jsem to udělal já, když u mě nenajdeš originály, nebo nenajdeš důkazy,“ zmínil. Ona se polekala, když to řekl až sebou trhla.

„Aha, takže takhle to je? Opravdu, Eathane?“ procedila a on se pousmál.

„Věř si čemu chceš, máš svojí hlavu,“ dodal suše.

„No, pak bys byl hlavní podezřelý a všichni by se dozvěděli o tom, co jsi provedl s tímhle a pátralo by se po důkazech. A vždycky se najdou. Vážně vždycky,“ objasnila.

„Hm, hezký, že bys mě bez důkazů spojila se všemi nelegálními věcmi kolem. To je důkaz, že děláš unáhlená rozhodnutí a že máš problémy s důvěrou. Já to chápu, když tvoji ex byli všichni zločinci, ale to neznamená, že jsou zločinci všichni,“ zmínil.

„Už radši nic neříkej. Douprav ten podělanej obraz a vrať ho kam patří. A za dvě hodiny buď na stanici. Vysvětlíš nám, kdo je Charles Viga a Eliot Ortega. Zatím sbohem, pane Riversi,“ řekla, popadla svoje věci a odešla.

„Do háje!“ zašeptal si pro sebe hned, jak za sebou zabouchla dveře.

Jack chodil po ateliéru kolečka s telefonem u ucha a poslouchal záznamník pořád dokola. „*Zdravím, tady Amber, zrovna mám vypnutý telefon, ale klidně nahrajte hlasovou zprávu a já se vám pak ozvu. Pííííp...*“

„Amber. To jsem zase já. Nechci, aby to bylo takhle. Vždyť nám spolu bylo tak krásně. Amber, prosím. Dej mi ještě šanci to probrat v soukromí, než to budeme řešit i s tím tvým kolegou, který mě zjevně nemá rád už jen proto, že je do tebe tajně zamilovaný. Pak už nebude cesty zpět a přitom o nic nejde. Nic jsem neudělal. Přisahám, že s tou vraždou nemám nic společného...“ pokračoval, když najednou mu to Amber zvedla.

„Eathane, přestaň mi zahlcovat schránku!“ prskla na něj nepřátelsky. Seděla pořád v autě na parkovišti a dávala si chvilku, aby vstřebala ten jejich předešlý rozhovor. „A vůbec neřeš Chrise, do toho ti nic není,“ zmínila ještě a on se tak samolibě pousmál.

„Takže o tom teda víš,“ řekl a na druhé straně bylo chvíli ticho.

„Znáš, nebo neznáš Charlese Vigu a Eliota Ortegu?“ zeptala se a Jack se na chvilku zamyslel a povzdychl si.

„Řeknu ti všechno, co o tom vím, ale slib mi, že mě nepotáhneš na stanici. Nechci mít zbytečný opletačky s policií, Amber. Mám malýho syna a pěkně by ho to vyděsilo. Probereme to spolu a v klidu,“ dodal. Amber si setřela z oka malou slzu. Bylo jí jasné, že se zase zamilovala do toho nepravého.

„Dobře, máš poslední šanci mi říct pravdu. Ale přistihnu tě při lži a pojeděš se mnou rovnou na policii a strávíš minimálně dnešní noc ve vazbě,“ objasnila a on přikývl.

„To zní jako fér dohoda,“ odpověděl sklesle. Amber ještě nezavěsila. Oba mlčeli a poslouchali to ticho na druhé straně.

„Amber?“ oslovil jí.

„Co?“ sykla na něj.

„Ty pláčeš?“ zeptal se a ona se začala smát. Nicméně Jack byl citlivý a dokázal rozeznat autenticitu emocí, a to dokonce i přes telefon.

„Proč bych měla brečet? A ještě kvůli tobě,“ dodala a zavěsila. Jack se podíval na telefon a vrátil ho do kapsy. Nevěřil jí a začínal se bát, že ona neuvěří jemu. Amber otočila klíčkem v zapalování a mířila si to rovnou zpátky za Jackem.

A akorát když dorazila před jeho dům a vystoupila z auta, zvonil jí telefon. „Ruanová, prosím?“ ozvala se a podívala se nahoru do okna, ve kterém stál Jack. Oba na sebe chvilku koukali, dokud ona nepřerušila ten oční kontakt a nezaposlouchala se do toho, co říkal Chris.

„Musíme nařídit kontrolu pravosti *Salvadora Mundiho*, Amber. Včera byli napadeni a uspáni ti, co měli ten obraz hlídat. Dneska to přišli nahlásit...“ Amber se podívala zpátky na Jacka do okna se seriózním výrazem v obličeji.

„Dobře. Jen si něco ještě ověřím a pak dám vědět. Zatím,“ řekla a zavěsila. Jack tužil malér, ale ohledně tohoto obrazu byl relativně klidný. Měl ho už u sebe v trezoru a při té záměně byl celý večer všem na očích.

Jen co jí Jack otevřel dveře, Amber vešla dovnitř jako by to byl její dům. Položila kabelku do rohu k botníku, a zatímco skopávala z nohou lodičky, nabila před jeho zrakem svou zbraň, kterou následně zajistila a držela v ruce. Jack jí jen mlčky sledoval.

„Tak začni,“ poručila mu s výrazem bez emočního psychopata.

„Nepůjdeme si k tomu radši sednout? A nechceš třeba k tomu kafe?“ zeptal se a ona se na něj podívala jako na idiota.

„Přestaň to natahovat, Eathane. Nemám na to náladu. Ty buď rád, že tě nezatknu!“ syčela a on se pousmál, ale rozpačitě sledoval zbraň, kterou držela ve své malé ruce.

„Nemáš za co, Amber. Nic jsem neudělal. Už jsem ti říkal, jak to bylo s tím obrazem. Všechno v noci vypadá jinak než ve dne, ale to bys měla vědět, už jsi na to dost stará,“ prohodil. Amber zatnula čelisti.

„Neprovokuj mě a dřepni si teda na ten gauč,“ prskla a on jí tedy poslechl a posadil se na gauč. Ona si sedla naproti němu. „A buď rád, že jsem ti tuhle příležitost dala,“ dodala. Jack se zase usmál a podíval se jí do očí. Měl chuť říct něco v tom smyslu, že je na ní vidět, že má slabost pro kriminálníky, ale raději to polknul, aby si zbytečně nepřitížil. Ale tužil, že tahle její slabost mu přijde vhod. Když to teď nezkazí.

„Ptej se, odpovím ti na cokoli,“ vyzval jí. Ona si dala nohu přes nohu a podívala se mu do očí. Analyzovala ho velice intenzivně. Byla na to trénovaná a taky to byla její přirozenost. Jen tak něco by jejímu ostřížímu zraku neuniklo, ale Jack k její smůle nebyl jen tak někdo.

Chris seděl za stolem ve vyšetřovně a čekal až si Berry vyřídí telefonát. Naproti němu seděli všichni ti, kteří byli zodpovědní za hlídání obrazu *Salvadora Mundiho* v ten osudný večer. Přišli vypovídat o tom, co jim bylo provedeno během výstavy. Potom cvakly dveře a v nich se objevil Berry.

„Tak jsem tady, můžeme začít,“ řekl a posadil se na dosud prázdnou židli naproti Chrisovi. Ten si vyndal zápisník a dal pokyn někomu z personálu za sklem, aby zapnul nahrávání.

„Vypověděli jste, že vás během toho večera někdo uspal. Začněte prosím od začátku. A půjdeme zprava doleva. Prosím, pane Browne,“ vyzval jednoho z nich. Berry se na něj otočil, jako by to ještě neslyšel a čekal, co odpoví.

„Přišli jsme do místnosti, kam jsme měli nařídено, že obraz uložíme a pověsíme, jak bylo v plánu. Byli jsme tam všichni, dva stáli zevnitř u dveří, a já s Johnem jsme manipulovali s obrazem. V tom dovnitř vtrhli dva muži, neviděli jsme jim do obličeje, protože měli masky Mundiho.

Nejdřív nám proběhlo hlavou, že jde o přepadení kvůli tomu obrazu, ale řekli, že si jen spletli místnost, a tak jsme si mysleli, že jde o nějakou šou z té akce. Pokračovali

jsme tedy v práci," objasnil a podíval se na Chrise, který mu celou tu dobu věnoval plnou pozornost. Tvářil se zamýšleně a hned si něco zapsal do bloku.

„Potom se otočili a stáli naproti nám se zbraněmi. Už jsme nepochybovali o tom, že jde o přepadení. Vytáhli jsme na ně svoje zbraně a čekali jsme, co bude dál. Byli jsme čtyři a oni jen dva, a tak se nám zdálo, že to zvládneme. Pak se z ničeho nic za námi objevili další dva v maskách a se zbraněmi a přesně v tu chvíli nás ti první dva střelili uspávací pistolí. Nebyly to tedy opravdové zbraně, ale speciálně upravené uspávačky. A než jsme stihli zareagovat, ti další dva uspali i nás s Johnem," vysvětlil a všichni přikývli.

„Není pochyb, že to byla organizovaná loupež. Měli nějaké zvláštní znaky? Tetování, náramky, znamínka?" pokračoval Chris, ale všichni zavrtěli hlavou. „Hm," dodal neutrálně a zase něco zapsal do bloku.

„Všichni měli stejné tmavé oblečení, rukavice, masky a měli podobnou postavu. Nic specifického," dodal ještě. Chris přikývl a vytáhl ze složky fotografie Jacka Hardinga.

„Tohohle muže poznáváte?" zeptal se a ukázal jeho fotografii. Všichni zavrtěli hlavou.

„Já ho znám," řekl Berry. „Byl čestným hostem na té akci a taky měl na starost celou výstavu. Vynikající malíř. Mistr Eathan Rivers," odpověděl a Chris přikývl.

„Ano, talentovaný on je. A klidně v tom mohl být namočený. Věděl o tom obrazu, výstavě a o všem všechno. Mohl být mozkiem celé operace. Taky se v muzeu pohybuje jako ryba ve vodě. Rozhodně je mezi hlavními podezřelými," zmínil Chris.

Amber pozorovala Jacka už dobrých pár minut. Už se ho zeptala na pár otázek, na které jí pohotově a s ledovým klidem odpověděl a ona stále neměla nic, co by ho usvědčilo z toho, že něco provedl. Ani s tím obrazem s umazaným rohem, který u něj našla. A ani s tím, který ukradl na největší výstavě a přímo před zraky všech těch lidí, a ani nic, co se týkalo té nahrávky.

„Ukradl jsi ten obraz, nebo ne?" vyjela na něj. Už jí ruply nervy. On se srdečně zasmál a zavrtěl nad ní hlavou.

„Probůh Amber, ty si vážně myslíš, že jsem schopný něčeho takového? Jak bych to všechno prosím tě udělal? A hlavně kdy? Vždyť jsem byl celou tu dobu s tebou. Víš co? Běž a prohledej si to tady celý. Řekl jsem ti už všechno a nemám před tebou co skrývat.

O tý nehodě s tím umazaným rohem už víš. Až ten obraz opravím, vrátím ho zpátky. Nějak si to ověř a klidně to řekni na stanici. Můžeš mě tam tahat kolikrát chceš, ale nic víc vám neřeknu, protože nic víc není," dodal klidně, což Amber vytáčelo doběla. Její instinkty se nemýlily nikdy a on všechny její taktiky, naučené praktiky a teorie úspěšně vyvracel.

Amber se zvedla a hodila na něj vražedný pohled. Jack se pousmál. „No tak, Amber. Nech toho a pojď ke mně," zašeptal, chytl jí za ruku a přitáhl si ji k sobě. „Když nic, chodíme spolu, nebo už o mě nestojíš? To vážně kvůli tomu budeš na mě

taková? Pochopil bych, kdybys měla důkazy, ale..." Amber ho přerušila a vysmekla se mu.

„Moc mluvíš. A mluvením lháři vždycky zakrývají lži,“ opáčila syrově a rozhlídla se po jeho domě. Jack nad ní jen zavrtěl hlavou. „Obrácená psychologie na mě taky momentálně nezabere, celý to tu prohledám,“ prohlásila a běžela nahoru do ateliéru. Jack jí jen sledoval očima, dokud se na něj nepodívala shora.

„A ty půjdeš taky,“ oznámila mu. „Tak dělej!“ sykla a on vstal a následoval jí. Stále měla po ruce zbraň, ačkoli na něj nechtěla zatím mířit.

„Co čekáš, že u mě najdeš?“ vyzvídal.

„Nevím. Ale vsadím se, že něco určitě najdu,“ opáčila suše.

„Jasně, že tady něco najdeš, když mícháš jabka s hruškama. Všechno jde skloubit dohromady a udělat si z toho příběh. Koukej tmavá akrylová barva se štětcem velikosti 7 z veverčích chlupů. Takový byl použitý na nějaký slavný dílo. Přesněji na Časoprostor od Raffaella Mandeho. Klidně jsem ho tím mohl zfalšovat,“ prohlásil sarkasticky.

„Sklapni, Eathane!“ sykla na něj a on se rozesmál. Říkal jí pravdu. Udělal to, ale ona si myslela, že jí jen prudí, a tak tomu nevěnovala pozornost.

„Co ta nahrávka?“ zeptala se zase a on protočil očima.

„Co je s ní? Už jsem ti říkal, že jsem to nebyl já. Ani jednoho z těch lidí neznám jménem. Maximálně od vidění, a to jen proto, že se pohybujeme ve stejných vodách. Můžou to být moji zákazníci, nebo jsem je potkal v galerii,“ odpovídal otráveně. Amber se na něj otočila a podívala se mu do očí.

„Jak to, že ti to vůbec nežeru?“ prskla na něj. On pokrčil rameny.

„Jsi jen paranoidní a máš problémy s důvěrou. A nedivím se ti, je to nemoc z povolání. Taký jich pár mám. Tak třeba, mám potřebu malovat krásný věci. Tebe bych chtěl namalovat..." zmínil a udělal k ní malý krok až dřevěná podlaha pod ním lehce zapraskala. Amber se zatajil dech. Stále se mu zarytě dívala do očí. On byl vážně něco. Pořád se uklidňovala tím, že na něj nic nemá, a tak proč by s ním nemohla být.

Potom jí přiložil svůj palec na koutek rtů a jemně ho pohladil. „Jsi tak nádherná, Amber,“ zašeptal a naklonil se k ní, že jí políbí, ale ona mu jen uhnula. Pravda, dalo jí to práci, aby se ovládla. To Jacka popudilo.

„No tak se podívej,“ řekl podrážděně, otevřel dveře do ateliéru a začal jí ukazovat všechno. „Tohle je štětec, se kterým jsem maloval ten roh. Ještě jsem to nevypláchnul, tak je ztvrdlejší. Tohle je plátno, který jsem ještě nenapnul. Táhle mám krajinku, ty maluju, když je mi na hovno. Možná jich teď budu malovat hodně, když jsi na mě taková,“ pokračoval.

Amber se rozhlížela kolem a intenzivně hledala stopy. Ale ať se snažila jak chtěla, nikde nebylo vůbec nic podezřelého. „Možná jsem to trochu přehnala,“ zašeptala a podívala se na Jacka.

„Možná?“ rýpnul si. Pak mu ale došlo, že by měl zase trochu ubrat, nebo to celé pokazí.

„Promiň. Je toho na mě moc,“ řekla, natáhla k němu ruce, a když jí za ně chytl, přitáhla si ho k sobě. Jack jí objal a políbil jí na temeno do vlasů.

„Jsi sexy když tak moc přemýšlíš a naháníš zločince, ale měla by sis dát pauzu a na chvíli vypnout. Pak se i líp přemýšlí. Já budu tvoje bezpečný místo, někdo, komu můžeš říct všechno,“ zmínil. Amber si dala na čas s nějakou odpovědí. Pak ale přece jen něco řekla.

„Hlavně mi nelži, Eathane. Prosím. Jestli mě máš vážně rád a záleží ti na mě, ať už jsi udělal cokoli, nedělej mi to,“ zakuňkala. Znělo to jako by byla zoufalá a strachy bez sebe, že by měla za přítele muže s dvojitou tváří, což byl nezměnitelný fakt.

„Klid, Amber. Pravda vždycky vyjde najevo a ne vždycky je to jako z hororu. Lidi se mění, okolnosti taky, důvody k určitým činům jsou občas silnější než přesvědčení. Všichni děláme všechno proto, abychom dosáhli svého. A všechno záleží i na tom, jaký jsi člověk. I ti hodní lžou.

Většina špatných věcí se koná v dobrý víře. A já jsem si jistý, že ty jsi taky už určitě někdy lhala, víd’?“ zeptal se. Amber celou dobu poslouchala co říká a děsilo jí, jakým stylem to říká a že teď vlastně zcela obecně a dokonale obhajuje lhaní. Otřela si slzy, odtáhla se od něj a seriózně se mu podívala do očí.

„Měla bych se vrátit do práce,“ zašeptala a vzdálila se od něj, ale Jack si jí k sobě přitáhl.

„Amber,“ oslovil jí, a když k němu zvedla oči pokračoval. „Mám tě upřímně rád,“ řekl a ona se pousmála.

„To se ještě uvidí,“ opáčila suše, vyndala nábojnici ze zbraně, uklidila to zpátky za opasek a chystala se odejít. Ale v půlce cesty ke schodišti se na něj ještě otočila. „A ano, taky jsem párkrát zalhala. Ale ne tobě. Ono začínat vztah založený na lži není dobrý nápad. Proto bude lepší, když to mezi námi ukončíme,“ dodala a nechala ho tam stát, aniž by na to něco stihl říct.

Amber už byla zase zpátky na stanici a vyslýchala spolu s Chrisem ty napadené muže z ochranky, kteří měli na starost pravý obraz *Salvadora Mundiho*. Měla z toho doslova hlavu v pejru, protože se nedokázala na nic soustředit. Pořád se jí honil hlavou její předchozí rozhovor s Jackem a taky to, co se asi stalo, co si myslí, že se stalo a co doufá, že se nestalo.

Chris si toho všiml, a tak do své kolegyně lehce drknul, aby jí upozornil, že by se měla duševně dostavit do výslechovny. Ona se nakonec probírala a dala mu najevo příkivnutím, že už dorazila.

Když výslech skončil, kolegyně Mia donesla Chrisovi a Amber na stůl nějaké papíry – povolení k ověření pravosti konkrétních obrazů. Amber to nechala ležet na stole, aby si to vzal Chris a beze slova odešla z výslechovny k sobě do kanceláře. Chris s Miou si jen vyměnili pohledy a pak se každý vydal po svých.

Amber se posadila do kanceláře a s mohutným výdechem za sebou zavřela dveře. Pak si sedla za stůl a složila si hlavu do dlaní. Tohle na ní bylo příliš. Co když byl její milý opravdu ten, za koho ho má? Je vůbec možné, že by mluvil pravdu? Vždycky

dala na intuici a její intuice jí před ním těžce varovala. Ale jí s ním bylo tak hezky a on byl tak hodný a pozorný, není snad možné, že by to byla pravda, ne?

Nicméně byla na sebe tvrdá a nejen na sebe. Byla pevně rozhodnutá, že dokud nebude mít jistotu, co je ten úžasný muž zač, bude si od něj držet odstup a raději než, aby to bylo naopak a ona byla zklamaná, ho bude považovat za zločince. A tak se Amber ponořila do práce a snažila se na Mistra Eathana Riverse alias Jacka Hardinga zapomenout.

Jack, ale na Amber nedokázal zapomenout. Nechtěl. Ne, že by měl velký strach, nějak cítil, že pouto, které mezi sebou mají je silnější než nějaké morální zásady. I v případě inspektorky Ruanové, která měla silný morální kompas, ale Jack jí něčím naprosto očaroval.

Sice to mezi nimi ukončila, ale ještě před tím se mu omluvila, že byla paranoidní a prohlásila něco v tom smyslu, že se ještě uvidí, jestli jí má opravdu rád. A v tom měl Jack jasno.

Po několika dnech, kdy mu bylo jako by mu umřela kočka, se rozhodl, že za Amber zajde. Malý Jake, kterého měl u sebe přes prázdniny byl zrovna u kamaráda přes ulici. Občas si spolu hráli, nicméně on i s rodiči měl jet následující den někam na prázdniny, a tak měl Jack už jen pár hodin času jen striktně sám na sebe, nebo respektive na Amber.

Vzal si auto a vyrazil za ní. Když zastavil na parkovišti před jejím domem a vystoupil, potkal Lucase. Gabriella byla stále v práci, ale Lucas si myslel, že zase přijel za jeho snoubenkou.

„Co tady děláš, Eathane? Už jsem ti říkal několikrát ať necháš Gabriellu na pokoji!“ syknul na něj podrážděně. Jack se zastavil, dal si ruce do kapes a zatvářil se sebevědomě.

„A já ti zase říkal několikrát ať se staráš o sebe,“ prohlásil a chtěl ho obejít, ale Lucas se naštvál a hrubě do Jacka strčil. Jack se zastavil a překvapeně se na něj podíval.

Mohl mu říct, že jde za Amber, ale zřejmě by to k ničemu nebylo, protože Lucas nejspíš tušil, že ke své bývalé ženě stále chová nějaké city a že mezi nimi k něčemu v jeho nepřítomnosti došlo.

„Ještě jednou se jí dotkneš a zabiju tě. Gabriella je moje!“ ječel na něj. Jack na něj chvíli mlčky koukal. Dal si na čas s odpovědí.

„O tu už mi nejde,“ opáčil nakonec syrově a beze slova od něj odešel směrem k domu inspektorky. Lucas tam stál jen tak s otevřenou pusou a strašně ho jeho odpověď naštvála. Rozběhl se proti němu a zezadu do něj strčil.

„Si myslíš, že si můžeš dělat co chceš a že ti všechno projde, co? Ale to se pleteš, já ti ukážu!“ křičel Lucas a hrubě do Jacka strkal. „Píchals mojí snoubenku a ještě o ní ani nemáš zájem? Jdeš oblbovat další? Ty jsi takovej hajzl!“ pokračoval.

Jack ho chytl za ty ruce, kterými ho neustále ohrožoval a tak nějak šikovně ho přetočil až ho zpacifikoval. Lucas se zklidnil, protože stačil jediný pohyb a mohl mít vykloubené obě ruce a ošklivé zlomeniny.

„Uklidnilo by tě, kdybych ten zájem měl? Protože ti garantuju, že by sis u ní už ani neškrtnul. Já jí nepíchal, abych si něco dokazoval, nebo tě terorizoval. Já jí chtěl, miluju jí. A ona nevěděla co chce. To taky není jenom můj problém.

Nejspíš nejsi moc dobrej, když v tom nemá jasno. Byla to nevydařená snaha o to, se dát zase dohromady. Kvůli Jakovi i kvůli tomu, že mezi náma pořád něco je. Neměl jsi to vědět. Já ti vyklidil pole, když jsem si uvědomil, jak to je.

Rozhodně nejsem z ten, co by ženskou jen tak ojel, nebo chtěl rozesírat vztahy. A znáš Gabriellu, nenechala by na sebe sáhnout jen tak... jak o tom vůbec víš, ona ti to řekla?“ zeptal se. Lucas zarytě mlčel, nechtěl mu ukázat žádnou slabinu.

„Taky se mi nelíbí, že si našla zrovna tebe, nemysli si. Ale nemám zapotřebí nějaký takovýhle hroty,“ dodal a pak, když si všiml, že se Lucas zklidnil, tak ho pustil.

„Gabriella je moje, svojí šanci jsi ztratil, když jsi jí zanedbával. A být tebou bych si dával majzla, nebo ztratíš i Jaka,“ dodal a odešel. Jack tam jen tak stál a zamyslel se nad tím, co Lucas říkal. Taky si na chvíli nebyl vůbec jistý tím, co chce.

Do Amber se zamilovával, bylo mu s ní hezky. Přijal fakt, že s Gabriellou to nepůjde jen tak snadno a obě mít nemůže. Pak tu byla taky ta věc s tím, že kdyby si Amber pošťoval proti sobě, bylo by to pro všechny horší než lepší. Sice jí nechtěl využívat, ale ty city, které mezi sebou měli, byla značná výhoda, ne že ne.

Podíval se na dvorek před dveřmi domu, kde několik let s Gabriellou žil. Na místo, kde si hrál s Jakem, když byl menší basket a dělal spoustu dalších věcí. A pak do okna Amber.

Pořád přemýšlel v hlavě to, co mu řekla Amber a jak by asi vzala ten fakt, co je zač. A pak i přemýšlel nad tím, co mu řekla toho večera Gabriella o tom, že je jeho Bonnie. Ale pravdou je, že ona nikdy nebyla jeho Bonnie. Cítil, že Amber má větší potenciál být jeho Bonnie.

Za tyhle úvahy se nenáviděl, ale bylo to pro něj naprosto klíčové rozhodnutí. Musel si vybrat a definitivně, jestli dobrovolně spadne po hlavě do nové a intenzivní lásky a bude riskovat sebe, nebo jestli se vrátí k jistotě a pohodlí, které se nedokázal do teď úplně vzdát.

Pořád žil v představě, že se to znovu vrátí do normálu, že si dávají jen takovou pauzu, ale čím dál tím víc si uvědomoval, že to takhle dál nejde. A tak vyndal z kapsy telefon a napsal zprávu Gabrielle.

Jack: Proč jsi mu to řekla, Gabby?

Gabby: Protože jsem mu nedokázala lhát. Chtěla jsem do nové etapy života jít s čistým štítem. A tak jsem mu tím dala na výběr, jestli mě chce i tak i s tím, že jsem pořád zamilovaná do tebe, i když už je mezi námi konec. On si vybral, že mě chce i tak a odpustil mi.

Jack: Takže je to definitivní? Budete se brát? Mezi námi je konec?

Gabby: Budeme se brát, ale nevím, jestli je to mezi náma definitivní.

Jack: Jestli si ho vezmeš, tak ano. Takhle to nejde, musíš nás přestat trápit. Stačí mi jediný slovo a budu zase s tebou.

Gabby: Co Ruanová?

Jack: Mám jí rád, ale tebe miluju. Ale musíš to rozhodnout ty.

Gabby: Máš dilema, tak to necháváš na mě?

Jack: Já nemám dilema, proboha. Říkal jsem, že jsi pro mě první volba.

Gabby: Měls pravdu, mezi náma to nemůže fungovat. Bude to takhle lepší.

Jack: OK.

Jack si dal telefon do zadní kapsy u džín a rozešel se ke dveřím domu inspektorky Amber Ruanové. A pak jen zaklepal. Ona mu po chvíli otevřela a neříkala vůbec nic. Jen na něj tak divně koukala.

„Říkala jsem, že je mezi náma konec,“ objasnila. Jack přikývl.

„Já vím, co jsi říkala,“ opáčil. „Nemohl bych na chvíli dál?“ zeptal se, ale ona zavrtěla hlavou.

„Ne, to bys teda nemohl,“ odsekla. Jack zase přikývl jako, že respektuje její přání. Pak se tak smutně díval do země a nic neříkal. Amber jí ho bylo líto, a tak pootevřela dveře a ustoupila na stranu.

„Tak pojd,“ řekla a nechala ho projít. Jack vešel a počkal až ho vyzve, že se může posadit, a až teprve potom se posadil na gauč naproti ní. Chvilí bylo totální ticho.

„Proč jsi přišel?“ zeptala se a podívala se mu do očí.

„Udělal jsem něco strašného,“ přiznal. Amber se té jeho věty polekala a čekala, co z něj vypadne. „Využil jsem tě jako náplast,“ prohlásil. Amber se rozesmála.

„A ty si jako myslíš, že mi to nedošlo?“ zeptala se. On na ní překvapeně civěl. Nečekal tuhle reakci. „Že miluješ Gabriellu vím,“ dodala.

„No, ale to jsem tím nemyslel. Já jsem si nebyl jistej, s kým chci být prakticky do teď. A vlastně si tím pořád nejsem jistej... tak nějak jsi mi zbyla jen ty,“ objasnil a podíval se na její strnulou reakci jako by si tím chtěl něco ověřit. Amber chvíli nechápala, proč jí něco takového vůbec přiznával.

„Zbyla? Proč mi to říkáš? Chceš, abych tě nesnášela?“ zeptala se. Tolik k tomu, jak se jí zdál předtím naprosto perfektně empatický.

„Nechci ti lhát, protože do nového vztahu se má jít s čistým štítem,“ zopakoval její i Gabrielliny slova. Ona na něj překvapeně koukala.

„Vždyť jsme se rozešli,“ připomněla.

„A opravdu to tak chceš? Mě se zdálo, že to mezi náma bylo krásný. Až tak moc, že jsem měl pocit, že Gabriellu nechci. V tomhle dilematu jsem zase kvůli tomu, že jsem zůstal sám a mám spoustu času nad tím přemýšlet. Nechci, aby to znělo jako nějaký nátlak nebo vydírání, to vůbec. Ale jak jsem před tím řekl, že tě mám upřímně rád, tak je to pravda. Mám tě moc rád, Amber,“ přiznal a čekal na reakci.

Ona vůbec nevěděla, co na to říct a ani jak se tvářit a on skoro taky ne. „Já ti říkala, že si chceš být nejdřív jistá tím, co jsi zač. Až tě prošetřím, pak se rozhodnu,“ procedila. Jack se pousmál.

„A ty si myslíš, že to takhle funguje? Rozhodnout se samozřejmě můžeš, otázka ale zní, jestli ti to k něčemu bude, protože se čas nezastaví jen pro tvoje rozhodnutí. Za těch pár let, co jsem tady jsem pochopil, že se hýbe čas všude a okolnosti se mění u každého. A taky, že se právě proto někdy vyplatí riskovat,“ dodal.

„Nedám se dobrovolně dohromady se zločincem. Nejsem padlá na hlavu,“ prohlásila. Jack se pousmál a jemně jí sáhl na ruku. Amber zazmatkovala.

„To nejsi, ale až moc žiješ práci. Já nejsem žádnéj hajzl, Amber, to ti můžu odpřísáhnout i na Bibli,“ řekl. Ona na něj vyjeveně koukala.

„Já bych radši zůstala racionální,“ dodala. Jack přikývl.

„Dobře, zůstaň. Ale měla bys vědět, že pro racionalitu v lásce není žádný místo. Nikdy nebudeš lítat, když se budeš držet nohama při zemi,“ zmínil a stoupl si. Amber na něj jen koukala.

„No nic, už půjdu. Kdyby sis to rozmyslela, tak mi dej vě...“ Než to dořekl, Amber k němu přiskočila a vášnivě ho políbila. Jack jí k sobě pevně přitisknul a polibky jí oplácel ve stejné míře, ve které je dostával.

Nejspíš Amber tušila, co je Jack zač, ale nechtěla to vědět jistě. Chtěla být někdy sobecká a vzít si ze světa to, co by chtěla, aniž by musela myslet na následky. A podle toho Jack poznal, že ona je jeho Bonnie.

Mezitím v galerii i v muzeu byl poprask. Řešila se krádež obrazu *Salvadora Mundiho* a v galerii zase obraz George Marhela s umazaným rohem, jehož originál měl u sebe stále Jack, a který nejspíš měl více autorů.

Současně s tím se řešila i vraždy Charlese Vigy a Clarka Simsona. A Aby toho ještě nebylo málo, hledal se obraz *Primavery* od Boticelliho a spolu s ním i Eliot Ortega. Případ se zdál čím dál tím složitější, protože inspektoři si byli víc než jistí, že to s tím vším souvisí.

V muzeu nikdo slavného Eathana Riverse z ničeho nic nepodezíral, kromě vyšetřovatelů z FBI, kteří měli vlastní teorie, ale zatím je neměli jak potvrdit ani vyvrátit. Ale v galerii byl Eathan hledaný alespoň kvůli zodpovězení pár otázek co se týkalo obrazu s umazaným rohem, o který se jako jediný staral.

Nicméně Jack si i přes to všechno, co se v jeho pracovním životě odehrávalo, užíval blízkosti s Amber. Zatím neměl takový strach, protože mu nic neřekla. A nejen jemu, ona o něm neřekla ještě nic ani v práci, ale věděla, že to bude muset udělat, protože by přišla o odznak. A to v tom nejlepším případě. Ale zatím se k tomu neměla, protože jí bylo s Jackem dobře a ona se rozhodla raději létat.

Jack Amber rozmazloval svými doteky, pohledy a polibky. Amber se do něj úplně zbláznila. Nebylo to jen fyzické, ale naopak, Jack uměl milovat tělem i duší, a toho se Amber nechtěla ani za nic vzdát.

„Na tohle bych potřeboval 54 – nasládlou perleť smíchanou s trochou kávový. Takový tý s mlíkem,“ prohlásil jemně se dotýkajíc konečkem prstu jejího předloktí.

„A tady na tohle místo...“ řekl a políbil jí na klíční kost. „...tady bych namíchal 23 s 98, aby z toho vznikla meruňkovo-jantarová barva. Hezčí klíční kost jsem ještě neviděl, obecně jsem ještě neviděl hezčí kůži, a to je co říct,“ lichotil jí, zatímco jí něžně ozobával. Amber z něj byla v sedmém nebi.

On byl tak pozorný. Jeho očím nic neuniklo. To Amber imponovalo, protože muži, jaké do teď znala nebyli tak citliví a zároveň drsní jako byl Jack. Ten měl od všeho špetku.

„A tohle místečko si zaslouží zvláštní péči,“ zašeptal jí do ucha nakonec, zatímco se jí dravě tlačil mezi stehna. Díval se jí do očí a jemně se otíral rty o její, než lehce přikousl její ret.

„Na to by sis vzal váleček?“ prohlásila z legrace. On se pousmál a přikývl. Potom ale zvážněl.

„Přesně tak, Amber, pro tohle je nejlepší váleček,“ dodal a opatrně s notnou dávkou nedočkavosti se na ní nalepil. Amber dala hlavu do záklonu a přitáhla si horlivě Jacka za boky k sobě. Potom vyjela prsty výš po jeho mužných zádech a jemně ho škrábala nehty do kůže.

Jack byl opřený čelem o její rameno a tiše jí vzdychal do ucha. Ona byla trochu hlučnější, ale to nikomu nevadilo, protože tam bydlela sama. Mohla si tam dělat prakticky co chtěla a sousedům to nevadilo.

Mezitím Chris obdržel zprávu o tom, kde se nachází Eliot Ortega. A tak svolal svůj tým a vyrazili ho hledat. Chris se snažil dovolat i Amber, ale nemohl jí sehnat, a tak jí nechal zprávu a vyrazili bez ní. Ta na práci momentálně neměla ani pomyšlení, protože Jack jí přiměl na chvíli úplně vypnout mozek. Což se dosud nikomu nikdy ještě nepodařilo. Ale Gabriella to Amber říkala, že to on umí moc dobře.

„Bože, Eathane...“ řekla tiše a spokojeně vydechla, zatímco sebou plácla na postel na záda vedle něj. „Ty jsi vážně něco,“ prohlásila a spokojeně se usmála. On se taky tak polichoceně pousmál, ale nic neříkal. Taky musel popadnout dech. Chtěl říct o Amber to samé, ale nakonec raději mlčel.

„Brzy tě namaluju. Musím co nejdřív,“ prohlásil.

„Proč co nejdřív? Jako že stárnu tak rychle?“ zaculila se a on s úsměvem ve tváři zavrtěl hlavou.

„To ne, ty snad nikdy stará ani nebudeš. Ale spíš dokud je to mezi náma takhle čerstvý a já tě vidím tak, jak tě vidím,“ zmínil a zase jí lehce políbil. Nemohl se jí nabažit. Což měli společné. Ona jeho taky ne.

„Tím myslíš, že mě dlouho takhle neuvidíš?“ zeptala se smutně.

„Ne to ne. Neumím to jen asi správně popsat. Ale v týhle fázi jsem schopnej malovat rychleji a líp. S tebou to souvisí jen okrajově, tohle dělají hormony,“ objasnil. Amber se zahihňala.

„To jo. Na mě to působí asi jinak. Já mám problém z tebe slézt,“ přiznala a natáhla se, že zkontroluje telefon.

„Vždyť nemusíš,“ zmínil s úsměvem, ale ona se tvářila seriózně, zatímco četla zprávu od Chrise. Pak se na Jacka tak zvláště podívala až ho to vykolejilo. „Co se děje?“ zeptal se.

„Nic,“ odpověděla a snažila se maskovat rozpolcené emoce. Nicméně Jack jí to neřchal. Za prvé, nebyl hloupý a za druhé, dokázal číst v lidech a zejména emoce.

„Eathane, když teda o nic nejde, zvládneš se stavit na stanici a odpovědět na pár otázek k tomu obrazu s umazaným rohem, že jo? Už jsi ho opravil?“ zeptala se. On na ní koukal celkem šokovaně.

„Ne, ještě jsem se k němu nedostal. Ale opravím ho. Amber, já jsem sice neudělal nic hrozného, ale budu podezřelý, když jim řeknu pravdu. Vážně to nemůžeš vyšetřovat se mnou soukromě? Prosím, mám na prázdniny Jaka, co bych dělal, kdyby mě dali třeba do vazby? Prosím, Amber, promysli to,“ šeptal.

„To nemůžu, nemám povolení jednat takhle na vlastní pěst a tajně. Nejsem tajná agentka. Nehledě na to, že to není validní v tomhle případě a co se týče nás dvou, měl jsi pravdu, je tu střet zájmů. Já vůbec nevím, co bych teď měla dělat,“ přiznala.

„Tak nedělej nic. Hele, já ti slibuju, že ten obraz opravím a klidně před tebou ho půjdu vyměnit. Vrátím ho zpátky a ty ohlíkáš, že se to nikdo jiný nedozví. A tu kopii, kterou jsem maloval ti pak klidně dám,“ navrhnul. Amber nad tím chvíli přemýšlela.

Vlastně na tom nebylo nic nekalého. Jack o ten obraz stejně neměl zájem, opravdu ho ukradl jen, aby ho opravil a zamaskoval problém, který by mohl přitáhnout pozornost policie, což se stejně stalo. Takže takhle tím srovná alespoň to, co viditelně podělal.

„Klidně ti pomůžu tu vraždu vyřešit. Autor toho obrazu by měl dostat kredit za takový dílo, nejen nožem do břicha, nebo jak byl vlastně zabitej. A ten, co to udělal a ukradl jeho dílo, ten by měl zase dostat nějaký trest,“ dodal. Amber přikývla.

„Jo, ale o tom případu ti nic víc říct stejně nemůžu. Navíc, klidně to mohlo být víc lidí najednou. Zatím jsme nepřišli na to, kdo a jak ho zabil. Máme pár potenciálních teorií i podezřelého, ale nikde není jistota, že ho opravdu i zabil,“ objasnila.

„Jasně. No a proč mi nemůžeš říct víc?“ zeptal se sklesle.

„Protože by ti to akorát přitížilo. Zatím je všechno v řešení. Nehledě na to, že by to přitížilo i mě. A taky můj parťák... je jako scanner,“ dodala. Jack přikývl.

„Dobře. Ale slib mi, že mě v tom nenecháš. Mě fakt nešlo o žádnou levárnu. Vím jak hrozně to vypadá, ale vážně to bylo jen takový nedorozumění,“ pokračoval. Amber přikývla.

„Slibuju. Ale budu to mít v režii a ten obraz vrátíš!“ sykla.

„Na mou duši a ten druhý je tvůj,“ dodal. Ona se pousmála a tak zamilovaně se na něj dívala. Zdálo se, že mu věřila. A začínala mu věřit i v ostatních věcech, ve kterých by mu věřit neměla, protože tam už jí lhal. Nicméně, Jack se zařekl, že se pokusí lhát upřímně, aby to bylo později diskutabilní.

Na pokračování se pracuje...